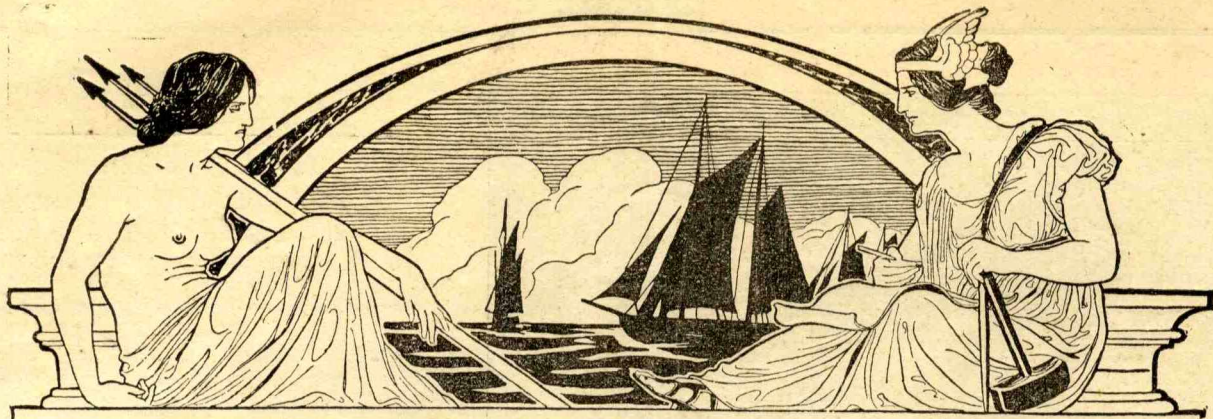

ΝΕΟΤΗΣ

1911

Ἔτος Β΄.

6 Ιανουαρίου 1911

Ἀριθ. 37—39

Θ. ΕΞΑΡΧΟΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΙ—Κ. ΦΡΙΑΓΓΟΣ

ΣΜΥΡΝΗ

ΝΕΟΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΥΡΥΠΙΔΗΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟΥ

Ω Νηότη, πόσο σ' ἀγαπῶ ! τὰ γερατειὰ εἶναι κόπος !
Βαρὺ κοιτρῶνι στέκουν
ἔπα στὸ κεφάλι. Καὶ βουτοῦν σὲ κόλασι καὶ πίσσα
τὰ μάτια, ποῦ ὅλα γύρω τους μπερδεύουν πειὰ καὶ μπλέκουν.

Μ' ὄλης τῆς γῆς τὸ βιδὸς καὶ τὰ μαλάμματα
δὲν θ' ἄλλαζα τὰ νειάτα !
Ποῦνε τοῦ πλούσιου λεβεντιὰ κι' ἀπαντοχὴ τῆς φτώχειας.
Ω, τὰ σκυφτὰ καὶ τ' ἄρρωστα γεράμματα
π' ἀνάθεμά τα.

Δὲ βούλιαζαν στὰ πέλαγα καλλίτερα
κι' ὁ κόσμος νὰ γλυτώσῃ
Νὰ λιχνιστοῦν πέρ' ἀπ' τῆ γῆ νὰ καταντήσουν στάχτη
κι' ἀνεμοστρόβιλου θυμὸς νάρθῃ νὰ τὰ σαρώσῃ !

Μὰ γὼ τραγοῦδι καὶ χορὸ—ὀλόγλυκο ζευγάρι—
ποτές δὲν παραιτῶ.

Θάνατος πειὸ καλλίτερα δίχως τρελλὸ σκοπό.
Στεφανωμένος, ὡς ποῦ ζῶ, μὲ γιούλια θὰ γλεντῶ
καὶ γεροντᾶκος γλεντιστῆς μὲ τ' ἄσπρα μου σαγόνια
θὰ γένω κύκνος, τὸ στερνὸ τραγοῦδι μου νὰ πῶ.

Κ. Ι. ΦΡΙΑΓΓΟΣ

Η Α. ΣΕΒΑΣΜΙΟΓΗΣ
Ο ΑΓ. ΣΜΥΡΝΗΣ Κ.Κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Θά είναι ὀλίγα ὄσα καὶ ἂν προσθέσωμεν ἡμεῖς εἰς τὸ σύντομον αὐτὸ βιογράφημα τοῦ πρώην Αἰ. Δράμιας, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα πλέον κατήντησεν τὸ ἔμβλημα, τῆς αὐτοθυσίας, τῆς δραστηριότητος καὶ τῆς μεγαλοφροσύνης.

Εγεννήθη ἐν Τριγλία τῆς Προύσης, ἀπεφοίτησε κατὰ τὸ 1890 τῆς Θ. Σχ. Χάλκης, προσελήφθη ἀρχιδιάκονος τοῦ τότε Μυτιλήνης καὶ κατόπιν Εφέσου κ. Κ. Βαλιάδου, τὸν ὁποῖον παρηκολούθησε μέχρι τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου, ἔνθα διορίσθη μέγας Πρωτοσύγγελος καὶ ὡς τοιοῦτος εἰσγάσθη καὶ ἐπὶ τῆς πατριαρχείας Ἰωακείμ τοῦ Γ'.

Ἀπὸ Δράμιας ἐξελέγη πρὸ ἔτους σχεδὸν Μητροπολίτης Σμύρνης, εἰς τὴν ὁποίαν κατήντησεν ἀγαπητὸς καὶ δημοφιλέστατος.

ΠΑΡΑΜΟΝΑΙΣ

Σὰν νὰ βαρέθηκα τὴν πολιτεία καὶ θέλω ν' ἀνέβω στὸ χωριουδάκι πρὸς τὸ κοκινόχωμα, στὴ σκεπαστὴ ρίζοβουιὰ νὰ νοιώσω τὰ μυστικὰ Χριστούγεννα καὶ τὴ γουρλίτικα πρωτοχρονιά.

Εμεῖς, χρόνια τώρα, στοῦ χασαπιοῦ τὴν κατηφόρα, τριγυρισμένα, καρτερούσαμε τὸ σκότι τοῦ σφαχτοῦ τοῦ μεγάλου, ποῦ ἀπ' τὸ πάνω ξύλο τῆς κρεμάλας τοῦ χασαπιοῦ ἀκουμποῦσεν ὡς κάτου τὸ ματωμένο του κεφάλι, καὶ ἀνήμερα λιασμένο σὲ θεόρατα κομμάτια λαμποκοποῦσε στὴν ἀγορὰ μὲ τὸ χρυσοῦ βαράκι στὰ ὀλόφρεκα φαχνά.

Πῶς μεθ' ἑμὲ μωρὴ τὸ δενδρολίθιαν ποῦ τσιγαρίζουν μες στὸ σκότι οἱ παστρικές νοικοκυράδες στὴν ἀσπρισμένη γωνιά, καὶ πῶς ξαναγεννιέμαι στὸν ἀχνὸ τοῦ βραστοῦ ποῦ ἔαφρίζει ἢ γρηοῦλα νάρθουν ἀπολείτουργα νὰ ψυχολιαστοῦν τὰ ξενηστικομένη παιδιὰ τῆς. Ἀπόψε θ' ἀνοίξῃ καινούργιο τυρὶ ὁ μπικιάλης· καὶ ἔχει γλύκα τὸ τυρὶ καὶ τὸ βραστὸ τέτοια μέρα στὰ σπιτικά τοῦ χωριοῦ, ποῦ τὸ στερηθήκανε σαράντα τώρα μέρες—παιότερη στὴ φτώχεια ποῦ τὸ στερεύεται πάντα!—

Δὲν κολλᾷ ὕπνος ἀπόψε στὸ χωριό, καὶ ὄλοι γενήκανε τσομπάναι ποῦ θ' ἀγρυπνίσουσε στὴ γέννα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ στὸ μοναχὸ καμπαναριό, τ' ἀψηλὸ καὶ κατάσπρο, εἶν' ἔτοιμο τὸ μεγάλο γλωσσίδι τῆς καμπάνας νὰ βροντήσῃ ἀπόψε τὸν πειὸ μωρφο σκοπό.

Κανεὶς δὲ λείπει ἀπόψε ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἴσως ἄργα μὰ ἔπου εἶνε, θὰ φανῇ καὶ ὁ ἐξοχάρης γιατί θ' ἀλλάξῃ καὶ θὰ λουστῇ καὶ θὰ κοινωνήσῃ αὔριο καὶ θὰ πάρῃ καὶ ἀπ' τοὺς τρεῖς δίσκους κερὶ καὶ θὰ ἐλεήσῃ καὶ τὸ ζήτοῦλα στῆς ἐκκλησιᾶς τὴν ὀξώπορτα.

Καὶ μεθαῦριο θὰ πάρουν γύρα τὰ σπῆτια, ποῦ τὰ μισχοβόλισαν τὰ γλυκίσματα, νὰ κάνουν τὸ ποδαρικό τῆς πρωτοχρονιάς, καὶ θὰ σπάσουν τὰ παιδιὰ τὸ ρόδι στὸ πάτωμα, νὰ σκορπίσουν ἢ ρόγες τοῦ τῆσαυροῦ καὶ τὴν ἀφθονία.

*
* *

Ἦθελα ν' ἄφιν' ἀπόψε τὴν ἀνεκατωμένη πολιτεία, μὰ νοιώθω μακρὰ, πολὺ μακρὰ τὸ χωριό

Τὰ μάτια μου βλέπουν ἀντίκρυ τὴ μικρογραφία του μὰ ἢ καρδιά μου ἀνήμπορη δὲ φτάνει τὴν πρασινωπὴ του κούφουλα.

Ἡ παραμοναὶς καὶ ἡ μεγάλας γιορταὶς μὲ τὰ βαράκια καὶ τὰ δενδρολίθιανα, ἔλα,

θλα πέθαναν σ' ἓν ἀσημάδευτο κείμητῆρι.
Κι' ἂν ἀργοπερνῶν τώρκα μέσα μου εἶνε
βουδῆ λιτανεία ποῦ δὲν πειράζει τὸ σκελε-
τό μου. Τὰ ἴδια, ποῦ κούρασαν καὶ σκό-
τωσαν τὸ πρῶτο ἐγὼ μου, ποῦ δὲ φέρνω
ἂν ἀνέβω στὸ χωριὸ παρὰ τὸ ξόδι μου καὶ

τὸ χῶτο μὲς παράξενης ζωῆς.

Ἦθελαν' ἄφιν' ἀπόψε τὴν ἀνεκατωμένη
πολιτεία μὲ νοιώθω μακρὰ, πολὺ μακρὰ
τὸ χωριὸ.

Κ. Ι. ΦΡΙΑΓΓΟΣ

**Η Α. ΘΕΟΦΙΛΙΑ Ο ΒΗΘΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΣΜΥΡΝΗΣ
ΑΓΙΟΣ ΤΡΑΛΛΕΩΝ
Κ. Κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ**

Εγεννήθη ἐν Αἰδινίῳ, ἐσπούδασεν ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ
Σχολῇ Σμύρνης, ἀποφοιτήσας μετέβη τὸ 1898 ἐν τῇ Θ.
Σχολῇ τῆς Χάλκης ὁπόθεν ἀποφοιτήσας μετὰ 4 ἔτη καὶ
προσελήφθη ὑπὸ τοῦ τότε ἐκλεγέντος Αἰ. Δράμας κ. Χρυ-
σοστόμου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ τῶν ἀγώ-
νων ἀνέπτυξεν ἰκανὴν δεξιότητα ὁ νεαρὸς τότε Λευίτης.
Ἐν ἔτος παρέμεινεν ἐν τῇ πατρίδι του μετέβη κατόπιν
εἰς Λωζάνην τῆς Εὐρωπαϊκῆς καὶ μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Αἰ.
Δράμας εἰς τὸν θρόνον τῆς Σμύρνης προσεκλήθη ὡς πρω-
τοσύγκελος Αὐτοῦ. Τὴν προπαρελθούσαν Κυριακὴν ἐχειρο-
τονήθη ἐν τῷ μητροπολ. ναῶ ἐπίσκοπος ὑπὸ τὸν τίτλον
Τράλλεων καὶ διατελεῖ ἐργαζόμενος ὡς καὶ πρότερον εὐ-
δοκίμως παρὰ τῷ Αἰ. Σμύρνης. Οἱ Σμυρναῖοι ἐξετίμησαν
εὐθύς ἀμέσως καὶ τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων του καὶ τὴν
διάνοιαν τῆς σκέψεως μετὰ τὴν ὁποίαν ἐπιλαμβάνεται πά-
σης σχετικῆς ὑποθέσεως.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΠΙΠΑ

Ἦταν ἓνας νέος ποῦ εἶχε μιὰ πίπα. Τὴν
ἐκάλνιζε ἡσυχὰ κάτω ἀπὸ τὴν σιὰ μὲς
κλιματαριάς. Ἡ γυναῖκα του ἦταν νέα κ'
εὐμορφὴ ἀνεπῆκωνε τὰ μαγίγια τῆς ὡς
τὸν ἀγκῶνα καὶ ἔβγαζε νερὸ ἀπὸ τὸ πηγά-
δι. Ὁ ξύλινος κρυβὰς ἀναπηδοῦσε στὰ χεί-
λη τοῦ πηγαδιοῦ κ' ἐσκόπιζε δάκρυα ἰοι-
δόχροα. Ὁ νέος αὐτὸς κατὰ τὴν τὴν πί-
πα του ἦταν εὐτυχὴς γιατί ἔβλεπε γύρω του
νὰ πετοῦν τὰ πουλιά, γιατί ζοῦσαν ἡ γρηά
μητέρα του καὶ ὁ γέρο πατέρας του βασιτι-
οῦνταν καλὰ, καὶ γιατί ἀγαποῦσε πολὺ τὴ
λοικοκυρά του γιὰ τὴν γοστήμα τῆς καὶ τὸ
σφιχτὸ καὶ ὀμαλὸ σὰν δύο δρυσερὰ μῆλα
σιῆθός τῆς.

Εἶπα πῶς αὐτὸς ὁ νέος ἐκάλνιζε μιὰ πί-
πα καινούργια.

Ἡ μητέρα του ἀρρώστησε βαρεῖα. Τῆς
ἔκαμαν μιὰ ἐγγείρησι, ποῦ τὴν ἔκαμε νὰ
φονάζῃ πολὺ καὶ πέθανε ὕστερα ἀπὸ πό-
νους φοβεροὺς τριάντα τεσσάρων μερῶν.
Ὁ πατέρας ποῦ βασιτιοῦνταν καλὰ, κουβέν-
τιαζεν μιὰ μέρα μ' ἓνα ἐργάτη κάτω ἀπὸ
τὸ πρόστοο μὲς μικρῆς ἀγροτικῆς ἐκκλη-
σιᾶς ποῦ ἐπιδιόρθωναν, ὁπότε μιὰ πέτρα
ἔξαφνα ἔπεσε ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ θόλο καὶ
τοῦσπασε τὸ κεφάλι. Ὁ καλὸς υἱὸς ἔκλαψε
τοὺς ἀγαπημένους του γονεῖς καὶ τὸ βρά-
δυ ἔκρυπτε τοὺς λυγμούς του στὴν ἀγκα-
λιά τῆς ὀμορφῆς γυναῖκας του.

Εἶπα πῶς αὐτὸς ὁ νέος ἐκάλνιζε μιὰ πίπα
καινούργια.

Ἐλησιμόνησα νὰ πῶ ὅτι εἶχε ἓνα γέρο
Ἰσπανικὸ σκύλο, ποῦ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ
καὶ ποῦ τὸν ἔλεγαν Θωμᾶ.

Καὶ ὁ Θωμᾶς εἶχε βαρεῖα ἀρρωστίση
τὴν ἡμέρα ποῦ πέθανεν ὁ καλὸς του πατέ-
ρας καὶ ἡ καλή του μητέρα. Ὄταν τὸν ἔ-
κραζαν, μόλις κατώρθωνε νὰ σέρνεται στὰ
μπροστινά του πόδια.

Μιὰ μέρα στὸ μικρὸ χωριὸ, ποῦ ὁ νέος
αὐτὸς ἐκάλνιζε μιὰ πίπα καινούργια, ἦρθε
κ' ἐγκατεστάθηκε ἓνας ἀνθρώπος τοῦ κό-
σμου παρασημοφορημένος, ἓνας ντιστεγκὲ
μὲ ὄραϊα προφορά. Γνωρισθίκανε, καὶ
μιὰ φορὰ ὅπου ὁ νέος, ποῦ ἐκάλνιζε μιὰ
καινούργια πίπα, ἔμπαινε στὸ σπῆτι του,
χωρὶς νὰ τὸν περιμένουν, βροῖκε τὸν ὄραϊο
κύριο στὴ γάμαρα τῆς γυναῖκας του.

Ὁ νέος δὲν εἶπε τίποτε. Ἐβῆλε ἓνα πα-
λοχαλκᾶ στὸ λαιμὸ τοῦ Θωμᾶ καὶ μ' ἓνα
σχοινὶ ποῦ τὸν μεταχειρίζονταν ἄλλοτε ἡ
μητέρα του στὴν ἀλυσσίβα, τὸν ἔσυρε μα-
ζύ του σὲ μιὰ μεγάλη πόλι, ὅπου κ' οἱ δύο

τους ἔζησαν ἄθλια καὶ δυστυχισμένη ζωή.

Ο νέος ἔγινε γέρος καὶ κάπνιζε πάντα τὴ καινούργια πίπα του, ποῦχε παλιώση.

Ἐνα βράδυ ὁ Θωμᾶς ψόφησε. Οἱ ἀστυφύλακες ἔσυραν τὸ πτώμα του, κανεὶς δὲν ἔφερε ποῦ.

Τότε ὁ γέρος βρέθηκε μόνος του μαζί μὲ τὴ γρηᾷ πίπα του. Εκοίονε τρομερὰ καὶ ἔτρομε φριχτά. Κ' ἐπειδὴ ἔννοιωθε πῶς θὰ πέθαινε σὲ λίγο καὶ πῶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ καπνίσῃ πειὰ, ἔπῃρε ἀπὸ τὴν ἄθλια βάλιτσα του, ποῦ πῆρε ἄλλοτε ἀπὸ τὸ σπῆτι του, ἕνα παλιὸ καπέλλο θλιβερὸ ποῦ νὰ προξενῇ δάκρυα καὶ ἔβαλε σ' αὐτὸ τὴν πίπα του.

Εροῖξε στοὺς θερμοὺς ὤμους του ἕνα πανοφόρι πρασινισμένο ἀπ' τὴ πολυκαιρία. Σύρθηκε μὲ κόπο ἴσα σὲ μιὰ γειτονικὴ μικρὴ πλατεῖα καὶ προφυλαχτικὰ μὴν τὸν ἴδουν οἱ ἀστυφύλακες, γογάτισε ἔσκαψε τὸ χῶμα μὲ τὰ νύχια του καὶ ἀπέθεσε μὲ εὐλάβεια τὴ γρηᾷ πίπα του ἀπὸ κάτω ἀπὸ μιὰ τοῦφα λουλουδιῶν. Ἐπειτα ἐγύρισε στὸ σπῆτι καὶ πέθανε.

Francis James

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Δὲν ξύπνησεν ἀκόμα ἡ πούλια·
μέσ' στὶς βραχοκουφάλες
κουρνιαζοῦν τὰ θαλασσοπούλια.
Τὰ πέλαγα τὰ χλιά,
τ' ἀποσταμένα,
ὄνειρομένα
ἀνάλαφρα συχνοστενάζουν.
καὶ τὰργὸ φεγγάρι,
ποῦ γλυκογελάει

καὶ πάει,
ὡς κύκνος μ' ἀργυρόλευκα τὰ στή-
[θια

ποντίζεται στὰ βύθια,
καὶ σβήνει ἀπ' τὰ πελάη
ἢ γλάρα
ἢ παδιάρα.

Χίλια καὶ χίλια
ὠραῖα μάτια μὲ λαχτάρα
τώρα μέσ' στ' ἀπειρο ἀνοίγουν
καὶ περίσσιο

τὸ φῶς τους σμίγουν
νὰ φέξουν τὸ χορὸν τὸν πελαγήσιο
καὶ κάποια τους ἀπ' τ' ἀβανθια τρι-
σμάκρουα
χύνονται, ἀλλὰ, ὡς χρυσαφένια
δάκρυα.

Μ' ἀκόμα μέσ' στὴ σιγαλιὰ τὰ πε-
ριγιάλια
ξαναλὲν μουρμουριστὰ καὶ ἀγάλια
τοῦ φεγγαριοῦ τὸ στοιχειωμένο τὸ
σκοπὸ.

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΕΦΕΡΙΑΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ „ΗΛΕΚΤΡΑ“ ΤΟΥ ΣΟΦΟΚΛΗ
(ἀνέκδοτος μετάφρασις Στέλιου Σεφεριάδη)

ΗΛΕΚΤΡΑ (ἀπὸ σκιγῆς)

[ὑπέμετρον]

Πέρασε ἡ μαύρη νύχτα καὶ ἦλθε καὶ πάλι ἡ αὐγή...
Καθάριο φῶς, καὶ ἀγέρι ποῦ πλημμυρᾷ τὴ γῆ,
Ν' ἀχατε τάχα νοιώσει τὸ μαῦρο μου τὸν πόνο.
Ολονυχτὶς τὰ στήθια χτυπῶ καὶ τὰ ματώνα,
Κι' ἀτέλειωτα τ' ἀχειλί πικρὸ μοιρολογεῖ.
Ἀπ' τ' ἄτιμα ξενύχτια στὰ μισητὰ κρεββάτια,
Ἀκόμα ἀνατοιχιλές βαστοῦνε τὰ παλάτια
Κ' ἐγὼ σὲ κλαίγω μόνη, μαῦρε γονιέ μου, τώρα.
Ο ματωμένος Ἀρης στὴ βάρβαρο τὴ χώρα,
Δὲν βροῆκε νὰ φιλέψῃ μ' ἕνα χαμὸ καὶ σένα,
Καὶ ὁ Αἴγισθος ὁ πλάνος καὶ ἡ μάνα ποῦ μ' ἐγέννα
Μαζὶ σὰν ξυλοκόποι τὴν πεύκα τὴ μεγάλη
Μὲ δολοφόνο ἀξίνι σου σχίσαν τὸ κεφάλι.
Στὸ μαῦρο σκοτωμὸ σου θὰ ράγιζαν καὶ οἱ βράχοι
Πατέρα, καὶ ὅμως ἄλλοι γελοῦν, καὶ κλαίω μονάχη.

[ἀνθυπέμετρον]

Ὡς ποῦ κοιτῶ τῆς μέρας τὸ φῶς τὸ λαμπερὸ,
Κι' ὀλόφεγγα ἀστρουλάκια νὰ στράπτουνε θωρῶ,
Χωρὶς ἀπὸ τὸ θρήνο τ' ἀχειλί νὰ σωπάσῃ
Τὰ μαῦρα βογγητὰ μου θὲ νὰ σκορπῶ στὴν πλάση
ἀντίλαλο ὡς νὰ νοιώσῃ καὶ ἐκείνη θλιβερὸ.
Παγτοτεινὰ στὴν πόρτα, στὸ πατρικὸ αὐτὸ σπῆτι,
Σὰν τὸ χαροκαμμένο τὸ ἀηδόνι γιὰ τὸν Ἴτυ,
Ὡ ἐσὺ τῆς Περσεφόνης καὶ τοῦ Ἀδη τὸ παλάτι,
Ὡ ἐσὺ θεὰ Κατάρρα καὶ Ἐρμῆ θεὸ προστάτη,
Καὶ σεὶς καλοκυράδες, θεογεννημένες στρίγλες
Ποῦ αἰώνια τοὺς φονιάδες προσμένετε στὶς βίγλες,
Κάθε τιμῆς κλεμμένης αἰώνιες ἐκδικῆτρες
Προφτάξτε, στοῦ γονιοῦ μου τὸ φόνον τιμωρῆτρες.
Ὡ, ἄς ἔλθῃ ὁ ἀδελφός μου, τὶ ἀπόστασα τὸν πόνο
Καὶ τὴ βαρὴ τὴν πίκρα μονάχη νὰ σηκώνω.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΕΦΕΡΙΑΔΗΣ

GOETHE

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

[Ο Βίλελμ Μάστερ, απογοητευμένος από τον έρωτα και από την ποιητική και υποκριτική ιδιοφυΐα του, ή οποία μετά τον έρωτα και μαζί με τον έρωτα του είχε δώσει τις μεγαλύτερες χαρές και ελπίδες, παραδίδει στο πύρ τὰ ερωτικά του ένθουμήματα και τὰ ποιητικά του έργα, εις τὰ όποια του κάκου εξήγησε να εύρη ένα σπινθηρα από φυσικότητα, από αλήθεια και ένθουσιασμό. Μόλις είχε ρίξει το πρώτο δέμα στη φωτιά μπαίνει μέσα ο φίλος του Βέρνερ, ο οποίος φαίνεται για την ζωηρά φλόγα κι' έρωτα.] Τί τρέχει;

... «Δίνω μίαν απόδειξι», είπεν ο Βίλελμ, «ότι θέλω να παραιτήσω μιὰ δουλειά, για την όποία δέν είμαι γεννημένος» και με αυτά τὰ λόγια έρριξε στη φωτιά το δεύτερο δέμα. Ο Βέρνερ θέλησε να τον κρατήσει, αλλά πλέον το δέμα είχε παραδοθεί στο πύρ. «Δέν έννοώ πώς φθάνεις τόσο στα άκρα», είπεν ο τελευταίος. «Κι' άν, έστω, δέν είναι έξοχα αυτά τὰ έργα, γιατί πρέπει τάχα να εξαφανισθούν όλως διόλου;

«Γιατί πρέπει είτε να είναι έξοχο ένα ποίημα είτε να μην ύπάρχη διόλου, γιατί καθένas που δέν έχει το χάρισμα να κάμη το καλλίτερο που μπορούσε να γίνη, όφείλει ναπέχη από την τέχνη και να φυλαχθή σοβαρά από κάθε παραπλάνησι σ' αυτήν. Γιατί να μόν αναδένει μέσα σε κάθε άνθρωπο κάποιος άόριστος πόθος ν' απομιμηθή εκείνο που βλέπει, άλλ' ο πόθος αυτό: δέν είναι διόλου και μία απόδειξι ότι ύπάρχει μέσα μας κ' ή δύναμις που θα έχρειάζετο για να κατορθωθή εκείνο που επιχειρούμε. Κύτταξε τὰ παιδιά πώς, κάθε φορά που ήρθαν σχαινοβάτες στην πόλι, τρέχουν εδώ κι' εκεί και κρεμιούνται σε κάθε δοκάρι και σε κάθε σανίδα, έως ότου κάποιος άλλο θέλγητρο τὰ τραθήξη προς άλλο παρόμοιο παιγνίδι. Δέν το έχεις παρατηρήσει στον κύκλο των φίλων μας; Οσάκις παρουσιάζεται κάποιος περίφημος μουσικός, βρίσκονται μερικοί που αρχίζουν άμέσως να μαθαίνουν αυτό το όργανον. Πόσοι δέν είναι που πλανώνται σ' αυτόν τον δρόμον! Εύτυχής όποιος μπόρεσε να διακρίνη ένωρίς στὰς δυνάμεις του το αστόχημα των πόθων του!»

Ο Βέρνερ αντιλόγησε ή όμιλία εξώηρεψε και ο Βίλελμ δέν ήμπόρεσε να μην επαναλάβη δίχως συγκίνηση κατά του φίλου του τὰ επιχειρήματα, με τὰ όποια είχε τόσες φορές βασανίσει τον έαυτό του. Ο Βέρνερ ισχυρίζετο ότι δέν ήτο λογικόν να εγκαταλείψη κανείς όλως διόλου μίαν ιδιοφυΐαν, προς την όποιαν έχει κάποιαν κλίσην και δεξιότητα, δια μόνον τον λόγον ότι δέν θα ήμπορούσε ποτέ να την ενασχέση εις πλήρη τελειότητα. Γπήρχε δε

κάποιος ελεύθερος χρόνος, τον όποιον να ήμπορούσε να πληρώση κανείς με τούτο και σιγά σιγά να παραγάγη κάτι, με το όποιον να προξενήση ευχαρίστησι και στον έαυτό του και στους άλλους.

Ο φίλος μας, ο όποιος ως προς τούτο ήτο όλως διόλου άλλης γνώμης τον διέκοψεν εύθως και είπε με την μεγαλειότεραν ζωηρότητα:

«Πόσο πολύ άπατάσαι, φίλε μου, άν νομίξης πώς ένα έργον, του όποιου ή πρώτη ιδέα πρέπει να γεμίξη την ψυχήν όλόκληρη, μπορεί να γίνη σε σκόρπιες απ' εδώ κι' απ' εκεί εξοικονομούμενες στιγμές. Όχι, ο ποιητής πρέπει να ζή όλως, όλως διόλου μέσα στα προσφιλή του πράγματα. Αυτόs που έπαικίσθη από τον ουρανό με το λαμπρότερο χάρισμα μέσα του, αυτόs που φυλάγει στα στήθη του ένα ολοένα πληθαίνοντα θησαυρό, πρέπει, ανενόχλητος απ' έξω, να ζή με τους θησαυρούs του στην ήρεμη μακαριότητα, την όποιαν το κάκου ζητεί για τον έαυτό του ένας πλούσιος με τ' αγαθά που συσσωρεύει. Δες τους ανθρώπους που τρέχουν κατόπι της εύτυχίας και της χαράs! Οί πόθοι τους, οί κόποι τους, το χτήμα τους κυνηγούν διάλειπτα τί; Εκείνο που ο ποιητής το έλαβε από τη φύσι, την απόλαυσι του κόσμου, το συναίσθημα του έαυτο του σε άλλους, την άρμονική συνύπαρξι με πολλά συνήθως άσυμβίδιαστα πράγματα.

Τί άνησυχεί τους ανθρώπους παρά, το ότι ή ιδέες τους δέν ήμπορούν να συνδεθούν με τὰ πράγματα, ότι ή απόλαυσι τους ξεφεύγει από τὰ χέρια, ότι το ποθούμενον έρχεται άργά και ότι πάν ό,τι άπόκτησαν και εκέρδισαν δέν κάμνει στην ψυχή τους την έντύπωσι, την όποιαν ο πόθος άφίνει να προαισθανόμεθα μακρόθεν. Υπέρ όλα ταύτα, ώσαν ένα θεόν, έχει τάξει ή μοίρα τον ποιητή... Εκεί όπου ο άνθρωπος του κόσμου σέρνει της ήμέρες του λυώνοντας από μελαγχολία για κάποιον μέγα χαμό, ή βγαίνει προς άπάντημα της μοίρας του με χαράν αχαλίνωτη, ή αισθαντική κι' ευκολοσυκίνητη ψυχή του ποιητή προβαίνει ως ο ήλιος από την νύχτα στην ήμέρα και με μεταπτώσεις άνάλαφρες ταιριάζει την άρπα του στη χαρά και στον πόνο. Εμφυτο στηs ψυχής του το βάθος φυτρώνει ώραιο άνθος της σοφίας και εκεί που άλλοι όνειρεύονται ξυπνητοί και συνταράσσονται από χειμερικές ιδέας, αυτόs ζή το όνειρον της ζωής ώσαν άκοίμητος και το πλέον σπάνιο που λαμβάνει χώραν είναι γι' αυτόν συνάμα παρελθόν και μέλλον.

Κι' έτσι είναι ο ποιητής συνάμα διδάσκαλος, προφήτης, φίλος των θεών και των ανθρώπων. Πώς! τον θέλεις ίσως να κατέλθη σ' ένα έλεεινόν επάγγελμα; Αυτόs που είναι πλασμένος ως ένα πουλι να

γυρίξη γύρω στον κόσμο, να φωλιάξη στις ψηλές κορφές και να πέρνη την τροφή του από μπουμπούκια και καρπούs, πετώντας από κλάδο σε κλάδο, όφειλε ταυτόχρονωs να σέρνη το άροτρο σαν ταύρος, να συνειθίση να μπαίνει στον τορό σαν σκύλος, ή ίσως και δεμένος στην άλυσσιδα να φυλάγη με τὰ γαυγίσματά του καμμιά μάνδρα;»

Ο Βέρνερ, όπως μπορεί να φαντασθή κανείς, είχε με θαυμασμό άκροασθεί. «Εάν και οι άνθρωποι» διέκοψεν, «ήταν καμωμένοι σαν τὰ πουλιά ώστε να ήμπορούσαν, χωρίς να σπείρουν και να θερίζουν να περνουν ώραιες ήμέρες σε απόλαυσι διαρκή! Εάν ήμπορούσαν με τον έρχομό του χειμώnos να μεταναστεύουν τόσον εύκολα σε μακρινές χώρες, για να γλυτώσουν από την στέρησι και να φυλαχθούν από την παγωνιά!»

«Έτσι εξησαν οι ποιηται σε καιρούs όπου το σεβάσιμον ανεγνωρίζετο περισσότερο» ανέκραξεν ο Βίλελμ «κι' έτσι όφείλαν πάντα να ζουν. Προικισμένοι αρκετά μέσα τους, πολυ λίγη άνάγκη είχαν από το έξωθεν το χάρισμα να μεταδίνουν στους ανθρώπους ώραία πλάσματα, εικόνες λαμπρές σε γλυκά και με κάθε άντικείμενο ταιριαστά λόγια και μελωδίεs, έχει μαγέψει άνέκαθεν τον κόσμο και ύπήρξε για τους προικισμένους μ' αυτό μια περισσή κληρονομιά. Στης αυλής των βασιλέων στα τραπέζια των πλουσιών, εμπρός από της θύρες των αγαπημένων γυναικών, τους άκουε κανείς, κλείνοντας αυτιά και ψυχή προς κάθε άλλο, όπως τόχει χαρά του κανείς και σταματά μεγεμένος όταν μέσα στο δάσος που περνά άντηχεί ένα άηδονολάλημα! Βρήκαν έναν κόσμο φιλόξενο και ή φαινομένη κατώτερη θέσι των τους άνύψωσε τόσο περισσότερο. Ο ήρωs ήκρατο τὰ τραγούδια τους κι' ο νικητής του κόσμου προσκυνούσεν έναν ποιητή γιατί αισθάνετο ότι δίχως αυτόν ή ύπερφυής ύπαρξίs του θα περνούσε ως μιὰ καταιγίδα· ο έρωτευμένος ήθελε να νοιώση τόσο χιλιπλάσια και τόσο άρμονικά τον πόθο του και την ήδονή του, όσο τὰ έμψυχωμένα χείλη ήξεραν να τον παρασταίνουν, κι' αυτόs ο πλούσιος δέν ήμπορούσε με τὰ ίδια του μάτια να ιδή τὰ πλούτη του και τὰ ειδωλά του τόσο πολύτιμα όσο του φαίνονται αυτά φωτιζόμενα από τη λάμψι του πνεύματος που αισθάνεται και άνυψώνει κάθε αξία. Ναί· παιός έχει, άν αγαπας, πλάσει θεούς, και έχει άνεβάσει έμάs ως αυτούs κι' αυτούs κατεβάσει ως έμάs, παιός άλλος από τον ποιητή;»

(Μεταφρ. Β.)

ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΟΚΤΑΣΤΙΧΟΝ

Σὰν καθρεφτίση στὰ νερὰ
τὰ κρύσταλα ὁ Γενάρης
καὶ τὴ γυμνὴ ξεροκαμπιὰ
τὴ δειρὴ ὁ ἀποβεροχαρῆς,
κατω ὁ ζευγᾶς ἀπ' τὴ ζεστή
τὴν καλαμέια στέγη
τὰ χρόνια ποῦ περασανε
στ' ἀνήλικα θὰ λήγη,

Τὴ νύχτα στὴν ἀναλαμπὴ
ποῦ οἱ ἴσκιοι θὰ μακραίνουν
κι' ἀπὸ τὸ φραχτὴ στὴν αὐλὴ
βουρκόλακοι θὰ μπαίνουν
κι' ἓνα παιδί στὴν κρεμαστὴ
τὴ στρώση κοιμισμένο
τ' ἀλέτρι θὰ ὄνειρεύεται
ν' ἀδραξὴ ἀντρεπωμένο.

ΑΛ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ «ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΑΓΑΠΗ» ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΩΡ

ΤΟ ΑΔΙΚΟ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Μὲ τὸν καιρὸ καὶ μοῦ ἀσκημίζεις· τὰ
δέκα ἑφτά τᾶχες δὲν τᾶχες· τώρα πα-
τεῖς τὰ δεκοχτώ· μὲ τὸν καιρὸ καὶ μοῦ
ἀσκημίζεις.

Τόξερὰ πὼς δὲν θὰ βαστοῦσε κελίη
ἢ παιδιάτικη ἐμορφιά σου· ἤσουνε τότε
ἓνα χᾶδι· τόξερὰ πὼς δὲ θὰ βαστοῦσε.

Κι' ὅμως παντοῦ τὸ διαλαλοῦσα πὼς
θὰ γενῆ ἢ πιδ ὦραία, γιὰ εἶχες δυὸ
σταλαγματίτσες στὰ μάτια σου ἀπ' τὸν
οὐρανὸ· κ' ἔτσι παντοῦ τὸ διαλαλοῦσα.

Πὼς τὸ μικροῦλι πρόσωπό σου κάτω

ἀπὸ τὸ κῦμα τῶν μαλλιῶν σου πολλοὺς
θὰ κάμη νὰ πεθάνουν — γιὰτι, κορίτσι,
σ' ἀγαποῦσα.

Τώρα δὲ σ' ἀγαπῶ καθόλου, ποῦ πά-
τησες τὰ δεκοχτώ σου καὶ λέω παντοῦ
πὼς εἶσαι μόνο δεκάξη χρόνων· αὐτὸ
μπορῶ νὰ κάμω μόνο.

Μὰ ὅλοι γελοῦν τότε μὲ μένα καὶ γὰ
τοὺς λέω τὰ φταεῖ ὁ χρόνος καὶ γὰ
τοὺς λέω: τί σᾶς μέλει; αὐτὸ εἶνε δου-
λειὰ δική εἰς.

Κι' ὅλοι γελοῦν τότε μὲ σένα καὶ μὲ,
μὲ παίρνουν οἱ θυμοὶ μου· μάλιστα λένε
πὼς μᾶς κάνεις καὶ τὴν περήφανη ἀπέ-
μη. Α! δὲν ταιριάζει, δὲν ταιριάζει.

Τὰ χρόνια 'νε ποῦ σ' ἀσκημίζον κι'
ἀν μπορῆς κάμε κι' ἀλλιῶς· ὅτι σὲ κά-
μουνε θὰ γίνης ἢ πέθανε ἀν δὲν μπο-
ρῆς. Ἴσως μ' αὐτὸ καὶ ξανανιώσης.

Πρέπει, καλή μου, νὰ πεθάνης, τε-
λείωσε! τί ὦραία θᾶσαι πάνω στὸ ἄ-
σπρο σου κρεββάτι· τί ὦραία! δὲ θᾶσαι
τότε δεκαπεντέμιση χρονῶ· τότε... θὲ
νὰ γελοῦμε τὸν καιρὸ.

Τότε καὶ νὼ θὰ λέω παντοῦ, πὼς
θᾶσαι πάντα ἢ [πειδ ὦραία ἐνεκ' ἀπὸ
τὶς δυὸ τὶς στάλες τοῦρανοῦ πῶχες μὲς
στὰ μάτια ποῦ μᾶς κυτάζουν ἀνοιχτά.

Ι. Ν. ΓΥΡΠΑΡΗΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΡΟ

Τὸ ἐρημωμένο σήμαντρο
ποῦ σύσσωμο θὰ πέση,
Ἐχει φρικτὰ παλέσει
Μὲ τᾶγρια στοιχειὰ
Θεριὰ μουγκρίζουν γύρω του
Κ' ἢ τρικυμία τὸ δέσνει
Καὶ μέσα του ξεπέρνει
Σφυρίζοντας ἢ δχιά.

* *

Πόσους νεκροὺς συντρόφεψε,
Πόσους νεκροὺς, τί κρῖμα!
Στὸ σαρκυσμένο μνήμα,
Στὴ μαύρη λησμονία.
Καὶ τώρα στέκει ὀλόγυρτο
Στὴν πλειὸ καθαρία δύσι,
Για νὰ πανηγυρίση
Μια κρύφια του χαρά.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Μ. Α. ΣΕΪΖΑΝΗΣ

ΓΗΡΑΣ ΚΑΙ ΝΕΟΤΗΣ

Στὸ μοροσάκι τῆς Ζωῆς
τὸ Γῆρας κ' ἢ Νεότης
πεζοποροῦσαν μιὰ τυχιὰ
κ' ἔτρεχ' ἢ Νεότης βιαστικά.
Ἐσκόνταφταν ἐδῶ κ' ἐκεῖ,
μὰ τραγουδοῦσε μὲ χαρά.
Ἦταν ἢ πρώτη τῆς φορὰ
ποῦ πορπατοῦσε μοναχὴ
χωρὶς τὸν ὀδηγὸ τῆς.

* *

Ξαφίου τὸ βῆμα σταματᾷ!
Ἐχε τὸ δρόμο χάσει
μὲς τὸ σκοταδι τὸ παχύ.
Τὸ ἴηρας δὲν τῆς ὀμιλᾷ
μόνο βαδίζει καὶ γελᾷ.
Σὰν τὴν ξανῶρε μοναχὴ
μὲ ματια σκοτισμένα
καὶ γιὰ τὸν δρόμο νὰ 'ρωτᾷ:
— Στασου, τῆς λέγει, γελαστα.
Ἐγὼ θὲ νὰ πηγαίνω ἐμπρὸς
καὶ σὺ πίσ' ἀπὸ 'μένα.

Μ. Α. ΣΕΪΖΑΝΗΣ

SHELLEY

ΣΤΗ.....

Σ' ἓνα ξερὸ κλωνάρι καθισμένο
Ἐνα πουλι τὸ ταῖρι του θρηγᾷ,
γλιστρᾷ τ' ἀγέρι ἀπανου παγωμένο
καὶ κατου τὸ ρυακι κοῦο περνᾷ

* *

Στὸ δάσος τὸ γυμνὸ κανένα φύλλο
Κανένα λουλουδάκι πὰ στὴ γῆ,
μοναχὰ ὁ ἦχος τοῦ τροχοῦ στὸ μῦλο
Τὴν ἀπειρητᾷ ἀντισκόβει τὴ σιγή.

Δ. ΣΤΑΥΡΟΥ

ΠΡΟΧΕΙΡΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

Εγώ φτωχὸ βοσκόπουλο,
Τί δῶρο γὰ σοῦ κάνω ;
Ἐχω μογάχα μιὰ καρδιά
Τὸ ξέρεῖς, γιὰ τὴ χάρη σου
Τὴ κάνω.

Μὰ σὰν θὰ σοῦ φανῆ φτωχὸ
Γιὰ δῶρον ἢ καρδοῦλα μου,
Παρόμοιο δῶρο κάνε μου
Καὶ δὲ θὰ παραπονεθῶ
Παιδοῦλα μου.

ΕΞΑΡΧΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΒΑΥΔΕΛΑΙΡΕ

Σ' ὀλίγο καὶ θὲ νάμαστε μὲς στὸ ψυχρὸ σκοτάδι·
Καλοκαιράκια δλόλαμπρα, ποῦ φεύγετε γοργὰ
Σᾶς χαιρετῶ ! Νὰ, πέφτουνε μὲ κρότο στὸ λιβάδι
Τὰ ξηραμμένα φύλλα σας, ὦ δάση μονήχηρά.

Θαρρεῖς πῶς ὄλος μέσα μου ζητᾷ ὁ χειμῶνας νάμπη
Φρίνες καὶ μέση καὶ θυμοὶ κι' ὁ κόπος ὁ σκληρὸς,
Τὸ πολικὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου σὰν ποῦ λάμπει
Μοιάζ' ἢ καρδιά μου : Ματωμένος ὄγκος καὶ ψυχρὸς...

ΕΞΑΡΧ.

ΜΑΓΕΜΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΚΥΡΟΥΛΑΣ

Καθῆσαν γύρω στήν Κυροῦλα τὰ παιδιά,
σταυρώσανε τὰ χέρια τους σὰ σιήθη
κι' ἐκείνη παίζοντας τὰ χάνδρα στήν ποδιά,
ἀρχίνησε νὰ λέη τὸ παραμῦθι.

— Καὶνούργιου χρόνου γιόρταζαν παρα-
[μοιή],
περάσαν ἀπὸ τότε τόσα χρόνια,
κι' ἡ νύχτα, νύχτα ἴσάν ἀπόψε σκοτεινὴ,
πυκνὰ τοὺς δρόμους ἔστρωσε μὲ χιόνια.

Ἐνα παιδάκι, καλὴ ὥρα ὅπως ἐσεῖς,
ποῦ ἔχετε τὰ ὀλόγουρι μιὰ λιὰ του,
παιδάκι ἀνάθεμα λαχτάρα, περισσής,
ποῦ Γιώργος ἦταν λέγουν τόνομά του,

Μικρὸ πολύχρωμο φανάρι ἀπὸ χαρτί
στὸ χέρι του ὀλόφωτο ἔκρατοῦσε,
καὶ ψέλνοντας στὸ κάθε σπῆτι τὴ γιορτὴ,
τὴν ψύχρα τοῦ χειμῶνα δὲν ψηφοῦσε.

Γλυκὰ τὸ ζέστανε τῆς μίνας του ἢ εὐχὴ
ποῦ τῶχε μοναχὸ κι' ἀγαπημένο.
Τέτοια καλὰ παιδάκια ἂν ἔχουν οἱ φτωχοὶ,
τί θέλουνε τὸ βίος θησαυρισμένο ;

Ἄλλου πολυέλαισι λαμπύριζαν τρανοὶ,
μετάξι, ἀσημικὸ, μαργαριτάρι,
κι' ἄλλου τῆς φτώχειας ἢ χαρὰ ἢ παντο-
[τεινὴ]
μὲ τὴν ἀγάπη ἐπέλεξε ζευγάρι.

Κι' ὁ Γιώργος, πότε σταματᾷ σ' ἓνα ἴψηλὸ
μ' ἀμέτρητα παράθυρα παλάτι,
καὶ πότε πάλι σὲ σπιτάκι χαμηλὸ,
καὶ πάντοτε ἀπ' ὅλα παίρνει κάτι.

Μὰ ἔς ἓνα ἐκεῖ σπιτάκι πέρα ἐρημικὸ,
δαρμένο ἀπ' τοῦ καιροῦ θαρρεῖς τὴν πόρτα,
ἢ πόρτα σέρνεται μὲ τριξίμο κακὸ
καὶ βγαίνει μιὰ γυναῖκα μαυροφόρα.

Εἶδε τὸ Γιώργο μὲ χαμόγελο νεκρὸ
κι' ἀνοίγοντας τὰ χεῖλη μαρμαίμενα,
— «Μικρὸ μου, λέγει μὲ παράτονο μικρὸ,
κι' ἐγὼ παιδάκι ἔχω ἴσάν καὶ σένα.

Σ' ἀρώσεται πλαγιασμένο ἀπόψε δυνατὴ,
νὰ βγῆ μὲ σὲ δὲν μπόρεσε κι' ἐκείνο·
δὲν ἔχω τώρα γὰ σοῦ δώσω κάτι τι
καὶ μὴ ρωτᾷς παιδί μου, τί θὰ γείνω».

— «Στάσου, Κυρά !» φωνάζει ὁ Γιώρ-
[γος γελαστός
κι' ἀστράφτει λὲς ἀπὸ χαρὰ ἢ μορφή του.
«Ἐκεῖνος πῶχει κάτι-τόπε κι' ὁ Χριστὸς—
μὲ τὸ πτωχὸ μοιράζει τὸ ψωμί του.

Κύτταξε ἐδῶ δὲν ἔχω χρήματα χρυσᾷ
μ' ἀπὸ ὅ,τι ἐσύναξα, Κυρά μου, ἀπόψε
δέξου καὶ σὺ γιὰ τὸ παιδί σου τὰ μισὰ
καὶ πάρε ἀπὸ τὴν πῆττα μου καὶ κόψε.

Καὶ τοῦτο ἐδῶ τὸ παιχνιδάκι ποῦ κρατῶ
καὶ μοιάζει μ' ἀγγελουδι παραδείσου,
ἔ ! δὲν πειράζει τώρα...πάρε το κι' αὐτὸ
κι' ἄς τῶχει ἀντὶ γιὰ μένα τὸ παιδί σου.

Κι' ἔτσι, ἴσάν κάνετε καὶ σεῖς πρωτοχρονιὰ
πῶς θὰ χαρῆ ἢ μανοῦλά μου ἢ καὶ μὲνῆ !
Κυρά μου, κλείσε τώρα κι' εἶνε παγωνιά..
Νὰ ζῆς μὲ τὸ ὄρφανό σου εὐτυχισμένη».

Τὴν πόρτα τῆς μὲ δάκρυα σφαλᾷ ἢ πτωχὴ
κι' ὁ Γιώργος στὴ μανοῦλά του γυρίζει
μὰ ἀκόμη λὲς τῆς χήρας νοιώθει τὴν εὐχὴ,
ποῦ ὀλόθερημ ξοπίσω φτερουγίζει

Χαρὰ στὸ χέρι, ἀγαπημένα μου παιδιά,
ποῦ ξέρεῖ νὰ σκορπᾷ τὴν καλωσύνη
τιμὴ καὶ παίγνια σὲ ἐκείνη τὴν καρδιά,
ποῦ μέσα τοῦ φτωχοῦ τὸν πόνο κλείνει».

Ἐδῶ ἐσταμάτησε ἡ Κυροῦλα καὶ σκυφτὴ
σφογγίζοντας τὰ μάτια σὲ μαντιῆλι,
μὲ ἀγνὴν εὐλάβεια στὴν ὄψη τῆς γραφτῆ
σταυρώθηκε στὴ χάρι τοῦ Ἀη Βασίλη.

«Κι' ὁ Γιώργος, πὲς μας, τί ἀπογίνηκε,
[γιαγιά ;
Ἐγὼ θὰ τοῦ χαρίσω τὸ ἄλογό μου,
—κι' ἐγὼ τὴν κουκλά μου—κι' ἐγὼ τὴν
[Παναγιᾶ,
ποῦ ἐκρέμασε ὁ πατέρας στὸ λαμπρὸ μου».

Κι' ἐνῶ ἐκυλοῦσαν ἔτσι, σὰν τρελλὰ γατιά,
τὰ ἐγγόνια ἐπάγω στῆς Κυράς ; τὰ σιήθη,
ἐκείνη σπρόχγοντας τὰ ξύλα στὴ φωτιά,
«Δὲν τέλειωσε, τοὺς λέει τὸ παραμῦθι.

Ὁ Γιώργος ἐμεγάλωσε· δὲν εἶνε πλεῖο
μικρὸς γὰ τοῦ χαρίσετε παιχνιδία.
Χρόνια περάσαν, π' ἀφίσι τὸν ἀργαλειὸ
καὶ τὸ πανὶ μὲ τὰ χρυσὰ κενίδια.

Ὁ Γιώργος ὅπου λέτε, μὲ χαρὰ κρυφὴ
μεγάλωσε στὰ χέρια τὰ δικιά μου·
παντροσύτηκε τοῦ θεῖου σας τὴν ἀδελφῆ
κι' ἐγίνηκε πατέρας σας, παιδιά μου».

Ἐάφνου χτυπᾷ ἢ πόρτα· φτερωτὸ πουλί
βγαίνει ν' ἀνοίξη πεταχτὴ ἢ μητέρα
καὶ τὰ παιδάκια τρέχοντας ὡς τὴν ἀλλή
φιλοῦνε δακρυσμένα τὸν πατέρα.

Σμύρνη ΣΤΕΛΙΟΣ Γ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΣΕΝΑ ΒΙΟΛΙΤΖΗ

Ἀρχίνα τὸ τραγουδι σου τὸ μουσικοπλασμένο
Τὴν κλάψα, τὸ λιχτάρισμα, ἢ τὴν τρελλὴ χαρὰ,
Ὅ,τι ποῦ νειώθεις καὶ ποθεῖς μὲ τὸ ζωντανε-
[μένο

Βιολί σου, ποῦ στὰ χέρια σου τὰ θεῖα σπαρ-
[ταρᾷ.

Κλάψε ! ὦ ! κλάψε ἀσύγκριτα. Ὀλόγουρά μου
[ἀγίλι

Τὸν θρηνο σου νὰ χύνεται ἀκούω τὸν μαγικὸ.
Γέρνεις χλωμὸ κάτω στὴ γῆ τ' ὀλόξανθο κε-
[φάλι

Καὶ τὸ κορμί σου δάκαίρο νὰ πάλλεται γροί-
[κῶ.

Μαργαριτάρια θαμπερὰ νειώθω ν' ἀρροστα-
[λάζουν

τῆς πονεμένης σου ψυχῆς τὰ δάκρυα τὰ πικρὰ,
Ποῦ τὶς ψυχῆς ἀνάλαφρα ἴγγιζονε καὶ τα-
[ράζουν

Σὰν μ' ὀνειρόπλαστον πουλιοῦ ἀγέρινα φτερά.
Ἡ κλαῖς ἢ χαίρεσαι ἢ γελᾷς καὶ τὸ ξανθὸ κε-
[φάλι

Φωτίζεται ἀνέφορρα στον πάθος τὴν ὄρη,
Καὶ στὴ γαλήνη βιολιστῆ, καὶ στὴν ἀνεμοζάλη
Μιὰ λύρα εἶναι πανάρμονη τὸ θεῖο σου κορμί.

Ω ! κλάψε ! καὶ τὸ κλάμμα σου ἄς ἀπλωθῆ
[τριγύρω

Σὰν κύματα ὀλοζώντανα, σὰ θάλασσα πλατειά.
τ' ἐλιχλωμο κεφάλι μου θέλω κι' ἐγὼ νὰ γύρω,
Στὸ κλάμμα σου ἢ ψυχῆ μου ὀϊμέ ! τὸ ἴσο νὰ
[βαστᾷ!

Αἴτηνι ΚΑΘΑΡΕΤΗ ΑΠΛΑ

ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

Η ΛΑΓΚΑΔΙΑ

ΔΕΚΑΤΕΤΡΑΣΠΙΧΟΝ

Ήσουν κοντά μου κ' έβλεπα να πέφτη μυρωμένη
τ' άπριλη ή νύχτα στην κρυφή, την πλάνα λαγκαδιά.
στο κάθε σου ανάβλεμμα κι' άστρο ψηλά να βγαίνει,
στο κάθε γέλιο σου κι' άνθος να σκάη μέσ' στα κλαδιά.

Στον ήχο των ονείρων μας ή αγάπη τονισμένη
σαν άρμονία επλάνευε με μάγια τη βραδιά
γροικοῦσες κάθε μου παληό τραγοῦδι ν' ανεβαίνει,
γροικοῦσα κάθε λέξι σου μολπή μέσ' στην καρδιά.

Βράδυ είνε πάλι... ή λαγκαδιά γυμνή και ρημασμένη...
της προδοσιᾶς σου ασάλευτο τὸ κριμα τη βαραίνει,
και μοιρολόγι άπάνω της άργοπερνᾶ βαρού.

Φύλλα, νεκράνθεμα ξηρά τη στρώνουν, και ταστέρια
άνορα, άχνά, τρεμόσβυστα φιλοῦν σαν ταφοκέρια
τὸ μνήμα, ποῦ ή αγάπη μου κοιμάται πλειό νεκρή.

Σμύρνη Δεκέμβριος 1910

Κ. Α. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

— Η προσκύνησις των ποιμένων.

— Τὸ Ἱερὸν Σπήλαιον.

— Τί αναφέρει ή παράδοσις.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός, ἡ βλάστησις τῶν ἀγρῶν ἦτο τόσο πλουσία, ὥστε τὰ ζῶα εὗρισκον πολὺ εὐκολα παντοῦ ἄφθονον και ποικίλην τροφήν. Πολυάριθμα ποίμνια ἐβοσκῶν ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὰ ὅποια ἐφύλαττον ποιμένες ἀπὸ τὴν προσβολὴν τῶν ἀγρίων θηρίων και ἀπὸ τὴν ἀρπαγὴν τῶν Ἀράβων ἰσχυροὶ δὲ πύργοι, οἱ ὅποιοι ὑψώνοντο κατὰ διαστήματα

ἐχρησίμευον τὸν χειμῶνα ὡς καταφύγιον μοναδικὸν και τῶν ποιμένων και τῶν προβάτων. Μεταξὺ τῶν πύργων τούτων τοὺς ὁποίους ἅπαντ' ἄνθρωποι και σήμερον ἀκόμη εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Βηθλεέμ, ἦτο και ὁ γνωστὸς πύργος τοῦ Ἀδὲρ ἢ τῶν ποιμένων, εὗρισκόμενος πλησίον τοῦ σπηλαίου, ἔνθα ἐγεννήθη ὁ Ἰησοῦς. Εἰς τοὺς ποιμένας φυλάσσοντας τὰ ποίμνια των περὶ τὸ μεσονύκτιον πλησίον τοῦ πύργου τούτου ἐνεφανίσθη ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ καταβάς ὡς ἀστραπή και ὡς φωτοδόλος ἥλιος ἐξ οὐρανοῦ διὰ τὰ τοὺς ἀναγγεῖλη ἔτι «ἐν πόλει Δαυὶδ γεννᾶται Χριστὸς ὁ Κύριος»

και ἐξαίφνης μετὰ τοῦ ἀρχαγγέλου ἐφάνησαν οὐράνιοι στρατιᾶι αἰνοῦσαι τὸν Θεὸν και ψάλλουσαι τὸ «Δόξα ἐν ὑψίστοις κτλ.» Τοιοῦτοτρόπως ἐπληρώθη εἰς τὴν μυστηριώδη σιγὴν τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης νυκτὸς ἡ ποιητικὴ προφητεία τοῦ Σολομῶντος : «ἐν ᾧ βαθεῖα σιωπὴ περιεκάλυπτε τὴν φύσιν ἅπασαν και ἡ νύξ ἦτο εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου τῆς, κατέβη αἴφνης ὡς δεινὸς παλαιστής ὁ πανίσχυρος Λόγος σου ἀπὸ τὴν οὐράνιον διαμονὴν διὰ τὰ κατοικήση ἐπάνω εἰς τὴν ὀλεθρίαν αὐτὴν γῆν». Εἰς μίκρον ἀπόστασιν τοῦ πύργου Ἀδὲρ εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς πεδιάδος τῆς Βηθλεέμ, ὑπάρχει ἀκόμη χωρίον ὀνομαζόμενον ἀραβιστὶ Βέθ-Σκούρ (χωρίον ποιμένων) και κατὰ τὴν παράδοσιν εἰς τὸ χωρίον τούτο ἐγεννήθησαν οἱ προσκυνήσαντες τὸ Θεῖον Βρέφος ποιμένες. Κατὰ τὴν παράδοσιν και τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀρχαίων μνημείων και χρονογράφων οἱ ποιμένες ἦσαν τρεῖς· τὸ δὲ σπήλαιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἰσῆλθον ἦτο ἐγκαλισμένον ἐπὶ βράχου χρησιμεῖον ὡς καταφύγιον τῶν ζῶων· ἐντὸς τοῦ σπηλαίου ὑπῆρχε φάτνη γυμνὴ σκοτεινὴ ἔχουσα τοίχους τραχεῖς και ἀνωμάλους και εἰς τὸ βάθος αὐτῆς ὑπῆρχε μέρος ὅπου ἡ Παρθένος ἐγέννησε τὸν Χριστόν· τὸ μέρος τούτο χωρίζεται διὰ λευκοῦ μαρμάρου ἐπὶ τοῦ ὁποίου προσετέθη πλάξ ἰάσπιδος ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐν μέσῳ ἀργυρῶν ἀκτίνων ὑπῆρχεν ἡ ἐπιγραφή : «ἐνταῦθα ἐγεννήθη ἔκ Παρθένου Μαρίας ὁ Ἰησοῦς Χριστός».

Α. Κ.

"ΑΠ' ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ,"

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Μεγάλο τὸ καράβι μου κι' ἀτρένταχο
και θέλει πέρα ἀπὸ τὴ ζήση να τραβήξη
στὴ θάλασσα τὴν ἀφροκόκκινη
τῶν θείων δραμάτων.

Οἱ ναῦτες του παιδάκια ἂν εἶνε ἀνήξερα
γιὰ τὰ πηλέφουν με τὰ ζουδια και με τὰ θεριά
και με τὰ κύματα τὰμανιασμένα,
ἔχουν σιὰ μέτωπα τὴ Σολωμόνια βούλα,
φωτιὰ Θεοῦ τὰ στήθια τους κυκλώνει
κ' ἔχουν τὰ μάτια τὰ μεγάλα
πρὸς τὴν ἀλήθεια ὀλιγοιμένα.
Και τὸ παράδοκα σ' ἐκεῖνα τὸ καράβι μου
να κἀνὴ τὸ ταξεῖδι τὸ γιγάντιο
στὴ θάλασσα τὴν ἀφροκόκκινη
τῶν δραμάτων.

Ἀθήνα

ΛΙΑΙΚΑ ΒΟΛΙΑΗ (Μπέτσινα)

ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

Ματαῖα με κρᾶζουν ἡ ἀκτὲς
κ' οἱ τόποι με καλοῦνε,
στῆς πολιτεῖες μάταια
με σπρώχνουν πρὶμα ἡ ἄδρες.
Τραβῶ ἀνοιχτά. Τὰ μάτια μου
λιμανι δὲ θὰ ἴδωνε,
μαῦρα ἔχω βαφει τὰ πανιά
και τῆς ἀντένες μαῦρες.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΛΑΥΡΑ ΜΟΥ

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Τὸν εἶχα γνωρίσει τὸν Ανδρέα στὸ μεγάλο δρόμο τοῦ Ἀιγίου πηγαίνοντας στὸ Ἑλληνικὸ Σχολεῖο. Ἦταν ἀτακτος καὶ τσαχπίνης, πάντα τελευταῖος στὸ παρῶν καὶ πρῶτος στοὺς βαθμούς. Ἡ γνωριμία μας ἔγινε ὑπὸ τὰς ἐξῆς τραγικὰς περιστάσεις. Ὁ πατέρας μου εἶχε ἀγοράσει ἓνα τόπι, τὴ μόνη μου παιδικίσια λαχτάρα. Εἶχα ἀφῆσει στὸ δρόμο τὴ σάκα μου καὶ ἔπαυσα ὁπότε ὁ Αντρέας παρουσιάσθηκε ξαφνικὰ καὶ μου τὸ πήρε. Ἡθέλησα νὰ τοῦ τὸ ξαναπάρω μὰ δὲ χτηκα μὰ γροθιά στὸ πρόσωπο. Δὲν ξέρω γιατί δὲν τὸν ἀνάφερα στὸ Σχολάργη, τὸν αὐστηρὸ σχολάργη ὁ ὁποῖος γιὰ ἓνα λάθος, ἢ φόβο παιδικίσιο ἄσας ἐξετάσεις, μπορούσε νὰ σὲ ἀφήσῃ ἓνα χρόνον τιμωρία! Ἀπὸ τότε ἐγίναμε φίλοι ἀχώριστοι. Εὐρώγαμε μαζί τὸ πλούσιο χαρτζιλίκι τῆς δεκάρας καὶ τὸ σάγαγε ἀπὸ τὸ σχολεῖο κάποτε κάποτε γιὰ νὰ πάμε νὰ παίξουμε ἀπάνω στὶς ἐλλῆς τὶς ἀμάδες. Τὰ χρόνια περνοῦσαν καὶ τὸ μπῶί μας, ἔστω καὶ κοντὸ, μᾶς ἔκανε σοβαροὺς, σεπτικοὺς, μὲ ὄνειρα καὶ ἰδανικά.

Ἀπὸ συμμαθητὰδες βρεθήκαμε ὑποψήφιοι γιὰ ἐξετάσεις ἄσας Ἀθήνας. Ἐκεῖνος ἴσῃ σχολῇ τῶν δοξίμων, ἐγὼ τοῦ Θεάτρου! Ὅλοι τοῦ ἔλεγαν ὅτι θάρθη πρῶτος γιατί ἦταν ξεφτέρι σὲ ὅλα, μερικοὶ ὁμως τὸν ρωτοῦσαν μὲ φόβο ἂν ἔχει τὰ μέσα. Καὶ τί μέσα χρειάζονται — ἔλεγε μὲ ὑπερηφάνεια σχεδὸν ἀξιοματιζοῦ ὁ Αντρέας— ὅταν εἶνε κανεὶς τέλεια προπαρασκευασμένος; Γαλλικά; Τὰ ξερε καλύτερα καὶ ἀπὸ Φραντσέζο. Μαθηματικά; Τὸν ἐθαύμαζε ὁ ἀδύνατος καὶ γρινιάρης καθηγητὴς του. Ζωὴ, ἐνθουσιασμὸς, ἀγάπη ἴσῃ θάλασσα καὶ αὐτοθυσία γιὰ τὸν ἀγῶνα, εἶχε μὲ τὸ παραπάνω. Τὸ ἔθνος τέτοιους νέους ἠθέλε καὶ γι' αὐτὸ ἐγίνονταν οἱ διαγωνισμοί. Ἐπὶ τέλους αἱ ἐξετάσεις ἤρχισαν καὶ ὅταν ὁ Αντρέας παρουσιάσθηκε μπροστὰ στὴν ἐπιτροπὴ, τὴν ἔκανε νὰ μείνῃ μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ἐνα πρῶτο ἄκουσε ἀπὸ ὅλους καὶ συγχαρητήρια ἐδέχθηκε ἀπὸ τοὺς φίλους

τοῦ ποῦ τὸν εἶχαν ἀπὸ τοὺς πρῶτους. Ὁταν ἐξεδώθησαν τὰ ἀποτελέσματα ὁ Αντρέας ἦρθε *πρῶτος ἐπιλαχών!* Ἡ ἐπιτροπὴ ἔπρεπε γὰ ἱκανοποίησιν πρῶτα τὰ ὀνόματα τὰ ἱστορικά, ἀδιάρροχο ἂν ἦσαν ξύλα ἀπελέκητα, ἔπειτα ἐκείνους ποῦ εἶχαν μέσα, ἐνῶ ἦσαν γιὰ ὄξω, καὶ τοὺς ἱκανοὺς νὰ τοὺς φέρῃ ἐπιλαχόντας.

Τὸ πρῶτο χτύπημα τὸ δέχθηκε ὁ Αντρέας μὲ ἀρκετὴ γενναιοῦτητα. Εἶχε ἀποφασίσει νὰ παλαίση καὶ πελοῖθησι ὅτι ἴσῃ τέλος θὰ νικήσῃ. Δὲν τὸ χοροῦσε ὁ νοῦς του πῶς εἶναι δυνατόν, ἄνθρωποι μὲ ἀξιώματα ποῦ κρατοῦν τὴ δύναμι καὶ τὴ τιμὴ ἐνὸς ἔθνους ἴσῃ χέρια τὸν νὰ τὴν προ-

Ε. ΧΑΛΚΙΩΠΟΥΛΟΣ

δώσουν. Ἀποφάσισε νὰ δώσῃ τὸν ἄλλο χρόνον ἴσῃ σχολῇ τῶν Ἐυελπίδων. Νέες μελέτες καὶ ἀγῶνες, νέα ἔξοδα καὶ θυσίες. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ τὸ σάπιον μέρος τοῦ ἔθνους τοῦ ἔδοσε νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ ἱκανότης εἶναι βλακεία καὶ μονάχα τὰ ἄτιμα μέσα ἔχουν πέρασι. Ἐνας νεῖος μὲ φλόγα ἴσῃ ψυχὴ καὶ φωτεινὴ σκέψιν δεχότανε δυὸ γερά χτυπήματα ἀπὸ τὴ Πατρίδα τοῦ ποῦ ὄνειρεύθηκε νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ νὰ πεθάνῃ. Τόπο ἴσῃ τοὺς ἀρχιστοὺς, τοῦλεγε ἡ πολιτεία, αὐτοὶ θὰ γιγαντώσουν τὸ ἔθνος μὲ τὴν ἀμάθεια καὶ τὸ ὄνομα. Σὺ εἶσαι ἕνας ἄγνωστος, καὶ ἔρχεσαι νὰ κάμῃς ἐδῶ ποῦ τὰ μέσα ὀργιάζουν; Μὰ φοριχτὴ εἰκόνα παρουσιά-

στηκε μπρὸς ἴσῃ Ἀντρέα. Λοιπὸν εἶνε ἀλήθεια, εἶπε, ὅσα λέγουν καὶ γράφουν οἱ ἐφημερίδες. Περάτησε λίγες ἡμέρες ἴσῃ καφενεῖα τῶν Ἀθηνῶν καὶ εἶδε νέους μὲ μόρφωσι καὶ πόθο νὰ σαπίσουν καὶ ν' ἀγωνίζονται νὰ πάρουν ἓνα χαρτὶ τοῦ Πανεπιστημίου γιὰ νὰ γυρίσουν ἴσῃ τόπο τους νὰ κάμουν τὸ δικηγόρο. Εἶδε ἄλλους νὰ λένε ὅτι ἔχουν δυὸ καὶ τρεῖς θέσεις διὰ ὑπουργεῖα καὶ πάνε κάθε πρῶτη στὸ ταμῖα καὶ παίρνουν τὸ μιστό. Ἐγγώρισε ἄλλους ποῦ δίνουν τὴ γυναῖκά τους καὶ τὴν ἀδερφή τους γιὰ νὰ πάρουν μιὰ θέσι, ἀδιάρροχο ἂν ἔχουν προσόντα ἢ ὄχι. Τὸν κέρασαν ἄνθρωποι ποῦ ἔπερναν ἓνα μιστὸ ἀπὸ 120 δραχμῆς καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἔχαλοῦσαν 200, βραδεῖα μὲ τὴ βραδεία. Μὰ μέρα ἓνας συμπατριώτης μας, 18 χρονῶν παιδί, ἰδιαιτέρος γραμματεὺς! ἐνὸς ὑπουργοῦ τοῦ εἶπε ὅτι ἂν θέλει νὰ μὴν πεινάσῃ καὶ νὰ πάρῃ θέσι πρέπει νὰ φροντίσῃ μὲ τὸ μέσον νὰ τὴν πάρῃ. Ἐπὶ τέλους, μὲ τὰ πολλὰ, ἀφοῦ εἶδε καὶ ἀποεῖδε, ἀποφάσισε νὰ παρουσιασθῇ ἴσῃ φίλο τοῦ βουλευτῆ. Ἐπλησίαζαν ἔκλογες καὶ ἡ ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἦταν γιομάτη ἀπὸ διορισμοὺς. Στὸ ἔθνος τὸ ὄνομα εἶχε *Ἐθνικὸ* καὶ ὄχι βουλευτικὸ ἢ κοιμητικὸ, δὲν πρόφθαναν νὰ παίρνουν ἔκτακτους ἐργάτες γιὰ τὴν ἐφημερίδα. Ὁ βουλευτὴς μας, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ψήφους, μόλις ἄκουσε ὅτι ὁ Αντρέας θέλει διορισμὸ ἀμέσως πῆγε στὸν ὑπουργὸ καὶ τὸν ἔστειλε ὑπογραμμάτα σ' ἓνα εἰρηνοδικεῖο τῆς Πελοποννήσου.

Γιὰ τὸ διορισμὸ αὐτὸ δὲν ἐζήτησαν διπλώματα καὶ προσόντα. Ὁ βουλευτὴς, τὸ τέρας αὐτὸ ποῦ κατέστρεψε τὸ τόπο, ἦταν ἀρκετὸς νὰ τοῦ τελέψῃ τὴ δουλειά.

Ὁ Αντρέας ἐπῆγε στὸ εἰρηνοδικεῖο καὶ ἄρχισε τὴν ἐργασία μὲ τὴν αὐστηρότητα τοῦ χαρακτῆρός του. Δὲν ἐγγώριζε φίλους τοῦ κόμματος καὶ ἐχθροὺς, μιλιετάρια τοῦ βουλευτοῦ τῆς ἐπαρχίας ἴσῃ βλαχοδήμαρχο ὁ ὁποῖος εἶχε τὴ δύναμι τὸ Νομάρχῃ δικαστῆ καὶ ἀστυνόμο νὰ κάμῃ ὄργανά του. Ἡ ἐκλογὴ δὲν ἔφεραν ἐπιτυχόντα τὸν φίλον τοῦ βουλευτῆ ὁ ὁποῖος μπορούσε νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ καὶ σὲ λίγες ἡμέρες εἰς τὴν περίφημη πατσαβούρα τῆς Κυβερνήσεως

ἐδημοσιεύετο : «Απολύεται ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ὁ Ἀνδρέας και ἀντ' αὐτοῦ διορίζεται ὁ»

Ο Ἀντρέας ἦταν σχεδὸν καταστραμμένος. Ο πατέρας του εἶχε πεθάνῃ σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ και ἡ μάνα του μετὴ τὴ μόνη ἀδελφή του θὰ ψοφοῦσαν τῆς πείνας ἀν αὐτὸς δὲν τοὺς ἔστειλε, ἀφοῦ ἐξόδεψαν και τὸ ἔχει τους γιὰ νὰ τὸν σπουδάσουν. Σ' ὅποιο μέρος κι' ἀν ἐγύριζε ἀπαντοῦσε τὴν ἀδικία και τὸ ρουσφετί, τὴ κατάχρησι και τὴν βουλευτοκρατία ἡ ὁποία ἐσάπιζε κάθε ἐνθουσιασμό νέου και ἐφυγάδευε τὴν ἐλπίδα και τὸ βλαστάρι τῆς Πολιτείας. Δυστυχία σὲ κείνον ποῦ ἔχει τέτοια Πατρίδα και κατὰρα σ' αὐτοὺς ποῦ τὴν κατάντησαν ἔτσι. Ο Ἀνδρέας ἐπῆρε τὰ μάτια του και ἔφυγε μακριὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ζῆσῃ μετὸν ἰδρωτὰ του και χωρὶς τὰ γράμματά του. Ἐνα μεσημέρι ἐμπῆκε στὸ Αἰγυπτιακὸ βαπόρι και πῆγε στὴν Ἀλεξάνδρεια. Εἶχε μερικά συστατικά γράμματα σὲ πατριώτες οἱ ὁποῖοι δταν δούν τὸν ἀνθρώπο ξεπεσμένο κάνουν πῶς δὲν τὸν γνωρίζουν. Ο Ἀντρέας εἶχε θάρος και θέλησι και δὲν ἀπελίστηκε στὴ χώρα τοῦ Φαραώ. Επῆγε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο ὑπάλληλος και σιγὰ σιγὰ ἔκαμε μερικὸς παράδες. Δὲν ἄργισεν ἀνοίξῃ ἕνα δικὸ του ἀπέραντο ξενοδοχεῖο ἀπὸ τὸ ὁποῖο κερδίζει ὄχι και λίγες χιλιάδες φράγκα τὸ χρόνο. Οταν ἡ τρικυμία τῆς ζωῆς μ' ἔφερε ἐκεῖ, τὸ θυμοῦμαι ἀξέχαστα, στὴ 31 Δεκεμβρῆ τοῦ 1904, μόλις μπῆκα στὸ ξενοδοχεῖο, ἀμέσως γνώρισα τὸν παιδικὸ μου φίλο, ποῦ πέρασε ὅλη τὴ φουροῦνα στὰ πρῶτα του χρόνια ἐξ αἰτίας τῶν μέσων. Μ' ἐκάλεσε τὴν ἄλλη μέρα, πρῶτη τοῦ 1905 νὰ φάμε μαζὺ και νὰ μοῦ κἀνῃ και τὸ δῶρο!! Τὸν ρώτησα ἀν πόνεσε τὸ τόπο μας, και μοῦπε, ὅσο κρατᾷ ἡ βουλευτοκρατία και τὰ μέσα, εἶναι ἀδύνατο νὰ ξαναπατήσῃ τὸ χῶμα ποῦ γεννήθηκε. Καλλίτερα ἐδὼ τὴν λατρεῖω, τὴν προσκυνᾷω, παρὰ ἐκεῖ νὰ τὴ βλέπω ρεζιλιεμένη και χτήμα τοῦ ἐνὸς κομματάρχῃ και τοῦ ἄλλου κουτσαβάκῃ. Ἀν ὅμως ἀλλάξουν τὰ πράματα και οἱ ἀνθρώποι, τότε θὰ εἶμαι ἀπὸ τοὺς πρῶτους. Στὸ πρόσωπό του ἐξωγραφίζότανε ὁ πόνος και ἡ συμφορὰ ποῦ εἶχε τραβήξῃ. Τὸν ἔκαμαν ν' ἀπαρνηθῆ τὰ πάντα γιὰ τὴ φτωχί του μάνα. Χωριστήκαμε ἀπὸ τότε και πάντα κρατοῦσα ἀλληλογραφία μαζὺ του ὅταν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔλαβα ἕνα γράμμα εἰς τὸν ὁποῖο μοῦ λέει :

«Φεύγω σήμερα γιὰ τὸ ἀγαπητό μας Αἴγιο. Πᾶω νὰ δώσω ἕνα χρυσὸ σφαιρίδι στὴν ἀγκυρα τοῦ Βενιζέλου. Οσα ἔπαθα τὰ ξέχασα. Ἀπὸ σήμερα ἀρχίζει νέα ζωὴ γιὰ μᾶς. Θὰ πατήσω στὰ ἐρείπια ἀλλὰ θὰ βάλω κι' ἕνα λιθάρι στὸ καινούριο σπῆτι».

Ποιὸς ξέρει πόσοι νὰ πῆγαν μετὴ τὸτο

σκοπὸ και πόσα ἀγνὰ λιθάρια νὰ ἔβαλαν γιὰ τὸ καινούριο παλάτι ποῦ θὰ θρέψῃ και θὰ γιγαντεύσῃ τὴ φυλή μας. Ἴσως χιλιάδες. Κι' αὐτοὶ ἦσαν τὸ ἄνθος και ἡ παρηγοριὰ τῶν ἀλυτρώτων.

Νοέμβριος 1910.

Μ. Α. ΡΟΔΑΣ

ALPH. DAUDET

Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΤΗ ΦΑΤΝΗ

Μέσ' στὰ καινούργια σπάργανα, ποῦνε
[λευκὰ σὰν κρένος,
ἡ Παναγία τὸ Γυιούκᾳ τῆς νανούριζε
[ἀπαλά.
Σὰν μιὰ φωλιά μελισσοργῶν ἐκελα-
[ἴδουσ' ἐκεῖνος!
Ἐκείνη τοῦ ψιλόλεγε λικνίζοντας τρα-
[γούδια
ὅσα κι' ἐμεῖς σταθῶνᾳ μας τονίζομε ἀγ-
[γελοῦδια...
Κι' ὅμως ὁ δλόμικρος Ἰησοῦς τὰ μά-
[τια δὲν σφαλᾷ.

«Γλυκὲ Ἰησοῦ μου, ἡ μάνα του τοῦ
[τοῦ λέει λαχταρισμένη,
«πέσε ἀρνάκι μου ὁμορφο στὸν ὕπνο τὸ
[βαθύ.
«Κοιμίσου ἡ ὠρα πέρασε κι' ἡ λάμπα
[εἶνε σβυσμένη!
«Τὸ μέτωπό σου ἐρρόδισε και κουρα-
[σμένο θάσαι.
«Κοιμίσου, ἀγάπῃ μου γλυκειά, κοι-
[μίσου, μὴ φοβάσαι».
Μὰ ἀδύνατο ὁ μικρὸς Ἰησοῦς γιὰ ν' ἀ-
[ποκοιμηθῆ.

«Τί φύχρα! ὁ ἄνεμος φυσᾷ κι' οὔτε
[φωτιὰ μᾶς μένει!
«κοιμίσου κι' εἶνε τοῦ καλοῦ Θεοῦ μας
[ἡ νυχτιὰ.
«εἶν' ἡ νυχτιὰ ποῦ σύζυγοι τιμοῦνε ἀ-
[γαπημένοι!
«Γρήγορα νὰ σκεπάσωμεν αὐτὰ σου τὰ
[ματάκια
«μετὸ σεντόνι τὰ χρυσὰ ζηλεύουν ἀ-
[στρουλάκια».
Μὰ τὸ παιδάκι ἀσκέπαστην ἀφίνει τὴ
[ματιὰ.

«Λίγες στιγμὲς ἀν ξέγερνες, παιδί μου,
[σὲ ὕπνο πλάνο,
«σὰν φάσσεσ θὰ φτερούγιζαν τὰ ὄνει-
[ρατὰ ἀπαλά
«και τὴ φωλιά των θᾶπλεκαν στὰ βλέ-
[φαρὰ σου ἀπάνω!
«κοιμίσου, θὰ πετάξουνε, γλυκὲ Ἰησοῦ
[μου, ἀγάλια».

Μ' ἀλλοίμονο! Ἀνωφέλευτα τραγούδια,
[παρακάλια,
γιατὶ ὁ δλόμικρος Ἰησοῦς τὰ μάτια δὲν
[σφαλᾷ.

Και τότε ἡ Παναγία στὸ Γυιὸ τὸ μέ-
[τωπό τῆς γέρνει
θλιμμένο, μετὸ βλέμμα τῆς σὲ πόνους
[περισσοῦς.
«Κλαίει πικρὰ ἡ μανοῦλά σου, μὰ ὁ
[ὑπνος δὲν σὲ παίρνει,
«ὠραῖε κι' ἀγαπημένε μου, ναί, κλαίει
[σου ἡ μανοῦλα!...»
Κυλοῦν ἀπ' τὰ ματάκια τῆς σταλιές
[γιὰ μιὰ στιγμὸν
στὸν ὕπνο παραδόθηκεν ὁ δλόμικρος
[Ἰησοῦς.

Σμύρνη

ΣΤΕΛΙΟΣ Γ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΣΤΕΦΑΝΙ

Τὴ θυμάμαι τὴν πανώρηθᾳ ἐκείνη,
μὰ καταραμένη βραδνὰ. Ὅλες τῆς ἀ-
λεπτομέρειες ἀνιστοροῦνται σὰν ζωηρό-
τατο ὄνειρο ἐμπρὸς στὰ μάτια μου, και
με τυραγοῦν, με κεντοῦν σὰν τόσα
φαρμακευμένα ἀγκάθια...

Τὴν θυμάμαι... Ὁ ἥλιος θὰ ἤθελε ἀ-
κόμα δυὸ-τρεις ὀργυρὲς δρόμο γιὰ νὰ
βουτήξῃ ἀργὰ ἀργὰ στὴν ὀλοπόρφυρη
δύσι. Ἐρχόμασταν μαζὺ ἀπὸ τὸ περβό-
λι. Ἐκείνη εἶχε μαζεῦει τριαντάφυλλα,
μεγάλᾳ ὀλόασπρα τριαντάφυλλα και
μαργαρίτες. Τὰ ἔπλεγε σὲ δυὸ στεφάνια.
Τὸ ἕνα τὸ πέρασε στὸ μπράτσο τῆς και
τὸ ἄλλο μοῦ τὸ ἔδωκε ἐμένα. Περπα-
τούσαμε γυαλὸ γυαλό. Τὰ πόδια μας ἐ-
βουτοῦσαν μέσα στὴν ἀπαλὴ ἀμμο-
διά. Τὸ τακουνάκι τῆς ἀφινε πατημα-
σιές, μικρὰ λακκάκια ποῦ γέμιζαν νερό.
Ἡ θάλασσα ἦτανε κ' ἐκείνη ἤσυχη και
ὁ ἥλιος ποῦ ἀργοβασίλευε ἔρριχνε ἐπά-
νω τῆς μιὰν ἄκρη ἀπὸ τὴν πορφύρα
του. Τριανταφυλλένιο χρῶμα εἶχαν τὰ
νερά. Νόμιζες πῶς ἕνα ἀόρατο χέρι εἶ-
χε σκορπίσει σπάταλα, ἀμέτρητα ροδό-
φυλλα.

Ἐκείνη μοῦ ἐπρότεινε νὰ καθίσουμε
ἐπάνω στὴν μαλακὴν ἄμμο γιὰ νὰ πο-
λάφουμε τὸ ἡλιοβασιλέμμα...

Ἐρρίξαμε στὰ πόδια μας τὰ στέφα-
να.

Και ξαπλωθήκαμε πλάϊ πλάϊ στὰ
κρογιαλί.

Τὴν ἐκύτταξα μέσα στὰ ὀλογάλανᾳ
τῆς μάτια. Ἡ πλημμύρα τοῦ χρυσορό-
δινου πλοῦτου ἐφθανε κ' ἐκεῖ, μέσα

στά βαθειά και όνειρεμμένα εκείνα πελάγη...

Ενας ήλιος-ώϊμ- βασίλευε μέσα των.
— Γιατί με κυττάξεις έτσι παράξενα ; μου είπε.

— Μά είναι τόσο αλλοιώτικη ή ματιά σου αυτή τη στιγμή ! νομίζω πώς βγάζουν ρόδινες φλόγες τὰ μάτια σου !...

— Μά και τὰ δικά σου έτσι είνε, είναι βλέπεις τὸ ήλιοβασίλεμμα... Κ' εσώπασε...

Εγύρισε τὰ μάτια της μακρυνά... μακρυνά, εκεί ποῦ ή γιγάντια όλοπόρφυρη σφαίρα εκόντευε νὰ βουτίξη στὸν όρίζοντα τὸν ύγρό.

Εσώπασα κ' εγώ. Ηταν τόσο θαυμάσιες οί στιγμές εκείνες ! στιγμές μυστικής λατρείας. Εκκλησιαστικές στιγμές.

Εξαφνα εκείνη αφήκεν ένα ελαφρό στεναγμό. Καθώς άνεστενάζει κανείς όταν από τὰ ύψη όπου τὸν αναιβάξει ή φαντασία, πέση εξαφνα στην πρόστυχη πραγματικότητα. Εβγαλε ένα τριαντάφυλλο ποῦ είχε καρφισωμένο στὸ στήθος της, και μ' ένα απότομο νευρικό κίνημα ἐμάδησε μονομιᾶς τὰ φύλλα του μέσα στη φοῦκτά της και τὰ ἐτίναξε στη θάλασσα. Επέταξαν για μιὰ στιγμή τὰ ροδόφυλλα στὸν ἀέρα σάν ένα κοπάδι όλοάσπρες πεταλουδίτσες. Εστριφογύρισαν λίγο, και ἀπαλά ἀπαλά σάν νὰ εκουράσθησαν ελαφροκόντισαν ἐπάνω στὰ ἀκίνητα νερά.

Εκείνη παρακολούθησε με τὸ βλέμμα όλα αὐτὰ, ἐπειτα είπε : Τὸ καῦμένο...

— Για πειὸ λές ; Τὴν ἀρώτησα.

— Για τὸ τριαντάφυλλο— ἀπήνητησε, και ἔρριψε τὸ γυμνὸ του κοιτάνι με δυὸ πράσινα φυλλαράκια, στην ἄμμο.

— Νὰ ήταν, είπε πάλι, κάθε ὄμορφο πρᾶγμα νὰ κρατιέται ἀναλόγως τῆς ἔμμορφιάς του...

— Τότε ;

— Τότε αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο εἰς αὐτὸ τὸ ήλιοβασίλεμμα θὰ ἐβαστοῦσαν πολὺ πολὺ ἀκόμα.

— Τότε, τῆς είπα, και σὺ θὰ ζοῦσες αἰώνια ! και τότε... φαντάσου ! πῶς θὰ εκαταντοῦσεν αὐτὸ τὸ όλόξανθο φιλοσοφικό κεφαλάκι !...

Εγέλασεν εκείνη. κι' ἐπειτα...

— Μά ἔχεις πολὺ λάθος— είπε— γιατί αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴ νειότη, και ή νειότη είναι πολὺ πολὺ ὠραία ἐπομένως...

— Επομένως και ή ἔμμορφιά σου θὰ διαρκοῦσε πολὺ πολὺ ἀκόμα.

Σιγὰ σιγὰ ένα λεπτὸ ἀγεράκι ἀρχισε νὰ φουῶ. Τὸ ρόδινο όνειρο ἐχάθηκεν εξαφνα ἐπάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα. Τὸ ἀ-

όρατο χέρι ἐτράβηξεν ἀπότομο τὸ χρυσοκόκκινο μαγνάδι. Μιὰ βαθυγάλανη γραμμὴ ἐφάνηκε μακρυνά και ἀργὰ ἀργὰ μὰ σταθερὰ προχωροῦσε πρὸς τὸ περιγιάλι και ξαπλώνετο παντοῦ.

Ηταν τὰ πρῶτα φουῆματα τοῦ νυχτομπάτη... Μιὰ βαρκοῦλα ἐπέρασε κατακόκκινη. Τὸ ἄσπρο της πανί ἐπλατάγιζε χαρωπὰ ἐπάνω στὸ κατάρτι, προσπαίζοντας με τίς ἀμφίβολες βραδυνές αὔρες. Επέρασε και ή βαρκοῦλα ἀργὰ ἀργὰ σάν όνειρο, και χάθηκε πίσω ἀπὸ τὸ βράχο. Για λίγες στιγμές ή κορυφή τοῦ καταρτιοῦ της ἐφάνηκε πάνω ἀπὸ τὸ κουφολίθι νὰ διαγράφη μικρὰ τόξα. Επειτα χάθηκε κι' αὐτό. Τὸ ἀεράκι όλο και δυνάμωνε.

— Για μιὰ στιγμή τὴν είδα νὰ ριγήση.

— Πᾶμε, ἀγάπη μου, τῆς είπα εἶμαστε ἰδρωμένοι και θὰ κρυώσης.

Τὴν βοήθησα νὰ σηκωθῆ. Εστηρίχθηκε στὸ μπράτσο μου και με ἀργὰ βήματα γυρίζαμε σπῆτι σιωπηλοί. Εἴχαμε κάνει ἀρκετὸ δρόμο. Εκείνη ἐστάθηκε εξαφνα σάν νὰ θυμῆθηκε κάτι : Πᾶ !— ἔκαμε— και τὰ στεφάνια μας ; Δὲν μου λές πῶς εἶμαστε ἀφηρημένοι πρῶτης τάξεως !

— Με τὴ φιλοσοφία σου, τῆς είπα πειράζοντας, ἐξεχάσαμε τὰ ἔμμορφα στεφάνια. Τώρα λοιπόν... Μ ε τ ἄ α β ο λ ῆ !

Και γυρίσαμε νὰ πάρουμε τὰ στεφάνια.

Τὰ κύματα σπάνοντας ρυθμικά στην ἄμμουδιά, γύριζαν πίσω συνεπαίροντας και ἄσπρα λιτριδία ἀπὸ τ' ἀκρογιάλι. Και κατακυλούσανε τὰ λιτριδία μ' ένα δροσερὸ σούσουρο, σάν ἀσημένιο παιδικίστικο γέλιο.

Νά ! και τὸ μέρος ποῦ εἶχαμε καθίσει. Δυὸ λακκώματα τυπωμένα πλάι-πλάι ἔδειχναν ἀκόμη τὴ θέσι μας. Μὰ ποῦ στεφάνια ! Τὸ δικό μου ήταν μέσα στη θάλασσα. Σάν νὰ ήθελε νὰ ψηλώσει, νὰρμενίση, πεισματάρικα ὠρμοῦσε κατὰ τὸ πέλαγο, μὰ μόλις ἔκανε νὰ ξεφύγη τὰ λιτριδία, ένα κῦμα ἐσπασε κοντὰ του και τὸ ἔρριχτε πειὸ ἔξω.

— Νὰ τὸ δικό μου ! είπα. Τὸ γνωρίζω ἀπὸ τὸ μεγάλο τριαντάφυλλο ποῦχε στη μέση, μὰ τὸ ἄλλο τί νᾶγινε ;

Εκείνη ἔρριξε γύρω τὴν ξανοιχτὴ ματιά της, ποῦ παράξενα καθρέφτιζε τῆς τελευταίες χλωμὲς ἀχιτίδες.

— Μπᾶ ! είπε. Καλὲ τὸ δικό μου ταξιδεύει ! νὰ κύττα κ'εἶ !

Και με μιὰ κίνησι ἐλληνικοῦ ἀγάλματος ξάπλωσε τὸ χέρι για νὰ μου δείξη τὸ ροδοστέφανό της, ποῦ ἔφενυγε μονάχο, μακρυνά... Τὰ τριαντάφυλλα κ' οί μαργαρίτες του μόλις ξεχώριζαν, ἀπ'

τῶν κυμάτων τὰ ἄσπρα ἀερίσματα.
— Ἀρμενίζει τὸ στεφάνι μου !—
Και χτύπησε τρελλούτσικα τὰ παλαμάκια της.

— Φεύγει... ταξιδεύει... πάει ! χάθηκε.

Κι' ἔστειλε ένα φιλι στὸ στεφάνι, ποῦ χανότανε.

— Κύττα, ἀγάπη μου, τῆς είπα, και τὸ ἄλλο θέλει νὰ τὸ ἀκολουθήση.

— Ναι ! είπε εἰρωνικά, θέλει, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ ξεκολλήση ἀπὸ τὰ χαλίκια ποῦ τὸ τραβοῦν !

*
**

Υστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ή ἀγάπη μου πέθαινε... Εμαράθηκε σάν ντελικάτο όλοάσπρο λουλουδι... Τὸ κρεββατάκι της τὸ εἶχε πλημμυρισμένο ἀπὸ ἄσπρα, κάτασπρα λουλουδία. Τριαντάφυλλα, και κρῖνα, και μαργαρίτες...

Τῆς τελευταίαις της στιγμὲς ήμουν γονατισμένος κοντὰ της.

— Θεέ μου ! ψιθύρισα— ἂν εἶνε γιὰ νὰ πεθάνη, πάρε με και μένα μαζί της...

Εκείνη με ήκουσεν. Εγύρισε και με τὰ βασιλεμένα της μάτια, μου χαμογέλασε, και τὰ ξεθωριασμένα της χειλάκια ψιθύρισαν λόγια ποῦ μόνο ἐγὼ τὰ μάντεψα...

— ... Δὲν μπορεῖ !.. δὲν μπορεῖ... τὸ στεφάνι σου... νὰκολουθήση τὸ δικό μου... ποῦ... φεύγει... νὰ... χάθηκε....

Μυτιλήνη 1910 ΣΤΡΑΤΗΣ ΜΥΡΗΒΗΛΗΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Απὸ τὴν «Ασάλευτη Ζωή» Κωστή Παλαμά

ΕΚΑΤΟ ΦΩΝΕΣ

Ω Μοῦσά μου, όλοι πέτρα σὲ φαν-
[τάζονται
Ποῦσκαλισμένη μισοδείχνεις μιὰν
[ιδέα,
Δυσκολοσίμωτη τοῦ κόσμου και
[ἄχαρη,
Και κάποτε για λίγους μόνο ὠ-
[ραία.
Ομως κανένας δὲ σοφίστηκε
Ταῦτι νὰ βάζη ἀπάνω στη μαρ-
[μαρωμένη
Ν' ἀκούση ένα καρδιόχτυπο,
Σάν χαμπάνα θανάτου νὰ σημαί-
νη.

Και τέτοιος ποῦ εἶμαι, και με τέ-
[τοια
Καρδιά, πουλι όλοτρέμουλο σ' ἄρ-
[ρωστημένα στήθια,

Απὸ τοὺς δυνατοὺς καὶ τοὺς με-
[στοὺς τοῦ κόσμου
Εγὼ εἶμαι πιὸ κοντὰ στὸ φῶς καὶ
[στὴν ἀλήθεια.
Γι' αὐτὸ μουνγκρίζει μέσα μου βα-
[θιά,
Καὶ μ' ὄλη τὴν ἀχάμνια μου καὶ
[μ' ὄλο τὸ μαράζι,
Πρὸς ὄλους τοὺς μεστοὺς καὶ δυ-
[νατοὺς τοῦ κόσμου
Μιὰ καταφρόνεση. Καὶ μοῦ ταιρι-
άζει.

Μὲ ξερριζώσανε καὶ ἀνήμπορο μὲ
[πήσανε
Τοῦ πόνου τὰ ποτάμια,
Κ' ἔκλαψα, κ' ἔκλαψα· τὰ δάκρυά
[μον
Σ' ἓνα γυαλὶ τὰ φύλαξε κακόπρα-
[γη μιὰ Δάμια
« Ἀνδρῶποι, λέει, ἔσεῖς ποῦ ἡ Μοῖ-
[ρα καταριέται
Νὰ καταφρονεθῆτε ἀπὸ βαρειὰν
[ὄρφάνεια,
Χάνοντας μιὰ τὴ σιωπὴ καὶ μιὰ
[τὴν περηφάνια,
Πάρτε καὶ πιέτε ! »

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΛΛΑΖΕΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ

Σελήνη λάμπουσα ἐξαισίως....

Φαίνεται, ὅτι ψάλλουν τὰ ἠδόνια....

Εἶνε μάλιστα πολὺ πιθανὸν ὅτι ψάλ-
λουν....Ἡμῶνα ξαπλωμένος πάνω σ' ἓνα βρά-
χο σ' τὴν ἀκροθαλασσιά. Συχνὰ ἄκουα
γλυκὸν ἦχον φιλημάτων...Ἐπρόβαλα τὸ κεφάλι μου καὶ εἶδα τὴν
θελκτικὴν Μαίρη συντροφιά μὲ κάποιον ἀ-
ξιωματικόν...Ὁ ἀξιωματικὸς κατεφίλει τὴν Μαίρη
στὸν λαιμὸ, στὰ μάγουλα, στὰ μάτια.

Αγαποῦσα κι' ἐγὼ τὴν Μαίρη.

— Διάβολε, ἐσκέφθηκα, γιατί ἐγὼ νὰ
μὴν τὴ φιλήσω ποτέ; Ἐπρεπε νὰ ἦμουν
περισσότερον γενναῖος...

Ἐγίνα γενναῖος.

Τὴν ἐπομένην συνήντησα τὴν θελκτικὴν
Μαίρη σὲ μὴν ἔρημη γωνιὰν τοῦ κήπου.
Ἡμῶν εὐτυχής.— Θελκτικὴ μου Μαίρη! τῆς εἶπα,
ὅς μου τὴν ἄδεια νὰ σὲ φιλήσω...

— Τί; ἄ! κύριε, πῶς τολμάτε...

— Ἀλλὰ διατί δυσαρρεστείσθε; Εγὼ ὁ
ἴδιος εἶδα χθὲς νὰ σὰς καταφιλή ὁ ἀξιω-
ματικὸς.— ὦ! αὐτός!... Ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα!
Δὲν μοῦ ἐξήγησε τὴν ἄδειαν αὐτός...

Ἀθήναι.

ΖΙΖΑΝΙΟΝ

ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

ΝΙΟΒΗ

« Νύμφη τῶν υἱῶν καὶ τῶν θυ-
γατέρων αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλ-
λωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος κατα-
τοξευθέντων, Θήβης καταλιπού-
σα πρὸς τὸν πατέρα ἦκε Τάν-
ταλον ἐς Σίπυλον καὶ οὕτως ἐ-
τετήκει δακρύουσα, ὥστε τὴν
μορφὴν μεταλλάξει ».

ΣΤΡΑΒΩΝ

Δὲν εἶσαι πύργος ὑψηλὸς
μηδὲ λαμπρὸ σεράγι
ποῦ τὸ διαμαντοχτίσανε
τῆς νύχτες κάποιαι Μάγαι

*
* *

Δὲν εἶσαι Νύμφης κατοικίᾳ
μηδὲ εἶσαι Δράκου σπήληρο
π' ἔχει τὴ νύχτα συντροφιά
καὶ μοναξιά στὸν Ἥλιο

*
* *

Εἶσαι παράπονο καρδιάς
καὶ σπαραγμὸς τοῦ χεῖλου
π' οὐρθεῖς κι' ἀποπετρώθηκες
σὲ μίληρον τοῦ Σιπύλου.

Μαγνησιὰ 1906.

Ο ΠΑΚΤΩΛΟΣ

... Ἐπὶ τὸν Πακτωλὸν ποτα-
μὸν, ὅς σφι ψήγμα χρυσοῦ
καταφορέων ἐκ τοῦ Τριώλου
διὰ μέσης τῆς ἀγορῆς ῥέει
καὶ ἔπειτα εἰς τὸν Ἐρμιον
ποταμὸν ἐκδιδοί...
ΗΡΟΔΟΤΟΣ V. 101.

Ὁ Τριώλος γέρνει, ἀπότομα τὰ πλάγια του
κι' ἀπὸ τὴν πιὸ ἀνοιχτὴ του τὴ σχισμάδα
ὁ Πακτωλὸς μὲ τὰ περίσσια μάγια του
κατρακυλάει βαθειὰ στὴν πεδιάδα.

*
* *

Εἶνε τρανὴ, μεγάλη ὡς τόσο ἡ φήμη του,
γιατὶ τὰ γοργοφλοισβήτα νερά του
στῆς παραποταμιᾶς σκορπᾶν τ' ἀσήμι του
καὶ τὸ χρυσάφι χύνουν ἴλογυρά του.

*
* *

Ἐκεῖ παρθένες λούζονται χτενίζονται,
ἐκεῖ τὰ παληκάρια κολυμποῦνε,
μὲ τὸ χρυσάφι ἢ λιγερὲς στολίζονται
καὶ μὲ τ' ἀσήμι αἱ νεοὶ λαμπακοποῦνε.

*
* *

Κι' ὁ Κροῖσος εἰς τοὺς ὄχθους τὰ παλάτια
ψηλὰ σὰν τὴν Ἀκρόπολι σηκώνει, [του
καὶ ρίχνοντας ὀλόγυρα τὰ μάτια του
τῆς ἑκακοσμένους Σάρδεις καμαρώνει.

Σάρδεις 1907.

ΕΦΕΣΟΣ

Περίλυπος άναμεισδ στὰ έρειπια σου
μὲ βαρυστέναχτη καρδιά πλανιέμαι,
καὶ μέσα εἰς τῶν αἰώνων τὸ γοργοκύλισμα
πόσα δὲν εὐλογῶ δὲ καταριέμαι.

* *

Πάνω στὰ μαυρισμένα έτοιπα ἀγάλματα
ὁ μαυρός Πόθος γράφει τ' ὄνομά του,
καὶ τὸ κακοῦργο χέρι βλέπω ἀπότομο
τὸν Πάπυρο ν' ἀρπάζῃ τ' Αθανάτου.

* *

Ο κόσμος τὸν θεμελιωτὴ τὸν ξέχασε
μὰ τοῦ Ηροστράτου τ' ὄνομα θυμάται,
κι' ἐδῶ στὰ γκρέμια αἰσθάνομαι χαλάσμα-
κάτι ἀπ' τὸν Αγριο Πόθο νὰ πλανᾶται. [τα
Εφεσος 1907.

ΜΑΓΝΗΣΙΑ ΣΙΠΥΛΟΥ

Τὴν νύχτα τὴν ἀξέχαστη ποῦ γύρω σου
ὁ δόλος τὴν παγίδα του εἶχε στήσει,
κι' ὁ ἔχτρος σου τὸ χαμό σου ἐπανηγύριζε
στὸ Βακχικὸ συμπόσιο, στὸ μεθύσι.

* *

Τὴν προφητεία τοῦ παλῆοῦ καιροῦ θυμήθη
[καν
γιὰ κείνον ποῦ πρωτόρθε νὰ σὲ φτιάξῃ,
καὶ μαιρολάτρες σκύψαν τὸ κεφάλι τους
ἢ Τύχη πάνωθ' εἰς τὸν νὰ περάσῃ.

1909. ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΣΗΛΙΔΗΣ
(ὁ Λαϊκός)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

**Η κρίσις τῆς ἑλλανοδίκου
Επιτροπῆς**

Πρὶν ἢ ἀκόμη δοθῇ διὰ τοῦ συντάγμα-
τος ἡ ἐλευθεροτυπία εἰς τὰς χώρας μας καὶ
ὅταν ἀκόμη τὴν πενιχρὰν φιλολογικὴν μας
κίνησιν διενήρουν τότε εὐάριθμοι ἐφημε-
ρίδες καὶ τὰ δύο ἢ τρία φιλολογικὰ περιο-
δικὰ, οὔτε ποίησιν ἀξίαν τοῦ ἑνόματος ἀ-
πελαμβάνομεν πάντοτε οὔτε διήγημά τι
πρωτότυπον καὶ ἀξίον λόγου μᾶς ἐκίνει συ-
χνὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν προσοχὴν. Ἦτο
λυπηρὸν, ὅτι οἱ περισσότεροι ποιηταὶ καὶ συγ-
γραφεῖς διηγήματος ἢ ἄλλων μελετῶν, γνω-
στοὶ καὶ ἄγνωστοι, ἐὰν κατὰ καιροὺς καὶ
ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἔτους ἤθελον γράψῃ πρω-
τότυπόν τι ἔργον, τὸ ἐφύλαττον ἐπιμελῶς
καὶ κατ' ἀνάγκην εἰς τὸ συρτάρι των καὶ
ἀνέμενον τὴν Πρωτοχρονιάν ἢ τὸ Πάσχα,
διὰ νὰ τὸ παραδώσουν μὲ τὴν συγκατάθε-
σιν τῆς μακαρίας τῆ λήξει γενομένης λογο-
κρισίας εἰς τὰ ἐκδιδόμενα πανηγυρικὰ φύλ-
λα τῶν ἡμερῶν ἐκείνων.

Τί ἤμποροῦσεν ἀληθῶς νὰ περιμένῃ κα-
νεὶς ἀπὸ τὴν μαρσασιώδη αὐτὴν καὶ φυμα-
τικὴν φιλολογικὴν ἐργασίαν, ἀφ' οὗ ἄλλως
τε οὔτε φιλολογικὸν τι σωματεῖον ἦτο εὐ-
κολον νὰ ἰδρυθῇ, τὸ ὁποῖον δι' εἰδικῶν
διαλέξεων νὰ φιλοτιμῆσθαι τοὺς γράφοντας
εἰς τὴν παραγωγὴν ἀξιολογοῦτέρου καὶ σο-
βαρωτέρου λογοτεχνικοῦ προϊόντος;

Ἦλθεν ὁμως κατόπιν ἡ ἀνακίρυξις τοῦ
συντάγματος καὶ ἔλυσεν— ἂν ὅχι τίποτε ἄλ-
λο— τοῦλάχιστον τὰ δεσμὰ τοῦ τύπου καὶ
τοῦ ἐλευθέρου λόγου καὶ εἶδομεν πολὺ γλή-
γορα, ὅτι ὅχι ὀλίγον φῶς καὶ ζωὴ διεχύθη
εἰς τὸν φιλολογικὸν ὁρίζοντα τὸσον τῆς
Ἀνατολῆς καθ' ὅλου ὅσον καὶ τῆς ἡμετέ-
ρας πόλεως ἐν μέρει.

Ἡ Σμύρνη ἡ πατρίς τοῦ μεγάλου Ο-
μήρου, ἠτύχησε νὰ ἐξακοντίσῃ ἐπ'
ἐσχάτων, ὡς ἀκτίνας τηλαυγοῦς φάρου, ἀ-
νὰ πᾶσαν τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ τὰς νή-
σους, ὅχι μόνον νέα πολιτικὰ ἡμερήσια
φύλλα λόγου καὶ σημασίας ἀξία, κατὰ τὸ
ἐνὸν ἀντιπροσωπεύοντα καὶ τὴν ἐλαφρὰν
φιλολογίαν, ἀλλὰ πρὸς τούτοις καὶ λαμ-
πρῶς εἰκονογραφημένα νέα περιοδικὰ φι-
λολογικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ, ἐπαρκῶς πλη-
ροῦντα τῶν ὀλίγων τὰς ἀπαιτήσεις καὶ
δυνάμενα ὁποσδήποτε νὰ ὑποδαυλίσωσι
τὸν εὐγενῆ πρὸς τὴν σοβαρὰν ἐργασίαν
ζῆλον παντὸς φιλοτίμου τῶν γραμμάτων
ἐργάτου.

Ἡ κίνησις τοῦ περιοδικοῦ τύπου κατ' ἐ-
ξοχὴν εἶνε ἐκσίνη, ἣτις σήμερον παρέχει —
ὄχι πολὺ σπανίως— τὴν ἀφορμὴν νὰ περ-
νοῦν ἀπὸ τὸν φιλολογικὸν μας ὁρίζοντα,
εἴτε ὡς ποίησις εἴτε ὡς πεζογραφήματα,
κάτι ὥραϊα φαινόμενα, τὰ ὁποῖα εὐτυχῶς
δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴν ἀφίσουν ὀπίσω
τῶν ὡς φωτεινὴν γραμμὴν καὶ ἀποικίαν ὥ-
ραϊαν ἀνάμνησιν τῆς λαμπρότητός των.
Καὶ βλέπομεν τοιοῦτοτρόπως σήμερον ἀρ-
κετοὺς νέους ἐργάτας τοῦ καλάμου, οἱ ὁ-
ποῖοι ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἐλπίς ν' ἀναδειχθοῦν
ὄλοι καὶ ἀναγνωρισθοῦν οἱ δεῖστοι λογοτέ-
χνη εἰς τὸ μέλλον, ὑπάρχει ὁμως ἡ πε-
ποιθήσις ὅτι καὶ οἱ ὀλιγώτερον ἱκανοὶ δὲν
θὰ ἀισθανθοῦν νὰ φυλλοροήσῃ μέσα των
τὸ γλυκὺ μυστήριον τῆς ἐμπνεύσεως καὶ
τῆς ζωῆς, ὅπως θὰ τὸ ἠσθάνοντο νεκρὸν
μιάν ἡμέραν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς λογοκρι-
σίας καὶ τοῦ δουλικοῦ περιορισμοῦ.

Ἐκ τῶν νέων ἐκείνων περιοδικῶν, τὰ ὁ-
ποῖα προσηλωμένα εἰς ἓνα ὥραϊον ἰδανι-
κὸν, ἀναβαίνουν σθεναρῶς τὸν δύσκολον
καὶ ἀνηφορικὸν δρόμον τῆς ζωῆς, εἰς τὸν
ὁποῖον δὲν εἶνε ὀλίγα αἱ ὕλκαὶ καὶ ἠθι-
καὶ ἀκανθαί, ἐγκατεσπαρμένα ἐκ τῶν πε-
ριοδικῶν ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἀνυποκρίτως ἐ-
πιδιώκουν τὴν ἀναζωπύρησιν τῆς καθ' ὅ-
λου λογοτεχνίας τῶν καθ' ἡμᾶς μερῶν, εἶ-
νε καὶ ἡ καθαρῶς φιλολογικὴ «Νεότης», ἡ
ὁποῖα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν θερμουρογῶν

νέων καὶ τὴν συνεργασίαν ἐλεγκτῶν καλά-
μων οὐδὲν παραλείπει μέσον ὅπως κατορ-
θῶσῃ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιδιωκομένου
εὐγενοῦς σκοποῦ τῆς.

Ἡ «Νεότης», πρὸς τοὺς ἄλλοις ἐπιθυ-
μοῦσα νὰ προσδώσῃ ζωὴν καὶ ὠθησιν εἰς
τὴν ἀξίαν τοῦ ὀνόματος διηγηματογραφί-
αν, ἣτις εἶναι τόσον παρ' ἡμῶν περιορι-
σμένη καὶ παρημελημένη, προσέβη πρὸ δι-
μήνου περίπου εἰς τὴν προκήρυξιν διηγη-
ματικοῦ διαγωνίσματος, λίαν τιμητικῶς ἀ-
ναθέασα τὴν κρίσιν εἰς ἡμᾶς μὲ τὴν χρη-
στὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ λάβῃ σήμερον τὸ εὐ-
τύχημα νὰ ἴδῃ ἀποκαλυπτομένους εὐέλπι-
δας τοῦ πνεύματος ἀθλητὰς, οἵτινες, κε-
κρυμμένοι ὑπὸ τὸν πέπλον, τὸν ὁποῖον ἐξ-
υφαίνουν ἡ φυσικὴ δειλία καὶ ἡ ἔλλειψις
αὐτοπεποιθήσεως, θὰ ἔμενον ἴσως διὰ παν-
τὸς ἄγνωστοι. Ἄνευ τῶν τοιούτων μέσων
τῆς εὐγενοῦς ἀμίλλης καὶ τῆς προαγωνιστι-
κῆς δοκιμασίας.

Μετὰ χαρᾶς εἰλικρινοῦς ἀνέλαβεν ἡ ἐλ-
λανόδικος ἐπιτροπεία τὴν ἀναθεθεῖσαν αὐ-
τῇ κρίσιν καὶ ὁμολογεῖ γενικῶς, ὅτι εἰς τὰ
περισσότερα τῶν διηγημάτων εὐρῆκε συ-
χνότερον ἀπὸ ὅ,τι ἤμποροῦσε νὰ ἐλπίσῃ
περιγραφὰς καὶ δράσεις καὶ γεγονότα μὲ
πολλὴν καρδιὰ διατυπωμένα.

Δὲν θὰ ἦτο ἴσως ἀνοφελὲς οὔτε ἀμοι-
ρον ἐνδιαφέροντος, ἂν μᾶς ἦτο δυνατόν δι'
ἕκαστον ἀπὸ τοὺς νέους διηγηματογράφους
νὰ ὁμιλήσωμεν ἐν ἐκτάσει· δυστυχῶς πρὸς
τὸ παρὸν δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ κακὴ μας θέ-
λησις· ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν πρὸ ἡμῶν διηγή-
ματα μὲ περισσοτέραν ἀκόμη τέχνην, μὲ ὀ-
λιγότερας τῶν σημερινῶν κοινοτοπίας καὶ
μὲ γλῶσσαν συνήθη εἰς τὴν σημερινὴν δι-
ηγηματογραφίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν νὰ σπα-
νίζουν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον καὶ
αἱ ἀνορθογραφίαι. Διὰ τοὺς λόγους τού-
τους παρακαλοῦμεν τοὺς ἐνδιαφερομένους
ν' ἀρκεσθῶσι σήμερον εἰς τὰς κατωτέρω ὀ-
λίγας μὲν, ἀλλ' ὅσον ἔνεστι χαρακτηριστι-
κὰς γραμμὰς.

Δέκα καὶ τέσσαρα διηγήματα ὑπεβλή-
θησαν εἰς τὴν κρίσιν μας, τὸ ἐν τῶν ὀ-
πίων ἐστάλη ἐκπρόθεσμον ἢ μᾶλλον μετὰ
τὴν ἀπόφασιν ἡμῶν. Εἶνε τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον
«Ματαία προσπάθεια» τοῦ ὁποῖου εὐτυχῶς
τὸ περιεχόμενον δὲν δικαιολογεῖ τὸν τίτλον
του, καθ' ὅσον ἡ προσπάθειά τοῦ διηγη-
ματογράφου ἤμποροῦσε νὰ μὴν ἦτο ὅλως
διόλου ματαία, ἐὰν ἐφρόντιζε ν' ἀποστείλῃ
κάπως ταχύτερον τὸ χειρόγραφόν του.

Δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν τὸ
αὐτὸ καὶ διὰ τοὺς «Ατυχεῖς γάμιους», τῶν
ὁποίων ἡ ἀτυχία κατώρθωσε νὰ μᾶς πα-
ρουσιάσῃ τὸ ἀτυχέστατον διήγημα τοῦ ἀ-
γῶνος, ἐπηρεάσασα ἴσως τὸν ἀτυχεῖ συγ-
γραφέα, ὅστις κατὰ τὴν ἰδίαν του ὁμολο-
γίαν «κέττηται μεγάλην ψυχολογίαν καὶ

φύσεως», τοῦθ' ὅπερ δὲν δυσκολευόμεθα νὰ πιστεύσωμεν, καθότι εἰς τὸ διήγημα αὐτοῦ εὐρίσκομεν ὄντως ἀληθεῖς μαργαρίτας ψυχολογικῆς δυνάμεως, ὡς τὸν ἐξῆς: «Απεφάσισα νὰ ἴδω ἐκ τοῦ σύνεγγυς τί φῶς εἶναι αὐτὸ, ὅπερ συνηγωνίζετο πρός με, στὴν λάμπη καὶ στὴν περηφάνεια»!!

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ διηγήματα «Μία μάρτυς» καὶ «Τὸ κουσελάκι», ἡ ἐπιτροπεία τὰ ἐθεώρησε πεζογραφήματα πολὺ κατώτερα τοῦ μετρίου καὶ ἀπέφυγε πᾶσαν ἀνάλυσιν αὐτῶν.

Τὸ διήγημα «ὁ κερωνωμένος» ξηρὰ καὶ ἀστήρικτος ἀφήγησις, παρουσιάζεται μὲ πιθανότητα, ἡ ὁποία δὲν φαίνεται νὰ ἔχη καμμίαν οἰκτίρῃσιν μὲ τὴν παρατηρητικότητα τοῦ γράψαντος αὐτοῦ.

Ἀνώτερα τούτου ἐκρίθησαν τὰ ἐξῆς δύο: ὁ «Γιῶργος» καὶ τὸ «Τί κάνει ἡ μεγάλη σκληριά». Τὸ πρῶτον εἶναι μονότονον καὶ ἀψυχολόγητον, ἂν καὶ ὄχι ἐντελῶς παιδαριῶδες: τὸ δεύτερον ὑπερβολικὰ ὑπερβολικὸν καὶ βεβαίως ἀνώτερον τοῦ πρώτου, ἂν καὶ ὁ γράψας αὐτὸ δὲν μεταχειρίζεται πάντοτε λέξεις συμφώνους μὲ τὴν ἔννοιαν, ὡς π. χ. τὴν λέξιν *σκληριά*, ἡ ὁποία σημαίνει δυνατὴν καὶ ἀπότομον φωνὴν (ἀπὸ τὸ σκληρίζω) καὶ ὄχι ὡς βεβαίως ἐννοεῖ ὁ γράφων σκληρότητα.

Τὰ διηγήματα «Φτερὸ στὸν ἄνεμο» καὶ «Καρδιὰ στὸ βόρβορο» ἔχουσι συγγὰ καλὰ περιγραφὰς καὶ ἀρετὴν τρυφερότητα, ἂν καὶ ἐν συνόλῳ εἶναι διηγήματα ἀμελέτητα καὶ ἀτελεῖ, μὲ ἐνδιαφέρον πολὺ σχετικὸν μὲ τοὺς γράψαντας αὐτὰ.

Θέσιν κάπως καλύτεραν κατέχει ἡ «Τύχη τοῦ ὄρφανοῦ», τὸ ὁποῖον εἶνε γραμμένον μὲ πολλὴν τρυφερότητα καὶ χαρακτηριστικὴν αἰσθηματικότητα. Δυστυχῶς ὁμοῦς τὸ ἀληθές τῶν ἐν αὐτῷ αἰσθημάτων καὶ τὸ ζωντανὸν τῆς γλώσσης εἶνε ὅλως διόλου ἀντίθετον πρὸς τὴν πιθανότητα τῶν διηγουμένων γεγονότων.

Ὁ «Εὐτυχημένος» εἶναι διήγημα ἢ μᾶλλον ψυχολογικὴ περιγραφή πολὺ ἐπιτυχῆς καὶ μεμετρομένη. Ὁ γράψας, ἂν ἐργασθῆ ἐπιμελέστερον, ἔχει ἐλπίδας νὰ μὴ χάσῃ εἰς τὸ μέλλον καλύτεραν ἀκόμη θέσιν. Ἡ ἐπιτροπεία προτείνει νὰ δοθῆ αὐτῷ τὸ τρίτον βραβεῖον.

Τὰ δευτερεῖα προτεινόμενα νὰ δοθῶσιν εἰς τὸ «Ταξεῖδι τοῦ Μιχαλιοῦ» καὶ «Γιὰ τὸν σακάτη». Τὸ «Ταξεῖδι τοῦ Μιχαλιοῦ» εἶνε διήγημα πολὺ μεμετρομένον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον ἴσως νὰ εἴρη κανεὶς ὀρισμένα ἐλαττώματα, καὶ ἡ ἐπιτροπεία θὰ τὸ ἔκρινεν ὡς δυνάμενον νὰ τεθῆ εἰς ἀνωτέραν μοῖραν: διότι ἔχει βεβαίως προτερήματα καὶ γλώσσης καὶ περιγραφῆς καὶ πλοκῆς κατάδηλα, ἂν καὶ εἶνε ὑποθέσεως πολὺ θλιβεράς διὰ τὸν γαλανὸν οὐρανὸν μας. Ἡ ἐν αὐτῷ κατεργασία

φερέτρων μᾶς ἐνθυμίζει τὸ ἀνυπόφορον σύστημα τῶν φερετροπωλείων τῆς Ανατολῆς, τὰ ὁποῖα ἐκδέχοντο εἰς τὰς προσόψεις των θλιβερὰ ἐμπορεύματά των, ὡσάν νὰ ἦσαν *objets d'arts* δυνάμενα νὰ παρασύρουν τὸν συνήθως εὐθυμον διαβάτην.

Τὸ ἄλλο διήγημα «Γιὰ τὸν σακάτη», γεμάτο ἀλήθειες πικρὰς καὶ πατριωτικὸν συγγινεῖ βαθύτατα τὸν ἀναγνώστην. Εἶνε γραμμένον εἰς γλῶσσαν καλὴν καὶ ἐλέγχει τεχνίτην ποῦ γνωρίζει νὰ γράψῃ καλά. Οἱ φίλοι τῆς «Νεότητος» θὰ εὐχαριστηθῶσιν βεβαίως διαβάζοντες τὸ διήγημα τοῦτο: τὸ ὁποῖον θὰ εἴχεν ἀκόμη μεγαλύτεραν ἀξίαν, ἂν δὲν ἦτο κάπως βιαστώτερα γραμμένον ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ τῶν περιεχομένων γεγονότων καὶ ἂν τὸ ἐλαττήριον τῆς λύσεως δὲν ἀπέχετο τόσον τῆς πιθανότητος καὶ τῆς ἀληθείας. Διότι δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ἐννοήσωμεν πῶς ὁ ἐνθουσιώδης στρατιώτης, ὅστις ἐπιχειρεῖ ν' αὐτοκτονήσῃ ἐντροπόμενος διὰ τὸν κατὰ τὴν μάχην ἀκρωτηριασμὸν του, δὲν αὐτοκτονεῖ καὶ ὅταν βλέπῃ ἀκρωτηριαζομένην τὴν τιμὴν του, λόγῳ τῆς διαγωγῆς τῆς συζύγου του, χάριν τῆς ὁποίας ἐγένεν ἐπαίτης, καὶ πῶς εἶνε δυνατὸν ὁ ἀτιμάζων αὐτὸν τρίτος, παρασύρων καὶ τὴν ἀπιστον σύζυγον εἰς τοὺς δρόμους τῶν Πατρῶν, νὰ διέλθῃ τόσον ἐπιπολαίως ἐκ τοῦ μέρους τοῦ ἐπαιτοῦντος καὶ νὰ ἐνθυμηθῆ καὶ τὴν ἐλεημοσύνην Ὁ συγγραφεὺς ἠδύνατο νὰ εἴρῃ φυσικώτερον καὶ πιθανώτερον τρόπον συναντήσεως τῶν δύο συζύγων.

Τέλος φθάνομεν εἰς τὸ δέκατον τέταρτον διήγημα «Τὸ ἄσπρο στεφάνι», τὸ ὁποῖον ἡ ἑλλανόδικος ἐπιτροπεία θεωρεῖ ἐκθύμως ἄξιον τοῦ πρώτου βραβεῖου. Τὸ διήγημα τοῦτο ἔχει ἀπολύτως ἐξαιρετικὰς ἀρετὰς καὶ ποιητικὸν κάλλος ἀσύνηδες: ἀνυψοῦται εἰς περιγραφικὴν δύναμιν καὶ ἔξαρσιν σπανίαν καὶ μᾶς χαρίζει ὀλοζώντανα ὅλα τὰ ρόδινα χρώματα τῆς δύσεως. Μία ὑπέροχος τρυφερότης συνέχει τὴν ψυχὴν τοῦ ἀναγνώστου κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ζωηρῶν γραμμῶν τοῦ διηγήματος τούτου, συνοδευομένη ἀπὸ μίαν φρικίαν ὁμοίαν πρὸς τὸ τρεμουλιασμά των πετάλλων τοῦ ἐκφυλλισθέντος ρόδου ὑπὲρ τὴν ἡρεμον θάλασσαν. Ἡ ἐπιτροπεία συγχάριουσα τὸν γράψαντα τὸ «Ἄσπρο στεφάνι», δὲν δύναται ἐν τούτοις νὰ παρασιωπήσῃ καὶ τὴν μετρίαν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν ἐπροξένησαν εἰς αὐτὴν—ἐν τῇ ἄλλως ρεοῦσῃ γλώσσῃ τοῦ διηγήματος—μερικαὶ λέξεις ξένα ἢ ἀκατάλληλως τεθεῖσαι, ὡς τὸ «μπατάσο», τὸ «ντελικάτο», ἢ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεται τὴν λέξιν «Μεταααβολή».

Περατοῦντες τὴν κρίσιν ἡμῶν ταύτην,

ὀφείλομεν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι οἱ τοιοῦτοι δοκιμαστικοὶ ἀγῶνες δὲν ἀναδεικνύουν βεβαίως πάντοτε γίγαντας. Ἐν τούτοις, κατὰ τὴν γνώμην τῆς ἐπιτροπείας, τὸ παρὸν διαγώνισμα δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀρκετὰ ἐπιτυχές, καθόσον εἶνε βεβαία, ὅτι πολλοὶ τῶν διαγωνισθέντων δύνανται ἐπιμελέστερον ἐργαζόμενοι νὰ μᾶς παρουσιάσωσιν πολὺ τελειότερα ἔργα.

Στέλιος Σαφεριάδης
Κώστας Μεγαληλίδης
Στέλιος Σπεράντσας

ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΓΛΥΚΕΙΑ

Δὲς' μου τὸ χέρι σου, Γλυκεία. Στὸ πε-
ριβόλι πάμε
Τὰ ρόδα νὰ θαμιάσωμε. Τὰ ξάνοιξε ἡ
λιανάδα
Σὰν ξασπεριά πολύχρωμη κι' ἀπ' τὰ
γερτά τους στῆθια
Βγαίνει ζεστὴ μοσχοβολιά. Καὶ κύττα
πῶς σοῦ γνέφουν.

* *

Σὰ χεῖλια τοῦ ἀγεροφιλοῦ. Τὰ πράσι-
νά τους χέρια
Ποθοῦν νὰ σ' ἀγκαλιάσουνε. Δὲς ἔχουνε
κλωσμένο
Μέσ' τὰ κλαριά τους τὸν καλὸ τὸ Σει-
ληνὸ ποῦ χάσκει
Στὸν ἤσκιο τῶν κυπαρισσιῶν. Τοῦ 'χει
τὸ στόμα κλείσει.

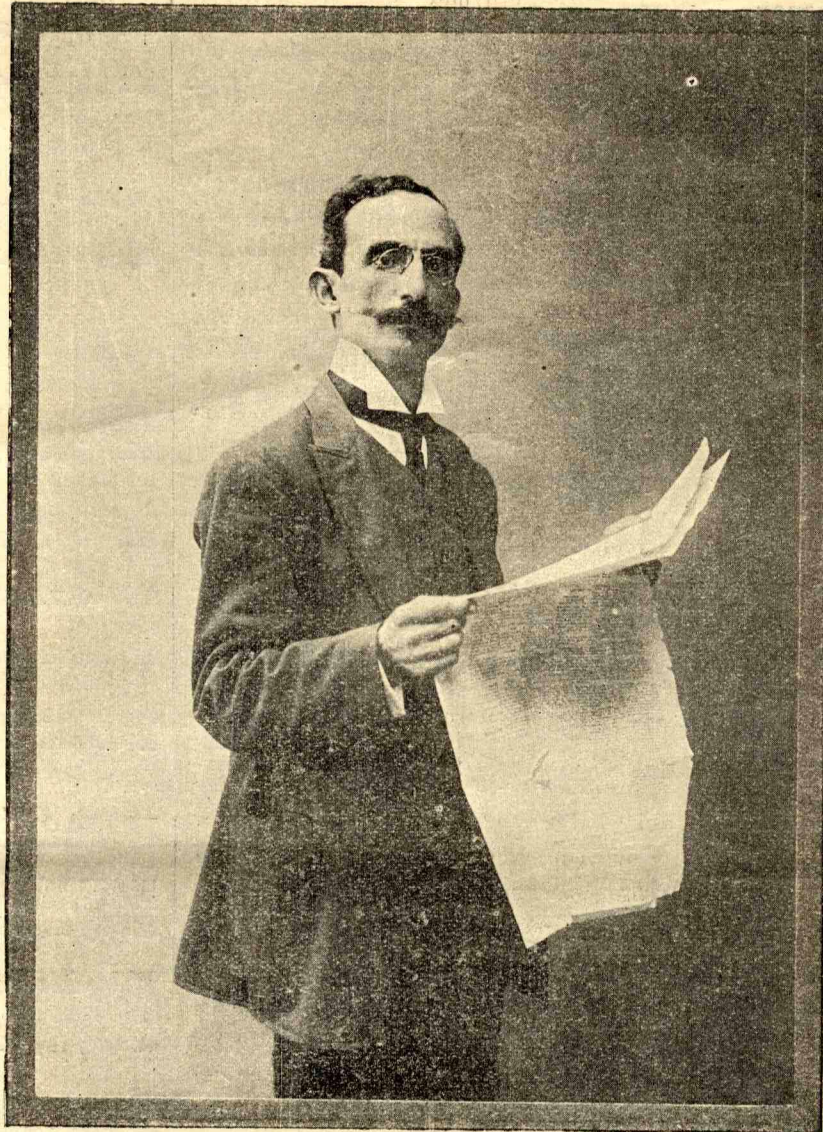
* *

Τριαντάφυλλο κοκκινωπό. Καὶ μάσε
στὴν ποδιά σου
Ἀπ' τὰ καλύτερα, ὦ Γλυκεία τὰ πιὰ
λιγοχαδεμένα
Τῇ δράνα θέλω τὴν ψηλὴ ν' ἀνθίσης
δροσεμένη.

* *

Κροντίρια θὰ χουμε χρυσά. Κι' ἀπὸ
τὴν Πιάδα
Ἡ τοὺς σκοποὺς τοῦ Ἀρχιλοχου θὰ μοῦ
συγοδιαβάσης
Καὶ θε νὰ δῶ στὰ μάτια σου σὰ τρέμη
ἔλη ἢ ψυχὴ σου.

ΕΡΜΟΝΑΣ

ΣΤΙΛΙΩΝ ΠΙΤΤΑΚΗΣ

ΝΕΟΤΗΣ

Gioventù, primavera della vita.
DANTE ALIGHERI

Εἶπεν ὁ νεῖός:— Πῶς ἤθελα
ἄγρηγορα νὰ γεράσω
Καὶ τῆς ζωῆς τὰ βάσανα
ὅλα νὰ δοκιμάσω!

Τὴ συμβουλή μου οἱ περὶ νεῖοι
νᾶρχουντε νὰ ζητοῦνε
Κι' ὅταν ἔμιλῶ, τὰ λόγια μου
μὲ σέβας νὰ τ' ἀκοῦνε...

Κ' εἶπεν ὁ γέρος:— Νᾶτανε
τρόπος νὰ ἔξαναειώσω!
Πάλι τῆς νεῖότης τὴ φωτιὰ
ἔς τὰ στήθια μου νὰ ἴνοιώσω

Καὶ νὰ ἔπεθάνω— ἄχ! ναί...-πρὶν
ἢ Πεῖρα μὲ ποτίση
Μὲ τὸ πικρὸ φαρμάκι τῆς
καὶ τὴ φωτιὰ μου σβύση...

ΣΤΙΛΙΩΝ ΠΙΤΤΑΚΗΣ

ΣΤΗ ΜΑΝΑ ΜΟΥ ΟΤΑΝ ΑΡΡΩΣΤΗΣΕ

Μανούλα μου ἀγγελόμορφη,
 γλυκειὰ μὰ πικραμένη,
 ὄσες φορὲς ἀγνάντευα
 τοῦ χάρου τῆ χλωμάδα
 σὰν τοῦ προσκαίρου σύννεφου
 τῆ μαύρη καταχνιά
 νὰ σοῦ σκεπάη τὸ πρόσωπο
 ὄσες φορὲς ἀγνάντευα
 τὰ βαρυοῖσκιωμένα
 τὰ βουρκομένα μάτια σου
 νὰ στάζουνε πικρὰ
 δάκρυα φαρμακοζύμωτα
 —τοῦ πόνου τὰ κρυστάλλια—
 πές μου γιατί ξυπνοῦσανε
 βαθειὰ στὰ φυλλοκάρδια
 τῆς φτωχικῆς καρδούλας μου
 ἀλλοιώτικοι ρυθμοί ;
 ρυθμοὶ ποῦ μὲ παρέρριχναν
 στὴν ἀγκαλιὰ ἄλλου κόσμου
 ἀχνόπλαστου ἀπονήρευτου
 γιομάτου ἀπὸ καῦμοι
 Πές μου γιατί ξυπνοῦσανε
 παλῆὰ γλυκὰ τραγούδια
 ποῦ κοιμισμένα κοίτονται
 μὲ ὕπνο ἕνα βαθὺ
 τόσο πικρὰ τόσο ἄμοιρα
 σὰν τοῦ νεροῦ στὴν ἔρημιὰ
 τὰ πικρομοιρολόγια ;

ΣΙΜΟΣ ΨΥΧΑΛΙΝΟΣ

ΤΟ ΑΣΤΡΟ

Τᾶστρο, ποῦ γλυκοφίλησε
 τὸ δλώμορφο Παιδί
 καὶ Μάγων ἀπ' τὰ μακρυνὰ
 σημάδεψε τῆ στράτα,
 ποιὰ σύννεφα τὸ τύλιξαν,
 ματιὰ νὰ μὴν τὸ δῆ,
 κι' ἔμειν' ὁ δρόμος σκοτεινὸς
 νὰ τὸν γεμίζουν βᾶτα ;

Μὰ δὲν θ' ἀστράφη καὶ γιὰ μὲ
 σὲ μιὰ γωνιὰ οὐρανοῦ
 γλυκὸ σὰν μάτια ποθεινὰ
 κάποιο μικρὰκι ἀστέρι
 νὰ μοῦ φωτίσῃ τὸ στρατὶ,
 ποῦ ἀποπλαναίει τὸ νοῦ
 κι' ἀποσταμένο στὰ ἔρημα
 παλάτια νὰ μὲ φέρῃ ;

Σμύρνη

ΣΤΕΛΙΟΣ Γ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΑΓΑΠΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙ

Απόψε τὸ φεγγάρι κυττάζω τ' ἀσημέ-
 [νιο

ποῦναι βαριὸ βαριό.

Κάτι σὰ νὰ προσμένω...

Καὶ κείνο ξεβαμένο

κάτι σὰ νὰ προσμένῃ στὴν ἄλικη νυ-
 [χτιά.

* *

Κ' ἐνῶ κυττάζω πάντα τὸ φεγγάρι,
 μὲς στὰ τρικυμισμένα του τὰ πλάτια τὸ
 [μυαλό μου
 δέχει' ἐκεῖτο ποῦ, χωρὶς νὰ τὸ σκεφτῶ,
 [προσμένει.

Δέχεται κάποια θύμηση σβυσμένη
 καὶ μακρυνή.

* *

Σὰν ἕνας βράχος μὲ πλακώνει τὸ φεγ-
 [γάρι !

Ω, τὴν καρδιά μου μού πλακώνει τρο-
 [μερὰ !

Ω, χωρὶς ἄλλο μού πλακώνει τρομερὰ
 ἀπόψε τὴν καρδιά μου μιὰ παλιά
 ἀγάπη, ἐνῶ κυττάζω τὸ φεγγάρι.

* *

Σὰ νὰ περνᾷ πέρα ἡ ὁμορφιά της...

Τὰ μάτια της γυαλίζανε μπροστά μου.

Μὰ εἶναι κίτρινη ἀποκάτ' ἀπ' τὸ φεγ-
 [γάρι...

Ἦτανε πεθαμένη στὴν καρδιά μου...

Απόψε τί τῆς ἤρτε κι' ἀναστήθη ;

* *

Καὶ λάμπει μπρὸς μου τ' ἄσπρο της
 [τ' ἀστῆθι
 ποῦ νὰ τὸ ἴγίζω ἐπιθυμοῦσα, κι' εἰς
 [πεθάνω.

Μὰ τώρα-ἀλλιά σὲ μᾶς !-ζοῦμε κ' οἱ δύο,
 μὰ εἶναι στὴν καρδιά μου πεθαμένη
 καὶ θαμένη...

* *

Καὶ πάντα τὸ φεγγάρι τρογουρίζει
 ἀπὰ στὸν οὐρανό. Καὶ μοῦ θυμίζει
 ἐκείνη τὴν ἀγάπη τῆ παλιά...
 Κ' ἡ θύμηση μαζί καὶ τὸ φεγγάρι
 πῶς μοῦ πλακώνουν τὴν καρδιά θανα-
 [τερὰ !

Πάτρζ.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Ἡ « Νεότης » πωλεῖται κατὰ
 φυλλάδια εἰς τὰ κληροπωλεῖα
 καὶ εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Ο-
 μέρου Διόδου Τενεκίδου.

ΚΟΡΔΕΛΙΟ

Τῆς νύχτες : στοῦ δλώμορφου γιалоῦ σου τὸν
 [καθρέπτη,
 βάρκες λαφροκυβέρνητες μὲ γέλοια προσπερ-
 [νοῦν.

Καὶ μάττα ποῦ στὴν ὁμορφιὰ καὶ τ' ἀστρα
 [ξεπερνοῦν,
 κυττοῦν τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ποῦ σὰν ἀ-
 [ἄσημι πέφτει.

Καὶ σὰν θὰ σβύσῃ ὁ ἀυγερινός : στ' δλόχρυσο
 [ἀκρογιάλι,

Π' ὁ ἥλιος μὲ τὸ πρῶτό του χαμόγελο τὸ βλέ-
 [πει,

Νεράϊδες ὅπου κρύβονται σ' ἀχνοπλεγμένη
 σκέπη,

Τρέχουν νὰ λούσουν στοῦ γιалоῦ τ' ἀφροπλα-
 [σμένα κάλλη.

* *

ΜΠΟΥΡΝΟΒΑΣ

Δὲ ζούλεψα τὰ πύργια σου τὰ μυριοανθισμένα
 Ποῦ κρύβουν ρήγισες ξανθὲς μὲ ὁμορφιὰ
 [περίσσιλ.

Τὰ πανηγύρια ἀναζητῶ ἐγὼ τὰ περασμένα
 Ποῦ ἡ γιότη σου ξεφάντωνε σ' δλόνηχτα με-
 θύσια.

Κεῖ στὴ Χαβούζα οἱ χορευτὲς τ' Αὐγούστου
 [κ' ἄποιο δεῖλι,

Π' ἀντηλαοῦσαν τὰ βιολιά μὲς στοῦ συρτοῦ
 [τῆ φύρια,

Ρίχναν σὲ κάθε μορφονιά τὸ κόκκινο μινδῆλι
 Κ' ἔπεφταν τὰ κωλλήματα ἐπάνω στὰ σαν-
 [τούρια.

* *

ΚΟΥΚΛΟΥΤΖΑΣ

Σὰν κάποια ἀητοφωλιὰ στὴ ράχη τοῦ βουνοῦ
 Τοῦ κάμπου τ' ὀλοπράσινο πιγόραμα ξανοίγει
 Καὶ τῆς καμπάνας ἡ φωνὴ τὴν ὥρα τοῦ σπερ-
 [νοῦ,

Μὲ τὸν παθιάρικο ἀμὰνὲ τοῦ ἀγωγιάτη σμιγει.
 Ἀπὸ τ' ἀμπελοχώραφα γυρνοῦν οἱ χωριανοὶ
 Κ' ἕνας τὸν ἄλλονε σεμνὰ θὰ τὸν καλησπερί-
 [ση.

Πέρνει ἡ κάθε μορφονιά στὸν ὄμο τὸ σταμνὶ
 Κι' ὄλες τραβᾶνε πρόσχαρες γιὰ τὴν Ἀπάνω
 [Βρῦσι.

* *

ΚΟΚΑΡΓΙΑΛΗ

Φυσάει ὁ μπάτης δροσερὸς καὶ κύματα γιλά-
 [ζια.

Ἀρμονικὰ ξεχύνονται μ' ἀφροὺς φιλιὰ καὶ
 [νάζια.

Κ' ἡ θάλασσα ὄλο πείσματα, κ' ἡ θάλασσα
 [ὄλο τρέλλες

Στὸ περιγιάλι πράσινες σκορπιᾶ φυκιῶν κορ-
 [δέλλες.

Ὁ ἥλιος πρὶν νὰ βυθισθῇ στὴ μενεξένια δύσι
 Τῆς κορυφῆς τῶν Ἀνὸ Ἀδερφῶν σκύβει γιὰ
 [νὰ φιλήσῃ.

Κ' ἡ νύχτα ἀνάβει τ' ὁμορφο τ' Ἀποσπερίτη
 [τ' ἄστρο

Καὶ δὺὸ φανάρια δείχνουνε ἐκεῖ μακρυνὰ τὸ
 [Κάστρο.

Σμύρνη

ΣΥΛΒΙΟΣ

* *

Η ΠΑΤΗΣΙΩΤΙΣΣΑ

Ο ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ ΓΑΛΛΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΧΑΡΤΑΙ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Τὴν 10ην παρελθόντος Ιουλίου ἀπέθανεν ἐν Ποτσδάμη ὁ γερμανὸς ἀστρονόμος Γοδεφρείδος Γάλλης εἰς ἡλικίαν ἐνετήκοντα ὀκτὼ ἐτῶν.

Τὸ ὄνομα τοῦ Γάλλη εἶναι πολὺ γνωστὸν εἰς πάντας τοὺς ὀπωσδήποτε ἐνδιαρομένους διὰ τὴν ἀστρονομίαν καθ' ὅσον ἀναγράφεται καὶ εἰς τὰ μάλλον στοιχειώδη βιβλία κοσμογραφίας.

Ὁ γάλλος ἀστρονόμος Λεβερριέρος εὑρε δι' ὑπολογισμοῦ ὅτι πέραν τοῦ γνωστοῦ ὡς ἀνωτάτου τότε πλανήτου Οὐρανοῦ, ἔπρεπε νὰ ὑπάρχη καὶ ἄλλος τις πλανήτης, οὗτινος ὤρισεν τὴν πιθανὴν θεωρητικὴν θέσιν. Ὅπως ἐξακριβώσῃ τὴν ὑπαρξίν τοῦ νέου πλανήτου ἔνα μῆνα μετὰ τὴν δημο-

σίευσιν τῆς ἀνακαλύψεώς του ἔγραψε πρὸς τὸν Γάλλην ἀστρονόμον τότε ἐν Βερολίῳ ἐπιστολήν, ἣν ἔλαβεν οὗτος τὴν 23ην Σεπτεμβρίου 1846 καὶ δι' ἣς παρεκάλει τὸν Γάλλην ν' ἀναζητήσῃ ἐν τῷ οὐρανῷ βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς χάρτας τῆς Ακαδημίας τοῦ Βερολίνου. Τὴν ἴδιαν ἐσπέραν ὁ Γάλλης συνέκρινε τὸν οὐρανὸν πρὸς τὸν χάρτην καὶ ἀμέσως ἐξακριβώσῃ τὴν ἀπουσίαν ἀπὸ τοῦ χάρτου καὶ τὴν ὑπαρξίν ἐν τῷ οὐρανῷ ἀστέρος 8ου μεγέθους εἰς τὴν θέσιν ἀκριβῶς, ἣν ὑπεδείκνυεν ὁ Λεβερριέρος. Ὁ ἀστὴρ οὗτος ἦτο ὁ νέος πλανήτης ὁ ὀνομασθεὶς Ποσειδῶν.

Καὶ οὕτω ὁ Γάλλης συνέδεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ πρὸς τὸ τοῦ Λεβερριέρου κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Ποσειδῶνος.

Ἀλλ' ὁ Γάλλης καὶ δι' ἄλλας ἐργασίας εἶνε γνωστός· ἀνεκάλυψε πολλοὺς κομήτας καὶ ἔκαμε πολυαριθμούς καὶ σπουδαιστά-

τας ἀστρονομικὰς καὶ μετεωρολογικὰς παρατηρήσεις. Ἐπὶ τεσσαράκοντα τέσσαρα δὲ ἔτη διεύθυνε τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Βεροσλάου.

Ἀλλὰ διατὶ ὁ Λεβερριέρος δὲν παρατήρησεν αὐτὸς, διευθυντὴς ὢν τοῦ ἀστεροσκοπεῖου τῶν Παρισίων, τὸν οὐρανὸν ἢ δὲν ἀνέτηκεν εἰς τινὰ ἀστρονόμον γάλλον τὴν ἐξακριβώσιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀγνώστου πλανήτου; Ἐπειδὴ δὲν εἶχεν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ χάρτην τοῦ οὐρανοῦ περιέχοντος τοὺς ἀστέρας.

Πρῶτος χάρτης τοῦ οὐρανοῦ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἑλλήνος ἀστρονόμου Ἰππάρχου, ὅστις πρὸς σύνταξιν τούτου ἔλαβεν ἀφορμὴν τὴν αἰφνιδίαν ἐμφάνισιν νέου τινὸς ἀστέρος· συνέταξε δὲ κατάλογον κατὰ τὸ 127 π. Χ. περιέχοντα 1080 ἀστέρας ὁρατοὺς ἐν Ρόδῳ ὅπως διὰ τοῦ καταλόγου τούτου ἐξακριβούται βραδύτερον τίνες νέαι ἀστέρες θὰ ἐμφανισθῶσιν ἢ τίνες θὰ ἐξαφανισθῶσι τοῦ στερεώματος.

Ὁ κατάλογος τοῦ Ἰππάρχου ἐχρησίμευσεν ὡς βάσις πρὸς σύνταξιν ἀστρονομικῶν χαρτῶν τοῦ Οὐρανοῦ ἐπὶ δέκα ἔξ καὶ πλέον αἰῶνας.

Μετὰ τὸν κατάλογον τοῦ Ἰππάρχου πρῶτος κατάλογος βασιζόμενος ἐπὶ νέων παρατηρήσεων εἶνε τοῦ ἄραβος ἀστρονόμου Οὐλλονιέ-Μπάη, ἐγγονοῦ τοῦ Ταμερλάνου. ὁ κατάλογος οὗτος περιέχει 1018 ἀστέρας παρατηρηθέντας ἐν Σαμαρκάνδῃ τῷ 1437.

Μετὰ ταῦτα ὁ κατάλογος τοῦ Τύχωνος Βραχίου τῷ 1602 περιέχει 1005 ἀστέρας καὶ ὁ Πρόδρομος τοῦ Ἐβελίου τῷ 1690 περιέχει 1553 ἀστέρας.

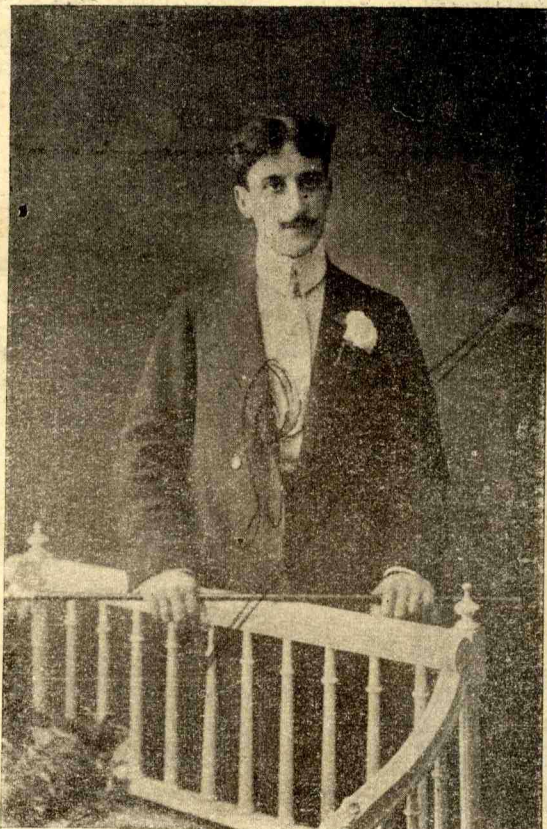
Πάντες οἱ κατάλογοι οὗτοι ἐγένοντο διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ. Πρῶτος κατάλογος ἀστέρων γενόμενος διὰ τηλεσκοπικῆς παρατηρήσεως εἶνε τοῦ Χάλλη, βραδύτερον δὲ καὶ ἄλλοι. Τῷ 1859 δημοσιεύθησαν ὁ κατάλογος καὶ οἱ χάρται τῆς Ακαδημίας τοῦ Βερολίνου περιέχοντες 40,059 ἀστέρας. Τούτον συνέταξαν πολλοὶ ἀστρονόμοι γερμανοὶ τε καὶ ξένοι· τὸ μέρος ὑπερπεριεῖχε τὸν Ποσειδῶνα, εἶχε γίνεαι ἐκ παρατηρήσεων τοῦ Βρέμκερ ἐν Βερολίῳ, εἶχε δὲ ἀποπερατωθῆ ἀπὸ τοῦ 1844, ἀλλ' ἀκόμη δὲν εἶχε δημοσιευθῆ. Τούτο δ' ἐγνώριζεν ὁ Λεβερριέρος καὶ διὰ τοῦτο ἔγραψε πρὸς τὸν Γάλλην ἵνα συγκρίνῃ τὸν οὐρανὸν πρὸς τὸν τελειότατον καὶ πληρέστατον διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην χάρτην τῆς Ακαδημίας.

Βραδύτερον ἐγιναν καὶ ἄλλοι ἀκριβέστεροι χάρται· ἦδη δὲ εὐρίσκεται ἐν ἐκτελέσει μέγα ἔργον, ὑπερ ἀνέλαβε τὸ ἀστεροσκοπεῖον τῶν Παρισίων βοηθούμενον ὑπὸ 18 ἄλλων ἀστεροσκοπεῖων. Πρόκειται νὰ φωτογραφηθῇ ὁ οὐρανὸς ὁλόκληρος καὶ νὰ ληφθῶσιν 22,000 φωτογραφικαὶ πλάκες, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκάστη θὰ πε-

ριέχη μικρόν μέρος τοῦ οὐρανοῦ, πᾶσαι δ' ὁμοῦ θὰ περιλαβάνωσιν ἐλόκληρον τὸν οὐρανόν. Ἐπὶ τῇ βᾶσει δὲ τῶν πλακῶν τούτων καταρτίζονται πίνακες, συντάσσονται κατάλογοι καὶ θὰ γίνῃ ὁ τελειότατος

καὶ ἀκριβέστατος χάρτης τοῦ οὐρανοῦ, σπουδαιότατον μνημεῖον ὑπερ ὅσιν σημερινοὶ ἀστρονόμοι θὰ ἀφίσωσι κληρονομίαν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους.

Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ „ΣΦΥΡΙΣ ΤΟΥ ΤΕΧΝΙΤΗ“

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Ονειρο στ' ὄνειρο, κι' ὄνειρο φαντάζει τον ἢ ζωὴ του
 Ἀσώτεμα εἶνε τῆς καρδιάς, κι' ἀσώτεμα τοῦ νοῦ
 Σφιχτὰ δεμένος βρίσκεται στὸ εἶναι του, δική του
 Εἶναι ἢ πλάσι, κι' ὄραμα ἑνοῦς ὕπνου μυστικοῦ.

Γεομένος πάντα βρίσκεται, κοντὰ στὴν ὥρη βρούσι
 Χαίδεμα πέρνει ἀπ' τὴν ξανθὴ καὶ φίλημ' ἀπ' τὴν ἄλλη
 Ἀπὸ τὴν π' ὄμορφη θεὰ κερνιέται τὸ μεθύσι,
 Καὶ γέρνει ἀπὰ στῆς φοινικιάς τὰ φύλλα τὸ κεφάλι.

Σὲ στήθεια ὄνειριάζεται, καὶ σὲ λαιμοῦς πεθαίνει
 Κερνιέται τ' ἄλικο κρασί ἀπ' τὸ χρυσὸ τὸ χέρι
 Στὸν πύργο τὸν πανύψηλο τῆς τέχνης ἀνεβαίνει
 Νὰ ξεκρεμάσῃ ἀδράχνοντας τὸ πειδ' λαρὸ τ' ἀστέρι.

Μὰ ὅταν βραδυάσῃ γιὰ καλὰ, κι' ὁ τόπος ἐρημώσῃ
 Κι' ὄλα τριγύρω τὰ ὄμορφα σφαλίξουνε τὰ μάτια
 Πάει κι' ἢ χάρι ἀπ' τὴν ὕπνιά τὸν κόπο ν' ἀπιθώσῃ.

Εὐπνᾶ ὁ γῆος καὶ γύρω του σπασμένα καὶ κομμάτια
 Βλέπει τὸ κάθε, ποῦ ἐπλάσε θλιμένα, κι' ἐφαντάσθη:
 Γιὰ νᾶνε πάντα μοναχὸς μέσ' στὴν ζωὴν ἐπλάσθη.

Κέρκυρα—Ἀπρίλιος 1910.

ΠΑΡΙΣ ΛΑΜΠΕΤΗΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

ΤΟ ΑΤΕΛΕ ΤΟΥ κ. ΣΥΡΡΑΚΟΥ

Εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐπισκεφθῶ πολλές φορές τὸ ἀτελεῖ τοῦ κ. Συρράκου καὶ, ὁμολογῶ, ὅτι ὅτι ἀντίκρυσά ἐκεῖ κατὰ τῆς ἐπισκέψεώς μου, ὑπερβαίνει κάθε περιγραφήν.

Ἰσως ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι μὲ καταπλήσσει ἡ τέχνη, ἢ ὅπως διακρίνει τὰ ἔργα τοῦ καλλιτέχου μὲς ζωγράφου. Δὲν εἶνε μόνον αὐτό. Εἰς τὸ μηχανετικὸν ἐκεῖνο περιβάλλον, τὸ ἀνακτίζον διηγετικῶς τὴν ἀποπικτικὴν μυρωδιὰν ἁροσερῶν ἀνθέων καὶ τὴν ἀριστοκρατικὴν χάριν μίαν λεπτῆς καλαιπιδίας, εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ πείσῃ τις τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὅτι εὐρίσκειται εἰς ἀτελεῖ ζωγράφου καὶ ὄχι σὲ σαλόνι πολυτάλαντου πινός Κρείστου.

Καὶ πραγματικῶς τὸ ἀτελεῖ τοῦ Συρράκου εἶνε ἀριστοκρατικὸ σαλόνι. Πάντοτε τὰ εὐρισκόμενα ἐκεῖ ἔργα εἶνε ὀλιγώτερα ἀπὸ τὰ διάφορα κοιμφοτεχνήματα, πολυτιμα βάζα καὶ ἄλλα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα στολίζουσι καὶ πλαισιώνουσι μίαν τέχνην μοναδικήν, ποῦ ξεχωρίζει εἰς ὅλους τοὺς πίνακας τοῦ τεχνίτου ζωγράφου. Τὴν πολυτέλειαν δὲν εὐρίσκει κανεὶς μόνον εἰς τὰς μεγαλοπρεπεῖς ἐπιχρῶσους κορνίζας τῶν ἔργων τοῦ κ. Συρράκου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ τελευταῖον καὶ ἀπλοῦστερον ἀντικείμενον. Ἐν γένει τὸ περιβάλλον ἐκεῖ εἰς ἕνα καινὸν ἀστὸν διεγείρει τὴν ἐκπληξίν, τὸν θαυμασμὸν δὲ εἰς ἕνα ἐκ φύσεως ἀριστοκράτην.

Μολοντοὶ ἡ ἐρεταίνῃ ἐκθεσις τοῦ κ. Συρράκου ἐπέτυχεν ὑπ' ὄλας τὰς ἐπόψεις καὶ ἠγοράσθησαν ἀρκετὰ ἔργα του, ἐντούτοις ἔμειναν ἀκόμη μερικὰ χωρὶς νὰ διατεθοῦν, ἐκ τῶν ὁποίων διακρίνομεν τὰ: «Χωρὶς μάννα», «Ὁ ἀποχαιρετισμὸς», «Τὸ ἐπισφαλὲς κόρτε» καὶ μεταξὺ αὐτῶν πραγματικὴ βασιλίσσα Εὐμορφιάς καὶ Τέχνης ἢ «Πατριωτίστισσα» εἰκόνα, τὴν ὁποῖαν βλέπει ὁ ἀνχνώστης εἰς ἄλλην στήλην τῆς «Νεότητος».

Τὸ «Χωρὶς μάννα Ὀρφανὸ» τοῦ κ. Συρράκου εἶνε καὶ τοῦτο ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἔργα ἀποροῦμεν δὲ πῶς κανεὶς ἀπὸ τοὺς πλουσίους μὲς δὲν τὸ περιεμάζουσε μέχρι στιγμῆς ὅπως τὸ θερμῆν καὶ τὸ περιποιηθῆ εἰς τὸ θερμὸν τοῦ σαλόνι, μολοντοὶ κατὰ τὴν γνώμην μου, δὲν εἶναι καθόλου ἀσχημὸς ἢ θέσις του καὶ εἰς τὸ σαλόνι τοῦ κ. Συρράκου.

Ὁ «Ἀποχαιρετισμὸς», ὡραία καὶ συγκινητικὴ ἀπεικόνισις ἀναχωρήσεως διὰ ταξείδιον μακρὸν, ἐποφθαλμιᾶται, ὡς ἐμάθομεν, ἀπὸ φιλότεχνον συμπολίτην συγκαταλεγόμενον μεταξὺ τῶν ἀριστοκρατῶν τῆς Σμύρνης.

Τὸ «Ἐπισφαλὲς Κόρτε»—Ἀς μᾶς ἐπιτρέ-

ΛΑΓΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ

— Αυτό θα γίνη! είχε φωνάξη ο Κόκκος χτυπώντας έξαρνα δυνατά τὸ χέρι ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Οἱ ἄλλοι, κρατώντας τὰ ποτηράκια στὸ χέρι, ἐγύρισαν νὰ δοῦν τὸ σύντροφό τους, ἐνῶ ὁ Μιμήκος ὁ κουτσὸς ἐπῆρε τὸ λογο :

— Δόξα σοι ὁ Θεὸς, ποὺ τὸ κατάλαβες παιά! Μὰ καὶ μένε, ἀν δὲ γίνη κ' ἔτσι, δὲ σιάχνονται κ' ἡ ἀγαθεματισμένες αὐτὲς σκολάδες! Εἰς ὅσα εἶνε αὐτὰ, δὲν εἶνε πιζέξε γέλασε! Ἐπειτα τὸ μάλωμά σας δὲ θὰ βαστάξη πολὺ. Μαλώνετε τώρα καὶ τὰ Φῶτα ξαναγαπίζετε. Οὔτε σὺ θὰ πεθάνης οὔτε ἡ Παναγή. Ὑστερα δὲν εἶσατε οὔτε οἱ πρῶτοι οὔτε οἱ τελευταῖοι. Οὐλὸς ὁ κόσμος αὐτὸ κάνει τὴν Πρωτοχρονιά... Δὲ ρωτᾷς κ' ἐμένα τί ὥρα κάνω ἀπὸ παράδες; Βλέπεις τὰ χρόνια εἶνε ἄσκημα... Εἶδα!

Καὶ ὁ Μιμήκος κατέβασε ἀνέρωτο τὸ ποτηράκι τὸ ρακί, ἀπ' οὗ ἔφαγε μιὰ κουταλιά λόπιτ χωρὶς λάδι.

Ο Κόκκος τὸ εἶχε πάρη παιά ἀπόφαση.

Ο Μιμήκος, βλέποντας τὴν οικονομικὴ στενοχώρια τοῦ φίλου του, τὸν κατάφερε νὰ μὴ κάνη τὸ πρωτοχρονιάτικο δῶρο τῆς γιabuκλουῦς του, τῆς Παναγῆς, δημιουργώντας κάποιον προσωρινὸ μάλωμα. Ο Κόκκος γιὰ τὸ φιλότιμό του μποροῦσε νὰ πεθάνη. Μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελε νὰ κοῦση στὴν ἀρχὴ τὴν ἀρμύνην τοῦ φίλου του καὶ νὰ μαλώσῃ μὲ τὴν Παναγὴ του, γιὰ ἓνα ζήτημα μερικῶν ψωροχτρακιῶν, ὅσο θᾶξίξε τὸ πρωτοχρονιάτικο δῶρο, ποὺ θὰ τῆς ἔκανε. Μὰ ἔλα ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ γίνη ἄλλιως! Κι' ὕστερα ἦταν καὶ κάποιον ἄλλο. Ο κόσμος ὅλος ἤξερε πῶς ὁ Κόκκος δὲν εἶχε δουλέψει στὰ σῦκα καὶ τὸ χειμῶνα δὲ θὰ βαστιούνταν ἀπὸ ψιλὰ. Τὰ μύδια, ποὺ ἔδραζε γιὰ νὰ ζήσῃ, ἀν γι' ἄλλους ἦτανε ὀρεχτικὸ πρῶτης τάξεως, σ' αὐτὸν δὲ δίνανε οὔτε τὸ καθημερινὸ ψωμί.

Ο καὶ μένος ὁ Κόκκος! Κατάπια τὸ φαρμάκι ποῦχε στὰ χεῖλη καὶ τὸ βράδυ, ὅταν ἐπῆγε στὸ σπῆτι τῆς γιabuκλουῦς του δὲν ἀργησε νὰ μαλώσῃ.

Ἡ αἰτία δὲν ἦτανε δύσκολο νὰ βρεθῇ. «Τὴν εἶχε δὴ τὸ πρωὶ, τὴν ὥρα ποὺ ἀγόραζε κουνουπίδια, νὰ κάνη τὰ γλυκὰ μάτια τοῦ Χριστοῦ τοῦ Μανάθη. Μάλιστα ἐκεῖνος τῆς ἔδωσε κ' ἓνα νεράντζι ὄξω ἀπὸ τὸ λογαριασμὸ μ' ἓνα χαμογέλιο, ποὺ ἦτανε θάνατος γιὰ τὸ δύστυχο τὸν Κόκκο».

Ἡ Παναγὴ ἡ καὶ μένη εἶχε μείνει ἀποσβολωμένη στὴν ἀρχὴ καὶ τῆς πιάστηκε ἡ μιλιὰ. Μὰ κι' αὐτὴ πολὺ γλιγγόρα κατὰ

ψη ὁ κ. Συράκος τὸν τίτλον—παριστάνει νεαρὰν κόρην συνομιλοῦσαν τρυφερῶς μὲ κάποιον χωρικὸν τῆς, ἐνῶ ἡ μητέρα κρυμμένη εἰς μίαν γωνίαν παρακολουθεῖ ἐν ἀγανακτήσει τὴν ἐνοχον συνομιλίαν.

Ἡ ζωντανότης, φυσικότης καὶ ἐκφραστικότης τῆς εἰκόνας εἶναι τοιαύτη, ὥστε ὁ θεατὴς φαντάζεται τὴν γραῖαν ἐφορμῶσαν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐναντίον τῶν ἐρωτευμένων καὶ ἀρχίζουσαν γερὰ ἐυλοκόπημα.

Ἡ «Πατησιώτισσα» τοῦ κ. Συράκου ἔχει βραβευθεῖ διὰ χιλιοδράχμων ἐξέρον εἰς ἐ-

πισήμους ἐκθέσεις τῶν Αθηνῶν. Ἀλλὰ καὶ τὰ Παστὲλ τοῦ κ. Συράκου εἶναι ἔξοχα, ἔχει ἐξ ἀποδείχθῃ ὡς τεχνίτης ἀκαταγώνιστος καὶ εἰς τὴν τοιοῦτου εἶδους τεχνογραφίαν.

Τελειώνοντες τὸ καλλιτεχνικὸ μας σκίττο δὲν εὐρίσκωμεν καλλίτερον πρωτοχρονιάτικον κομπλιμὰν εἰς προσφιλεῖς πρόσωπον. ἀπὸ τὴν προσφορὰν ἐνὸς ἔργου τοῦ κ. Συράκου, ἔστω καὶ ἀπὸ τὰ μικρότερα του.

Σύγχρη

Κ. Τ.

ΧΡ. ΣΥΡΑΚΟΣ

ΜΩΡΕ ΑΡΧΟΝΤΑΣ!

Ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων εἶνε σοσιαλιστικὴ. Οἱ γενόμεθα ἄρχοντες καὶ ἔλοι ἔχομεν ἀρχοντικά. Τὰ παιδιὰ ἦλθαν καὶ σὲ μένα νὰ ψάλλουν τὰ κάλανδα, ἀπ' οὗ πρὸ ὀλίγου ἔφαλλαν στοῦ τραπεζίτου.

**Καλὴν ἐσπέραν, ἄρχοντες,
ἀν εἶναι ὀρισμός σας,
Χριστοῦ τὴν θείαν γέννησιν
νὰ πῶ σὶ ἀρχοντικό σας**

Καὶ τὸ ἀρχοντικό μου αὐτὸ ἦτο ἓνα δωμάτιον! Ἐν τούτοις εἶμαι ἄρχοντας κα ἔπρεπε ν' ἀποζημιώσω τοὺς μικροὺς ψάλλτας.

Εὐρῆκα τυχαίως στὴν τσέπη μου ἓνα μετζήτι, ἀλλὰ τί ἀτυχία! τὰ κακόμοιρα τὰ παιδιὰ δὲν εἶχαν βέστα, καὶ τὰ ἔδιωξα.

Ἐκλείσα τὴν θύρα, γιὰτὶ ἔχει θύρα καὶ τὸ ἀρχοντικό μου καὶ μὲ πικρὸν μειδιᾶμα ἐψέλλισα ἀναπολῶν τὸ ἄνω φιλοσκόμιον εἰς τὴν ἄνοιαν :

— Μωρὲ ἀρχοντας!

ΕΠΕΣΜΕΝΟΣ

λαβε πώς ήτανε ἀνόφελη κάθε δικαιολογία μπρός στον προμελετημένο αὐτὸ καυγά. Ἡ μάνα μάλιστα, ποὺ δὲ χώνευε καὶ τόσο τὸ μύδιατζη, ἔβαλε τὸ τελευταῖο **μυζιμπίλι** μὲ ἄγριο ξεφωνητό:

— Σὰ δὲ σ' ἀρέσει, βρέ, τὸ κορίτσι μου νὰ πάρῃς τὴ βόλτα σου. Τὸ μοναστήρι νάσαι καλὰ κι' ἀπὲ ἀπὸ καλογέροι, νά...

Καὶ ἡ κόνα Κιουραγιῶ ἢ Χατζήδαινα ἔπιασε τὰ μαλλιά της.

Ὁ Κόκκος τότες θύμωσε στὰ γερά. Ἐσπασε δυὸ τζάμια, τὸ κουμάρι, ἀναποδογύρισε τὸ μαγκάλι καὶ ἔφυγεν, ἀφίνοχτας πίσω τίς δυὸ γυναικες νὰ φωνάζουν σὰν τρελλές.

Ἡ κόνα Κιουραγιῶ δὲν ἄφησε τὴν περίστασι νὰ περάσῃ ἔτσι. Ἰστερα ἀπὸ δυὸ μέρες ὁ Νίνιος τὸ Ψίχουλο, ὁ χασάπης, ἔμβαινε θριαμβευτικὰ στὸ σπητι τῆς Χατζήδαινας. Ἡ Παννὴ παρηγορήθηκε πολὺ γλήγορα καὶ ὅταν, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ἀνήμερα πρωτοχρονιὰ, ἀνοιξε τὸ σπητικό της νὰ δεχθῇ τὰ βίτζιτα, φαινότανε πειδ χαρούμενη καὶ πειδ εὐθυμη. Τὸ καινούργιο ἀραβωνιασμὰ της τὴν εἶχε κάνει ὁμορφότερη.

Τὴν ἴδια νυχτιὰ οἱ ἦχαι μᾶς φουσαρμίνικας, ποὺ ἔπαιζε τοὺς πειδ μερακλιδίκους σκοποὺς, ἀκούστηκε ὅξω ἀπο τὸ παράθυρο τῆς Παννῆς:

Τί μὲ ὠρλοῦν τὰ μπάνια,
τοῦ Βουρνόβα τὰ νερά,
σὰ δὲ βλέπω τὸ πουλί μου
τὴν ἡμέρα μιὰ φορά.

Ἦταν ὁ Κόκκος, μεθυσμένος τύφλα. Τὸ μεθύσι του ἐδάσταζε τρεῖς μέρες ἀκόμα, καὶ τὴν τετάρτη, ὕστερα ἀπὸ μιὰ παραμικρὴ αἰτία, ἐμαχαίρωσε τὸ Μιμήκο, τὸν κακὸ συμβουλιάτορα τῆς ταξέρνας.

Καὶ ἡ ἐφημερίδες, χωρὶς νὰ πάρουν τὸν κόπο νὰ ἐξετάσουν τίποτε, οὔτε τὸν πόνο τοῦ Κόκκου, ἀλλ' οὔτε τὴν ἀρχικὴ αἰτία τοῦ μαχαίρωμοῦ, ἔχυσαν στὸ συνειθισμένο τους καλοῦπι τῆς ἀκόλουθης φράσης:

Τὴν ἐσπέραν τῆς προχθὲς δι'... ἐρωτικούς λόγους δύο ἐργατικοὶ περιήλθον εἰς ρῆξιν, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ δι' ὀξέος ὄργανου τραυματισμὸς τοῦ ἐνὸς, **Μιμήκου ὀνόματι**, ὑπὸ τοῦ ἐτέρου.

ΚΩΣΤΑΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ο «ΕΡΜΗΣ»

Γ. Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΣΑ

Εντῶ τυπογραφείῳ ὁ «Ερμῆς» ἐκτυποῦνται Ἐφημερίδες, Περιοδικὰ, Βιβλία καὶ παντὸς εἶδους καλλιτεχνικαὶ ἐργασίαι

ΤΟ ΣΒΥΣΜΕΝΟ ΑΣΤΡΟ

Α'.

Ἐδῶ ψηλὰ μέσ' στοῦραοῦ τὰ τρισβαθα ριχμένο
σὲ καταφρόνια ἀπόμεινες μοιάχο, σκοτεινὸ,
σὰν ἔρμο μνημὰ κι' ἀραχιδό, κυβουεῖ πεταμένο,
καὶ σὰν συντρίμμι καραβιοῦ σὲ μαῦρο ὠκεατό.

Ἡ νέκρα αἰώνια ἀπάνω σου κι' ἀσάλευτη ἐξεχύθη,
σὰν μαῦρο ἢ νύχτα σάβατο βουβὴ καὶ σκιαχερῆ,
ὁ χρόνος σ' ἔσυρε ἀσπλάχνα σφαχτάρι του στη λήθη,
κι' ὁ Χάρος μὲ πικρὸγέλο περνώντας σὲ θωρεῖ.

Μέσ' στᾶστρα ξέκληρο, ὄρφανὸ κι' ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὸ βλέμμα
σύ, πούσουν μάννα ἀπειρευτη, καὶ γύρω ἔνα καιρὸ,
φῶς γιὰ νὰ χύνῃς καὶ ζωὴ, τὸ θείο τὸ πλούσιό σου αἶμα
κυλοῦσες ἀπ' τὰ στήθια σου ποτάμι φλογερό.

Καὶ σὲ θωρῶ τὸν ἄλλοτε τρανὸ κι' ὀλόφλογο ἥλιο,
ποῦ τᾶλλα ἀδέλφια σου ἔλουζες μ' ὀλόλαμπρη ματιὰ,
στάχτη στῶν κόσμων τᾶπειρο φωτόλουστο βασίλειο
καμμένο ἀπ' τὴν ἀπείραντη τῶν σπλάχνα σου φωτιὰ.

Μὰ στη φριχτὴ σου τὴ ῥημιὰ, στη μαύρη σκοτεινιὰ σου
μ' ἔστασι πάλι γίγαντα πελώριο σὲ θωρῶ,
ποῦ κι' ἂν συντρίψη ἢ μοῖζά σου σκληρὰ τὰ λείψανά σου,
θὰ πλάτουν τὰ συντρίμμια σου ἀστέρια ἔνα σωρό.

Ἡ τύχαις σου ἄλλων ἀδελφῶν ταῖς τύχαις παραστήνουν,
ποῦ μέσ' στη λήθη ἀγέραστοι κι' ἀθάνατοι περνοῦν,
τροφή σὲ κόσμο ἀχάριστο τὸ αἶμά τους ποῦ δίνουν,
καὶ νέα ἀπὸ τὴ στάχτη τους ζωὴ ξαναγενοῦν.

Κάνουν δυὸ μᾶστερες στη γῆ φῶς καὶ ζωὴ θυσία,
καὶ θὰ γυρνοῦν τ' ἀξόνι της γιὰ ἀτέλειωτον καιρὸ,
μ' ἀθανασία ἂν ἔδωσαν, ροφουῦν ἀθανασία
μέσ' σὲ φαρμάκι φυλακῆς, σὲ Γολγοθὰ σταυρό.

Μ' ἂν, νεκρωμένε βασιλιὰ, στὴν πλάσι ἔμεινες μόνος,
ἀθρήνητος, χωρὶς σταυρὸ, λιβάνι ψαλμουδιὰ,
ἐγὼ τὸ μοιρολόγι σου τοιζῶ γιὰτὶ ὁ πόνος
μ' ἀδελφῶσε μὲ τὴ νεκρὴ σβυσμένη σου καρδιά.

Β'.

Καὶ μὲ τραβᾶς ἀπάνω σου ἀφοβη ὑψώνω τὴ φωνή,
γιατὶ δὲν ἔχει ἀντίλαλο, καὶ πρὶν νὰ βγῇ πεθαίνει
δὲν κυματίζει αὔρας πιοῦ οὔτ' ἄγγελος κινεῖ
τᾶσπρα φτερούγια ἀπάνω σου· μηδὲ ψυχὴ θλιμμένη
σὰν νυχτερίδα κὰν γυρῶ σταῖς σκοτειναῖς σπηλαιῖς σου,
κι' ἀπλώνωνται ἀλαλαῖς, νεκραῖς τριγύρω ἢ ἐρημιαῖς σου.

Τί κέρδος ἢ καρδιά σου φῶς ἂν ἔχη γιὰ φτερά της,
κι' ἀπ' ἀρμονία ἀστέρηνη πλημμυρισμένη χύνῃ
στροφαῖς, π' ἀγαῖς γλυκοσκορποῦν, κι' ἂν κλῆ κατάβαθὰ της
τὸν κόσμο, ποῦ ταῖς πίκραις του καὶ ταῖς λαχτάραις πίνει;

Ἀν ζωντανὴ παρηγοριὰ σὲ στρώμα ἀρρώστιας γέρονη
μὲ βάλσαμο τὸ δάκρυ της, μὲ τᾶνθια της κι' ἂν σπέρνῃ
πότε θαλάμους τυφικὸς, πότε κρεββάτια νεκρικὰ,
τί κέρδος; τί τὴν ὠφελεῖ; ψυχρὸς ὁ κόσμος δὲ γροικᾷ...

Αἱ! ἡ καρδιά μου σὰν παιδιοῦ δὲν θέλω πλειδ νὰ κλαίῃ σβυστή
πλειότερο ἢ μαύραις παγωνιαῖς τοῦ κόσμου δὲν τὴ βλάπτουν
ἐλεημοσύνη ἂς μὴ ζητᾷ μέσα στὸν πόνο της κλειστή,
κι' ἂν ἢ χιονιαῖς τὴν πλάκωσαν, κι' ὡς τὴν κορφή τὴ θάφτουν.

Ἐδῶ σὺ πᾶς ἀγνώριστος ἥλιος ἐπτάφωτος τρανός...
μὴ τὸ σκουλήκι σέρνεται, τὴ δοξαστὴ πορφύρα
γιὰ νὰ σοῦ κλέψῃ βασιλιὰ σὰν ταφογδύτης σκοτεινός;...
τέτοια στὴν πλάσι ἐδόθηκε καταραμένη μοῖρα...

Τὴ ξεγραμμένη ἀπ' τὴ ζωὴ, πλὴν στᾶστρα ἐλεύθερη καρδιά
σοῦ φέρνω, γίγαντα νεκρὸ, σὰν ματωμένο θῦμα,
καὶ θάφτω τὰ χαρά ὄνειρα—τὰ πεθαμμένα της παιδιὰ—
μακρὰ ἀπ' τὴ γῆ κι' ἀγνώριστα στὰ σπλάχνα σου γιὰ μνημὰ.

Καὶ τὴν ὑψώνω στὸν βωμὸ τοῦ Γολγοθᾶ σου ἐδῶ γυμνῆ
τάποφόρια τῆς ζωῆς πρὸς τὴν αἰώνια ἀλήθεια.
νὰ δῆ τὸ φῶς τ' ἀθάνατο μέσ' ἀπ' τὸ μαῦρό του πανί,
ν' ἀναγαλλιᾶσθαι, νὰ λουσθῆ σὲ νέα αὐγὴ στὰ στήθια.

Σμύρνη Σεπτέμβριος 1910

Κ. Α. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

Δ. ΛΙΓΝΑΔΗΣ

ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Σέ 'δα καὶ δοῦλα καὶ κερά
σουλτάνα κι' ἀτσιγγάνα.
Σέ 'δα κορίτσι λεύτερο
καὶ βαρεμένη μάνα.
Καὶ σὲ ξανάδα νὰ πουλῆς
στὸ δρόμο τὴν τιμή σου,
σὲ μοναστήρι σφαλιχτὴ
νὰ λὲς τὴ προσευχή σου.
Καὶ φάνηκες στὰ μάτια μου
ἴδια παντοῦ. Γιὰ μένα
τὴν ἁμαρτία ἐσὺ γεννᾷς
μᾶς ἁμαρτίας γέννα,
καὶ μεῖς τυφλοὶ στῆς σάρκα σου
τὸ δυνατό μαγνήτη
θὰ κροῦμε τὸ βαλάτι σου
καὶ τὸ φτωχό σου σπῆτι.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΟΤΑΜΗΣ

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΜΑΣ

Δ. Λεγνάδης.— Εὐκ τῶν ὀλίγων
καλλιτεχνῶν τῆς πόλεός μας, οἱ ὅποιοι ἀ-
σχολοῦνται μὲ ζῆλον καὶ εἰς τὴν φιλολο-
γίαν. Διατελεῖ καθηγητὴς τῶν τεχνικῶν
μαθημάτων ἐν τῷ Γυμνασίῳ τῆς Εὐαγ-
γελικῆς Σχολῆς ἐν τῷ Ελληνογαλλικῷ
Λυκείῳ τοῦ κ. Αρώνη καὶ ἐν τῷ Ελλη-
νογερμανικῷ τοῦ κ. Γιαννίκη. Δια-
κρίνεται ὡς σκιτσογράφος καὶ προπάντων
εἰς τὰ *croquis à la plume* του, τὰ ὁποῖα ἰ-
μολογουμένως ἔχουν θαυμασίαν τέχνην. Ο
κ. Λιγνάδης εἶνε ἐξ ἄλλου καὶ ἐνθουσιώ-
δης ἐραστὴς τοῦ Θεάτρου.

Κώστας Α. Μιχαηλίδης.— Η
«Νεότης» μετὰ χαρᾶς γνωρίζει ἓνα ἐπὶ
πλέον λαμπρὸ, συνεργάτην αὐτῆς κ. Κώ-
σταν Α. Μιχαηλίδην, ποιητὴν μᾶς ἰδιαι-
τέρας ὅλων χαρακτηριστικῆς ἰδιοφυΐας. Ε-
γεννήθη ἐν Πέτρα τῆς Μυτιλήνης, ἐπερά-
τωσε τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐν τῇ πρω-
τευουσίῃ τῆς νήσου, νεώτατος δὲ ἦλθεν εἰς
Σμύρνην ἐπιδοθεὶς εἰς τὸν κερδῶνον Ερμῆν
χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ οὐδαμῶς καὶ τὸν

Λόγιον. Τὸ 1901 ἐυαμαίασθη ἐν ποιήματι
του ὑπὸ τῆς ἐν Αθήναις ἑλληνοδίκου ἐπι-
τροπῆς τοῦ ἀ' ποιητικοῦ διαγωνίσματος
τοῦ Παιωνίου Συλλόγου. Ἐξέδωκε «τὰ ὄ-
νειρα» καὶ τὴν συλλογὴν «Ρόδα» καὶ κυ-
πάρισσοι» πολλὰ δὲ ἡμερολόγια καὶ περιο-
δικὰ ἐκδόσθησαν μὲ τοὺς ἁρμονικοὺς τοῦ
στίχους.

Ἐτοιμάζει νέαν συλλογὴν τῆς «Νύχτες»
καὶ τὰ «Χωριανά τραγούδια». Τελευταίως
ἐξελέγη μέλος τῆς ἀγωνοδίκου ἐπιτροπῆς
τοῦ διηγηματικοῦ διαγωνίσματος, τὸ ὁποῖ-
ον εἶχε προκηρῦξῃ τὸ περιοδικόν μας. Ἀ-
πὸ «τῆς Νύχτες» λίαν εὐγενῶς μᾶς παρε-
χώρησε ὠραιότατα δύο ποιήματα.

Κώστας Μιχαηλίδης.— Ο γνω-
στότατος δημοσιογράφος καὶ ποιητὴς ὁ ὑ-
πὸ τὸ ψευδώνυμον «**Αἰζικός**» δημο-
σιογραφῶν ἄλλοτε ἐν τῇ «Ἡμερησίᾳ» τῆς
Σμύρνης καὶ εἰς διάφορα περιοδικὰ τῶν
Αθηνῶν καὶ τῆς Κων)πόλεως. Διαμένει
τώρα ἐν Μαγνησίᾳ ὅπου ἐνυμφεύθη πρὸ
δύο ἐτῶν ἀλλ' εἶναι ἀγαπητὸς εἰς ὅλους
τοὺς ἀνωτέρους κύκλους τοὺς ὁποῖους γοη-
τεύει μὲ τοὺς λεπτούς του τρόπους καὶ τοὺς
ἁρμονικοὺς του στίχους. Ἐχὲι δημοσιεύσει
σειρὰς ποιημάτων, τελευταίως δὲ γράφει
μὲ ὅλον ἰδιαίτερον *style* «τὰ ἐρείπια» του
ἐμπνεύσεις ἀπὸ διαφόρους ἀρχαίας πόλεις
καὶ τοποθεσίας καὶ ὀνόματα, ὀλίγα τῶν ὁ-
ποίων εὐχαρίστως μᾶς παρεχώρησεν, ὁ φί-
λος συνεργάτης.

Ἀνδρέας Πιπιδόπουλος.—
Γνωστὸς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον **Σύλβιος**.
Συνεργάτης ὄλων σχεδὸν τῶν περιοδικῶν
καὶ ἡμερησίων πολλὰκις φύλων Σμύρνης,
Αθηνῶν καὶ Κων)πόλεως, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ
ἀναγνώσταί μας ἐκτὸς τῶν ποιημάτων του
θ' ἀνέγνωσαν τὰς ὠραίας ἠθογραφίας τοῦ
καλοῦ συνεργάτου μας, τὰς ὁποίας ἰδιαιτέ-
ρος ὑφαίνει μὲ ἓνα τοπικὸν χιτοῦμορ, τὸ ὁ-
ποῖον ζωντανεῖ τὰ πράγματα καὶ δίδει
νεῦρα καὶ ὑπαρξιν εἰς τὰ πρόσωπα. Οἱ ἀ-
ναγνώσταί τοῦ ἡμερολογίου Σκόκου θ' ἀ-
νέγνωσαν πέρουσι τὰ «Φοινίκια» καὶ ἐφέ-
τος τὸ «γαϊδοῦρι» δυὸ δυναταῖς καὶ ψυχο-
λογημέναις σελίδες τῆς Σμυρναϊκῆς ζωῆς.
Ἐγεννήθη ἐν Σμύρνην ἔνθα καὶ ἐσπούδασε
τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, καὶ ἐργάζεται ἐν τῇ
Τραπεζῇ Αθηνῶν.

Στίλπον Πιπτακῆς.— Γνωστότα-
τος Σμυρναῖος λόγιος γλωσσομαθῆς ἑυ-
γλωττος καὶ ἐνθουσιώδης ρήτωρ. Διετέ-
λεσεν ἐπὶ εἰκοσαετία ὄλην διευθυντὴς τοῦ
Μουσείου καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Εὐαγ-
γελικῆς Σχολῆς ἀντιπροσωπεύσας ἐπαξίως
τὴν ὁμογενῆ Κοινότητα Σμύρνης προ

των ἐπισημων ξένων. Εδημοσίευσεν εἰς διαφόρους ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ πλείστα ἄρθρα, διηγήματα καὶ ποιήματα κτλ. Πολλὰ ἐκ τῶν ποιημάτων του τονισθέντα ἐψάλλοντο ὑπὸ τῶν μελῶν τῶν μουσικῶν συλλόγων «Ὀρφῆος» καὶ «Φιλαρμονικῆς» καὶ ὁ ὕμνος δὲ τῆς «Εὐσεβείας» ὀφείλεται εἰς τὴν ἔμνευσίν του. Συνέγραψεν ἐπίσης διάφορα ἔργα ἀνεκδοτά μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται ὁ «Φλώρεστάν» πεντάπρακτον πρωτότυπον δράμα παρασταθὲν ἐπιτυχῶς τὸν παρελθ. Σεπτέμβριον ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Ν. Μηλιάδου ἐν τῷ Θεάτρῳ Κορδελοῦ, καὶ ἡ ἔμμετρος παράφρασις τῆς «Εὐσέβειας» τοῦ Εὐριπίδου παρασταθῆσα δις ὑπὸ τῶν ἀποφρίτων τοῦ «Ὀμηρίου». Εἰς τὸ περιοδικὸν «Κόσμος» τοῦ ὁποῖου διακρίνεται ἀγχισημιατικῆς ἐδημοσίευσος διάφορα προϊόντα τοῦ γλαφυροῦ καλλιῆμου του μεταξὺ δ' αὐτῶν τὴν «Καυνογράτιαν» σχέδιον νέου πολιτεύματος, τὸ ὁποῖον ἀναδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ ἡμερησίου τύπου προὐκάλεσε πολλὰ σχόλια καὶ ἤξιζε νομίζομεν νὰ ἐφελεχῆσθῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων διὰ τὰς ἐν αὐτῷ πρωτοτύπους ἰδέας. Ο κ. Πιττακῆς διετέλεσεν ἐπὶ πενταετίαν *confereancier* τῆς *Alliance Française* ἐφέτος δὲ ὠμίλησεν ἐπανειλημμένως γαλλιστῶ ἐν τῇ σχολῇ τοῦ «Παγκοσμίου Ἰσραηλιτικοῦ Συνδέσμου» προκαλέσας τὰς ζωηρὰς ἐπιδοκιμασίας τῶν ξενόγλωσσων ἀκροατῶν του.

Μ. Ροῦῆς. — (σελ. 287) Ἐκ τῶν τακτικῶν συνεργατῶν τῆς «Νεότητος» καὶ τῆς ἐφημερίδος «Ἡμερησίας» καὶ γνωστὸς καλλιτέχνης τῆς πόλεώς μας τὰ ἔργα του ζωντανὰ, χαριτωμένα, μετ' ἕφος ἀπλοῦν ἀποπνέουν συνήθως ἕνα ἄρωμα ἔθν. ἔρωτος. Τὰ «Μακεδονικά» καὶ πρὸ πάντων ὁ «Χορὸς τοῦ θανάτου» καὶ τὸ δῶρο τῆς «Μάνας» τὰ ὁποῖα ἐδημοσίευσεν μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ Συντάγματος, προὐκάλεσαν ἐνθουσιασμὸν ἀπερίγραπτον. Τελευταίως συνέγραψε καὶ ἕνα δίπρακτον συμβολικὸν καὶ ἔθνικόν δράμα ὑπὸ τὸν τίτλον «Τόπος τῆς ζωῆς» τὸ ὁποῖον προσεχῶς θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Νεότητα». Εἰς τὸν διαγωνισμὸν διηγήματος τοῦ περιοδικοῦ μας ἔλαβε τὸ δευτέρον βραβεῖον μετὰ τὸ διηγήματά του «γὰρ τὸν Σακάτη». Εἶναι μόλις 26 ἐτῶν.

Στέλιος Σαφειρίδης. — Ἐκ τῶν ἀρίστων νομομαθῶν τῆς πόλεώς μας σπουδάζει ἐν Παρισίοις. Λογογράφος καὶ κυρίως ποιητῆς πανελληνίου φήμης. Τὰ ποιήματα τὰ διακρίνει μία ἀριστοκρατικὴ τρυφερότης, ἕνα αἰσθημα λεπτὸν, καὶ μία ὑπέροχος ἀρμονία στίχων· ἔχει γράψῃ πολλὰ ποιήματα ἐκ τῶν ὁποίων δυστυχῶς πολὺ ὀλίγα ἔχει δημοσιεύσῃ εἰς ἐκλεκτὰ περι-

οδικὰ ὅπως μᾶς εἶπεν σκοπεῖ νὰ τὰ δημοσιεύσῃ προσεχῶς εἰς ἰδιαίτερον τόμον. Ἐχει μεταφράσῃ εἰς τὴν δημοτικὴν ἔμμετρος δύο ὁλόκληρα δράματα τοῦ Σοφοκλέους. Τὸ Οἰδίποδα Τύραννον καὶ τὴν Ηλέκτραν. Τὸν πρῶτον ἔχει ἐκδόσῃ πρὸ ὀλίγων μηνῶν εἰς κομφοτάτον καὶ πολυτελέστατον τεῦχος. Εἶνε μεταφράσις πιστοτάτου, κατ' ἐξοχὴν ἀριστοτεχνικῆ καὶ ἀποτελεῖ ἕνα φιλολογικὸν διαμάντι πρώτης τάξεως. Επαίχθη τὸν περασμένον Ἀπρίλιον μετὰ καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν ἀπὸ τὸν θιάσον τῆς Καρ. Κυβέλης Ἀδριανοῦ. Τὸ δεύτερον εἶνε ἀκόμη ἀνεκδοτὸν μᾶς παρεχωρήθη δὲ λίαν εὐγενῶς ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ μικρὸν ἀπόσπασμα τὸ ὁποῖον δημοσιεύομεν εἰς ἄλλην στήλην τοῦ Περιοδικοῦ μας. Ἐκτὸς τούτων ὁ κ. Σαφειρίδης ἐργάζεται ἀθορυβῶς καὶ εἰς διάφορα γαλλικὰ ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ συνεργασία του θεωρεῖται πολὺτιμος.

Μελτεῆδης Σαϊζάνης. — Διευθυντῆς τῆς ἐφημερίδος «Ἀρμονίας» δύναται ἐπαξίως νὰ ὀνομασθῇ ὁ πρῶτανος τῆς δημοσιογραφίας ἐν Σμύρῃ. Καίτοι πολυάσχολος πάντοτε ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἐν τούτοις κατορθώνει νὰ ἀσχολῆται καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ εἶνε ἴσως ὁ μόνος Σμυρναῖος δημοσιογράφος ὁ ὁποῖος κατέγινε μετ' ἀγάπην πρὸς αὐτήν. Ἐχει γράψῃ πολλὰς φιλολογικὰς μελέτας, διηγήματα, ποιήματα, συλλογῆν τῶν ὁποίων ἐξέδωκε πρὸ τινῶν ἐτῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἰωνικὰ Λευκάνθεα»· εἶνε συνεργάτης ὁλον σχεδὸν τῶν φιλολογικῶν περιοδικῶν καὶ τῶν Ἡμερησίων. Τὰ διηγήματά του Σμυρναϊκῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑποθέσεως καὶ ἔχοντα χαρακτῆρα μυθιστορηματικῆς ἀρέσκειας καὶ ἀγαπητῶς ἀπλήστως.

Ἀλέκος Φωτιάδης. — Ο ποιητῆς τῶν «Ἀνοιχτῶν μυστικῶν» τὰ ὁποῖα ἐκαίμαν τόσον πάταγον εἰς ὅλους τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους. Ο κατ' ἐξοχὴν Βουκολικός μας ποιητῆς, ποῦ σὲ μετὰ μετὰ τὴν γλυκα τῶν στίχων του καὶ μετὰ τὴν ὁμορφίαν τῶν εἰκόνων του. Ὡς πληροφοροῦμεθα ἐτοιμάζει δευτέραν σειρὰν τῶν «Ἀνοιχτῶν μυστικῶν» Φανταζόμεθα δὲ σὲ τί καινούργιος ὁμορφίης τῆς φύσεως θὰ μᾶς μπάσῃ καὶ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ τὴν αἰσθανθοῦμε βαθειά. Ἐχει μεταφράσῃ τὴν Ἰφιγένειαν τοῦ Εὐριπίδου εἰς ἀρμονικοὺς στίχους, ἡ ὁποῖα ὁμως μένει ἀκόμη ἀνεκδοτος.

{ ΠΡΟ Τῆ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝῆ ΕΡΓῆ }
{ ΤῶΝ ΑΝΑΓΚΩΣΤῶΝ ΜΑΣ }

ΣΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΧΡΟΝΟ

Ὁχι, γέρο χρόνο... Δὲν εἶμ' ἐγὼ τρελλὸς, νὰ χαιρετίσω μετὰ χαρὰ καὶ λαχτάρια τὸ ψεύτικο ξημέρωμά σου!

Δὲν εἶμ' ἐγὼ παιδάκι ἀμυαλο, νὰ ψάλλω τὸ ξύπνημά σου, τὸν ἐρχομὸν σου, μετὰ γέλοια ποῦ κρούβουν ὄχιος φαρμάκι...

Δὲν εἶμ' ἐγὼ ἀπ' ἐκείνους τοὺς ἀδιανοῦς, τοὺς κούφους, ποῦ γὰρ νὰ γλάσσουνε, καὶ νὰ χαροῦνε, νὰ γλεντίσουνε, καὶ νὰ ξεφαντώσουνε, περιμένοντες τὸ ξύπνημα ἑνὸς παληόγερου, ἑνὸς σάλπιου κορμιοῦ, ποῦ σηκώνεται στὰ πόδια μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ γέλοιου, ποῦ ἀφίνουν νὰ γεμίσῃ ἡ φύσις ὅλη, στόματα νεανικὰ, μύρια.

Ἐκουμπίσου... σὺρε μακρού... στὸ διάβολο... σ' ἀνάθεμα... στὴ κατάρα...

Ἀπὸ μικρὸ παιδί, ὡς τὰ τώρα ποῦ εἶμαι μουστακωμένο παλληκάρι, θυμοῦμαι πῶς ποτέ σου, δὲν φέρθηκες ὅπως περίμενα νὰ φερθῆς... Θυμοῦμαι τὰ σουβλίσματά σου τὰ καφτερὰ, ποῦ τρυποῦσαν τὰ πλευρὰ, τὰ στήθη καὶ τὴ καρδιά μου τὴν ὥρα ποῦ χυνόσουνα νὰ μετὰ γλυκοαγκαλιᾶς τάχα...

Ὁχι... Ξεμουροδιασμένε παληόγερε! Ποτέ σου δὲν φέρθηκες παλληκάρισσα καὶ τιμημένα κι' ἀντρίκια... ποτέ σου!

Ποτέ σου δὲν εἶπες νὰ χαμογελάσῃς λιγίκα, εἰλικρινά, καὶ νὰ πῆς ἕνα, εὐχαριστῶ στὰ τόσα μάτια ποῦ κυττάζοντάς σε, λαχταριστὰ, σ' ἐκαμναν παιδὸ φωτεινὸ, παιδὸ συμπαθητικὸ, παιδὸ γλυκὸ, καὶ στὰ στόματα τὰ τόσα, ποῦ μετὰ τὸ ζωηρό του γέλιο, δίνανε ζωὴ σ' ἐσένα τὸν ἄψυχο καὶ πεθαμένο...

Αἴντε... καὶ σὰν δὲν σ' ἀρέσουν τὰ δικά μου τὰ λόγια, ποῦ τὰ σκορπάω τώρα στὸ ἄψυχο χαρτὶ σὲ μιά ὥρα ποῦ ἡ ψυχὴ μου εἶναι γεμάτη πόνο, σὺρε νὰ βρῆς ὅποιον θῆς, ἀντρα ὅμως, καὶ ρῶτα τον ἂν εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν μοιραῖον ἐρχομὸν σου. Κι' ἂν μπορέσῃς νὰ ἀποσπάσῃς ἕνα *ναὶ*, ἔλα νὰ σὲ χαιρετίσω κι' ἐγὼ! ἔλα νὰ τρελλαθῶ κι' ἐγὼ ἀπὸ χαρὰ....

ΑΛΚ. ΜΑΡΙΓΛΗΣ

ΜΥΤΙΛΗΝΑΪΚΟΙ ΤΥΠΟΙ

Οι μεγάλοι άνδρες πάντα έχουν κλπιο ιδιαίτερο εξωτερικό γνώρισμα. Ο Μαριγλής; έχει το κεφάλι του. Είς κινενός θνητού κεφάλι δέν θά απαντήσης τό σχήμά του. Οπως τόν γνωρίση δέν μπορή νά φωνάξη πώ; είναι δυνατόν μέσα σ' ενι τριγωνικό κεφάλι νά κρύπτεται τό τετραγωνικώτερο μυλό! Ο Μαριγλής είναι ό περιεργότερος δημοσιογραφικός τύπος. Εξυπνος κατά βάλος, κουτός και επιφάνειαν, πολυλόγος πιντού κι πάντοτε, σοβίρος κατά τας περιπτώσεις; κλιμπουριστής εκ τών σπανίων κι ενσάρκωσις του γέλωτος και τής ευθυμίας εις οίανδήποτε συναναστροφήν. Μπορέμ, από εκείνου; πού χωρούν παντού όχι όμως και εις τά ρουχά των. Τας περισσότερας δημοσιογραφικάς διάφρας τας έδρεψε με την έκδοσιν εν Μυτιλήνη του σατυρικού «Σκορπιού» ό οποίος εις αυτόν κυρίως οφείλει την καταπληκτικήν του φήμην! Μοναδικός προς άγραν συνδρομητών τούς κάμει με όσην ευκολίαν τό χαμίνιον τής προκυμαίας άγκυστρώνει τά μύδια από τόν πάτον τής θαλάσσης. Από όλους τούς συνδρομητάς του ιδιαίτερος περιποιείται τούς ξενόδοχους; όταν ενσκήψη εις την Σμύρνην έννοεί νά ενοικιάση δωμάτια εις όλα τά ξενοδοχεία χωρς όμως νά ήμπορη νά κοιμάται και εις όλα, παρά τό «πανταχού παρών» τό όποιον τόν διακρίνει! Αν και κατάγειται από την Αγιάσων τής Μυτιλήνης είναι εν τούτοις λεπτός εις τούς τρόπους σάν φιοφιν-τού, ίκανός νά σχετισθή και με τόν ευγενέστερον άριστοκράτην. Τό γάντι και τό επισκεπτήριο, τό μαυρισμένο από τούς τίτλους του, παίζει εις αυτό τόν σπουδαιότερον ρόλον. Τας βωμολοχίας

του όμως έννοεί νά τας πωλεί πάντοτε χονδρικάς και με την μεγαλειότεραν του απάθειαν. Εχει την μινίαν νά ιδρύη συλλόγους χωρίς κινένα σκοπόν, μόνον και μόνον διά νά παραχωρή μινισούπι εις τούς; πολλούς του φίλους. Τά κατορθώματά του εις τόν περιόφημον σύλλογον «Ορφέι» θά μείνουν ιστορικά.

Κι τό ιδιαίτερον χαρακτηριστικόν του— Τρέφει μεγάλην αδυναμίαν νά συναναστρέφει τούς; δημοσιογράφους οι όποιοι τόν αγαπούν υπερβολικά, και τούς; όλοους συχνότατα τιμά δια λουκουλείων γευμάτων και δέν άρνείται νά δημολογήση ότι οφείλει και εις αυτούς; εν μέρει την μεγάλην δόξαν, ήτις τόσον συχνά έγγίζει την κορυφήν τής; τριγωνικής του κεφαλής.

Και μία αναγκαία συμπλήρωσις :

Ελησμόνησι νά σάς πώ ότι ό Μαριγλής; είναι έρσιτής του ώριού. Τό ώριον τόν ένθουσιάζει μέχρι πριαφοράς; πρέπει νά τό δη με κάθε τρόπον και νά τό άπολαύση. Τελευταίως μία; πράξις τής «Ευθύμου Χήρας» στο Σπόρτινγκ του ήρσε τόσον πολύ, πού προς στιγμήν ενόμισε ότι είναι μύωψ και δέν βλέπει καθαρά τας καλλιτεχνικάς κινήσεις και τας πλαστικάς στάσεις τής πρωταγωνιστριας; δέν χάνει καιρό λοιπόν και άρπάζει ασυναίσθητως τά λορνιόν από τά χέρια μιας ώραιας άριστοκράτιδος. Φαντάζεσθε πλέον την στενοχωρίαν και έκπληξιν του κοριτσιού. Αφού ό Μαριγλής; ίκανοποίησε τά καλλιτεχνικά του αισθήματα άντελήφθη την άγνην του πράξιν. Νομίζετε όμως ότι τά έχασε; Κάθε άλλο. Η απάθεια και ή ψυχραιμία, αι δύο αύται μεγάλα άρεται του Μαριγλή, ετέθησαν εις ενεργείαν, και δύο χαριτωμένα λογάκια, έκφραστικά του θαυμασμού τής άριστοκράτιδος προς τό ύψηλόν ά-

τομον του Μαριγλή, έθεσαν τέρμα εις την κωμικήν σκηνήν. Η άριστοκράτις έκτοτε έγινε φίλη του Μαριγλή.—(Γεγονός.)

ΓΙΑΣΕΜΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΜΥΡΝΗ.— Ομορφα τά «Σκίτσά του δρόμου», Αγγελε Βάρδε, και θα δημοσιευθούν με τή σειρά των; ή έκλογή του θέματός σου επικινετή.

Ο κ. Αφ. Στ. ήλθεν εις τά γραφεία μας, Ηλιε, και μόνος του μας ώμολόγησε τό τόσον έξευτελιστικόν διά τό άπομόν του διάδημα, τό όποιον τόσον άπεριοκέπως έκαιμεν; ή άνκαλύψης τής κωμικότητας του από όλους σας, εινε προς τό παρόν άρκετή τιμωρία γι' αυτόν, κ' έτσι ή έπιστολή σας δέν αξίζει νά δημοσιευθή. Τά ποιηματάκια σου καλά, αλλά οι στίχοι άκνήονιστοι; περιμένομεν άλλα σου καλύτερα.

Γιάννην Γιαννίωρην.— Βέβαια θα τά δεχόμεθα, από αυτό; νε τό πρόγραμμα του περιοδικού μας! Και τά δύο σου έργα δέν τά έγκρίνομε γιά δημοσίευση; τό χριστουγεννιάτικο διηγηματάκι σου έχει θέμα κενώτατο και τετριμμένο, μ' όλο τό κολό του ύψος και την όμολή του γλώσσα; ή μετάφρασίς σου από τά τραγούδια του Ρίχτερ με πολύ λίγους επιτυχημένους; στίχους. Οπωσδήποτε στα γραφόμενά σου διακρίνομε κάποια τάσι ένθαρρυντική και θα επιτύχησ, αν καταγίνασαι περισσότερο. Εμπρός!

Ευάγγ. Ομηρον.— Εύχαριστούμεν θερμώς διά την σόστασιν τής φίλης σας Εύφρ., ή όποι, εάν θέλη, εύκόλως δύναται μέσον του κ. αδελφού σας νά έγγραφή συνδρομητικά. Από οίονδήποτε μήνα και αν έγγραφή, ή τιμή τής συνδρομής είναι πάντοτε ή ατή. Τό ποιηματάκι τής; τρυφερότατον άλλως τε, δέν έγκρίνεται, διά μερικους κωμωδώνους του στίχους. Ας μας στείλη νέα της έργα καλύτερα.

Β. Β.— Τά πεζά σου τραγούδια υπερβολικά ρομαντικά και άτεχνα δυστυχώς δέν έγκρίνονται. Είμπορείς νά γράψης καλύτερα.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ.— Και γιά σένα τά ίδια έχομε νά ποήμε, κ. Ιων. Βουρβούλια, αν και τό δικό σου ύψος και ή γλώσσα είναι καλύτερα.

Νίκον Πασαλήν.— Εύχαριστούμεν και διά την τελευταίαν σας ένεργείαν. Η δικταγή σας έξετελέσθη. Πότε θα αξιωθήτε νά λάβητε μέρος εις την κίνησιν του περιοδικού μας; Περιμένομεν.

ΠΑΩΜΑΡΙΟΝ.— Ιωακείμην.— Τό ψευδώνυμόν σας ένεκρίθη και πιστεύομεν νά γίνετε έγας από τούς πρώτους που άνταλλάσσουν όρακιλευκώματα. Χάριζομεν πολύ διά τά προς την «Νεότητα» άίσθηματά σας.

ΠΟΛΥΧΝΙΤΟΣ.— Γ. Ρηκέλλην.— Πολύ αξιέπικνος ή προθυμία σου, με την όποιαν δέχσαι την άντιπροσωπείαν του περιοδικού μας. Σάς αποστέλλομεν τό σχετικόν δελτίον και περιμένομεν συντόμως τά αποτελέσματα των ενεργειών σου. Η συνδρομή δίνεται ν' αρχίξη από οίονδήποτε μήνα και αν θελήση ό συνδρομητής.

ΚΑΤΡΟΝ.— Η χαρά σου δικαιολογημένη, δι)νίς Ε. Σμυρλή, διά τά λευκώματά. Είνε μία διασκεδάσις μοναδική. Αφού έχομεν τό περιοδικόν, εις τό όποιον δημοσιεύονται κάθε εβδομάδα τά νέα ψευδώνυμα, τί νά τούς κείνομεν πλέον τούς χωριστούς καταλόγους. Αρκεί ό άνταλλάσσων νά παρακολουθή την «Νεότητα».

ΛΕΡΟΣ.— Η συνδρομή σας ελήφθη, κ. Γ. Ετμ. και εύχαριστούμεν θερμώς; έσωκλείομεν την σχετικήν άπόδειξιν.

ΣΟΥΔΑΝ (WU).— Η εξαίματος συνδρομή σας έχει καταβληθεί πέρσει τόν Φεβρουάριον εκ μέρους του κ. Κυπρίου, κατά συνέπειαν έλήξε με τόν 24ον άριθμ. Τά φυλλάδια πού σου λείπουν σου εστάλησαν. Χαιρετισμούς πολλούς του Αντώνη; πότε θα μας στείλεις τίς περιέργες περιγραφές των μερών σας;

Η ΠΕΝΝΑ ΜΑΣ

ΗΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΜΑΣ

Εφέτος ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἐσκέφθη νὰ προσφέρῃ πρωτοχρονιάτικα δῶρα εἰς τοὺς ἐργάτας τῶν γραμμάτων καὶ ἐπαρρησιοφύρησε καμμιά εἰκοσιπενταριά λογίους «διὰ τὰς πρὸς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα μακρὰς αὐτῶν ὑπερηρεσίας», ὅπως λέγει καὶ τὸ σχετικὸ διάταγμα.

Χωρὶς νὰ χαρακτηρίσω, ὅπως ἄλλοι, τὴν ἰδέαν αὐτὴν τῆς Ἑλλην. Κυβερνήσεως οὔτε φωτεινὴν, οὔτε πρωτότυπον, ἀρκοῦμαι νὰ ἐπαινέσω μόνον αὐτήν, διότι ἡ κυβέρνησις — ἔστω καὶ τόσον ἀργὰ — συνήλθεν ἀπὸ τὴν ἀσυγχώρητον ἀπάθειαν, διὰ νὰ μὴν εἰπω ἀναισθησίαν τῆς, καὶ τῇ ὑποδείξει τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς δημ. ἐκπαιδεύσεως ἐξετέλεσεν ἕνα στοιχειωδέστατον καθήκον. πούδεχρῶσται πρὸς τὰ κατακαυμένα καὶ περιφρονημένα ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους γράμματα.

Αυστηρῶς καὶ ὁ ὀλιγότερον παρακολουθῶν σήμερον τὴν φιλολογίαν μας ἐὰν κρίνῃ ἐν βλέμμα ἐπάνω εἰς τὰ ὀνόματα τοῦ καταλόγου, ἀμέσως θὰ ἐννοήσῃ ἔτι οὗτος εἶνε μεροληπτικὸς ἢ τοῦλάχιστον ἐλλειπής, διότι ὀνόματα ὅχι μόνον ἔχοντα «μακρὰς ὑπερηρεσίας εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα» ἀλλὰ καὶ θέσιν ζηλευτὴν κατέχοντα διὰ τῶν ἔργων των εἰς νεοελληνικὴν μας λογοτεχνίαν καὶ ἀκόμη τιμῶντα τὴν ἑλληνικὴν φιλολογίαν ἐν τῇ ξένη, παραλείπονται μεγαλοπρεπέστατα. Δὲν ἤξιζε π. χ. πλησίον ἐνὸς Δαμβέρρη, Κωνσταντινίδου, Αἰξιώτου, Βώκου, Μωραϊτίδη, Ξενοπούλου, νὰ τεθοῦν τὰ ὀνόματα (ὅσα προχειρῶς ἐνθυμοῦμαι) τοῦ Σπύρου Μελά, ὁ ὁποῖος ἐτίμησεν ὅσον κανένας ἄλλος τὸ νεοελληνικὸν θέατρον, τὰ ὀνόματα τῶν μεγαλυτέρων μας ποιητῶν Λάμπρου Πορφύρα καὶ Ἰ. Γρυπάρη, διὰ τὰ ποιήματα τῶν ὁποίων ὠμίλησαν καὶ ὀμιλοῦν μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν οἱ Εὐρωπαῖοι, τὰ ὀνόματα τῶν Κ. Μάνου, Ν. Χατζηδάκη, Βλαχογιάννη, Ζ. Παπαντωνίου, Χατζοπούλου κ. ἄ. ;

Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτό. Κατὰ τὸν κατάλογον, τὰ γράμματα τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ τὰ ἀντιπροσωπεύη μόνη ἡ πόλις μας. Μεγάλῃ ἢ τιμῇ! Καὶ τώρα τίθεται ἡ ἐρώτησις : ποίας μακρὰς ὑπερηρεσίας ἔχει ὁ παρασημοφορηθεὶς κ. Ἀργυρόπουλος, λαμπρὸς κατὰ τὰ ἄλλα συμπολίτης μας, εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ;

Χωρὶς καμμίαν ἀντίρρησην ὑπάρχουν εἰς τὴν πόλιν μας λογίοι ποῦ στέκουν εἰς πολὺ ὑψηλοτέραν βαθμίδα ἀποφεύγομεν νὰ ἀναφέρωμεν ὀνόματα. Εἶνε γνωστότατα καὶ ἔχουν ἐπιβληθεῖ ἤδη μὲ τὰ ἔργα των. Ποῖα ἔργα τοῦ κ. Ἀργυροπούλου ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τῆς ἡ Ἑλλην. Κυβερνήσεως ; Ἔτσι λοιπὸν θὰ ὑποπτευθῇ κανεὶς ὅτι εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ καταλόγου τῶν παρασημοφορηθέντων λογίων, ἔπαιξαν μέγαν ῥόλον μερικαὶ ὑψηλαὶ συστάσεις καὶ τἄλλα συνηθισμένα. Καὶ ἂν ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν συνέβη, τότε θὰ εἰπῇ ὅτι ἡ Κυβέρνησις βιάστηκε πολὺ εἰς τὸν καταρτισμὸν τοῦ καταλόγου, χωρὶς τὴν παραμικρὰν προμελέτην, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην τῶν εἰδικῶν καὶ ἂν ξεκουτιάρα γρηθὰ ἐμοίρασε τὰ πρωτοχρονιάτικὰ τῆς δῶρα ὅπως τῆς κατέβηκε. Αὐτὸ μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν τὴν τιμᾷ καθόλου.

Θ. ΕΞΑΡΧΟΣ

ΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ ΜΑΣ ΠΟΙΗΜΑ

Ἰστερα ἀπὸ τὸν διηγηματικὸν διαγωνισμὸν, τοῦ ὁποίου τ' ἀποτελέσματα, ὅπως ἐδηλώσαμεν, ἔγιναν γνωστὰ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Λαϊκοῦ Κέντρου» κατὰ χωροδοτὰ δὲ καὶ εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον, ἢ «Νεότης», ἢ ὁποῖα ὡς ὑπεσχέθη θὰ προσπαθήσῃ νὰ ξυπνήσῃ πᾶσαν ἀληθινὴν κλίσην ἂν ὑπάρχῃ, νὰ ἐνθαρρύνῃ δὲ τὰ πρῶτα δευτὰ βήματα καὶ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς καὶ κάθε ἄλλου ὁ ὁποῖος αἰσθάνεται χαρὰν τοῦ νὰ γράψῃ μὲ χάριν καὶ ἁρμονίαν κατὰ τοῦ εἶδε ἢ ἐραντάσθη, κατὰ τέλος τοῦ αἰσθάνεται μὲς τοῦ ἀληθινὰ καὶ ἀξίζει νὰ τὸ ἐξωτερικεύσῃ, προκηρύττει διαγωνισμὸν ποιήματος ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους :

1ον) Νὰ ἐμπνευσθῇ καθεὶς, ὅσον ἐλεύθερα θέλει, ἀπὸ τὸ βολόγι του.

2ον) Τὸ ποίημα ποῦ θὰ γράψῃ νὰ μὴν ὑπερβαίῃ ποτὲ τὰ τέσσαρα τετράστιχα (16 σειράς) καὶ

3ον) Τὰ χειρόγραφα ν' ἀποσταλῶσι τὸ πολὺ μέχρι τῆς 15ης Φεβρουαρίου.

Εἰς ὅσας καὶ ὅσους μᾶς ἠύχθησαν τὴν πρωτοχρονιά καὶ μᾶς ἀπέδειξαν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν συμπάθειάν των μὲ καλλιτεχνικὰ, δελτάκια, ἐπισκεπτήρια, καὶ τηλεγραφήματα διαβιβάζομεν τὰς ἐγκαρδίους εὐχαριστίας μας.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ σχετικὴ ἀργοπορία τῆς ἐκδόσεως τοῦ πανηγυρικοῦ μας φύλλου προήλθεν ἐκ τῆς καθυστέρησεως τῶν εἰκόνων (κλισῆ) καὶ διὰ τοῦτο ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστῃς μας, οἱ ὁποῖοι, ἄλλως τε, πιστεύομεν νὰ ἰκανοποιηθοῦν μὲ τὸ παραπάνω.

Ἡ παραλείφθησαν εἰκόνες πολλῶν ἀκόμη συνεργῶν μας, τῶν ὁποίων τὰ *clitics* δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ἐτοιμασθῶσι. Μετὰξὺ αὐτῶν καὶ ἡ τοῦ πολυτέρου συνεργάτου μας καὶ μέλους τῆς ἑλληνοδίκου ἐπιτροπῆς κ. Στέλιου Σπερίντζα. Ἐν τῇ δημοσεύσωμεν μὲ πρώτην εὐχαρίαν.

ΛΕΥΚΩΜΑ

Ολοένα προχωρεῖ ἡ ἀνταλλαγὴ τοῦ πνευματικοῦ μας Σπόρου. Οἱ ἀσυνείθιστοι στή πέννα, εἶνε κυριολεκτικῶς καταγοητευμένοι, διότι ἡ ἀνταλλαγὴ τοῦ λευκώματος τοὺς φαίνεται μιὰ εὐχάριστος ἐξάσκησις εἰς τὴν σύνθεσιν μιᾶς ἐπιστολῆς, εἰς τὴν διατύπωσιν μιᾶς σκέψεως, μιᾶς γνώμης, μιᾶς ιδέας, εἰς τὰς ἀπαντήσεις τῶν σαγηνευτικῶν ἐρωτήσεων, εἰς τὴν ἀντιγραφὴν ὁραίων στίχων κ. τ. λ.

Νέα ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα θ' ἀνταλλάσσουν λευκώματα, εἶνε : **Ο κουρασμένος διαβάτης.** — **Ο βασιλεμμένος ἥλιος.** — **Ἡ λησμονηθεῖσα ὑπαρξίς.** — **Ο ἥλιος.** — **Ο Ἰππότης τῆς γνῶντος.** — Δοκιμάσατε ὅλοι σας τὴν ἀνταλλαγὴν καὶ δὲν θὰ μετανοήσετε.

ΔΗΛΩΣΙΣ. — Επειδὴ πολλάκις ἐπῆλθε σύγχυσις μεταξὺ τοῦ Λευκώματος τῆς «Νεότητος» καὶ ἐνὸς ἄλλου λευκώματος, δηλοῦμεν ὅτι τὸ Λευκῶμα τῆς «Νεότητος» δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὸ τοῦ κ. Κουκουτζάκη, ἔχει δὲ πάντοτε ὡς σῆμα εἰς τὴν προμετωπίδα, εἰκόνα Ἐπαριστάγουσαν τὴν νεότητητα δρέπουσαν ἄνθη.

ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΛΑΘΗ

Σελ. 284 στίλ. α' θὰ γενῆ ἀντὶ θὰ γενῆς
» » β' γὼ » γὼ
» » γ' ξανῶρε » ξαναῶρε
» 286 » Μέτσινα » Μπέτσινα
» 285 » β' μέση » μίση
» 280 ἀντί : Σὰν νὰ βαρέθηκα — σὰν νὰ βαρέθηκ' ἀπόψε.
» » ἀντὶ λιασιμένο — λιασιμένο.

ΤΥΠΟΙΣ ΕΡΜΟΥ

Καλοθεώρητος
30/1/1908